

Fantastic Club

GÜNTHER KRUPKAT

NABOU

EDITURA ALBATROS

GÜNTHER KRUPKAT

NABOU

Roman

În româneşte de FLORIN MANOLESCU
Ilustraţia copertei: POMPILIU DUMITRESCU

Titlul cărţii în original:

Günther Krupkat
NABOU

Verlag das Neue Berlin, 1970

Günter Krupkat

EDITURA ALBATROS – Bucureşti – 1979

PARTEA I - YAMINA

SOSIREA LA BEIRUT

Exact la ora şaptesprezece, avionul ateriză pe aeroportul Kaldeh. Pasagerii se îndreptară spre ieşire.

Am rămas pe loc dezorientat şi m-am uitat de jur împrejur. Nici un reprezentant al Academiei care să mă întâmpine? Oricum, soseam ca participant la o expediţie pe care Consiliul mondial al cercetării o încredinţase spre îndeplinire Academiei arabe de ştiinţe.

Mi-am spus că, probabil, toată lumea era prinsă până peste cap cu pregătirile expediţiei. În orice caz, această explicaţie nu era prea convingătoare. Puţin indispus, m-am îndreptat spre clădirea principală.

Pe acoperiş flutura steagul roşu-alb-roşu, având un cedru verde în mijloc. Liban — ţara pădurilor de cedri! Cândva, sub coroanele umbroase ale copacilor susurau izvoare. Oamenii erau învioraţi de parfum şi răcoare, iar câmpiile şi grădinile dădeau rod îmbelşugat. Aici fusese raiul pe pământ.

Dar oamenii s-au alungat singuri din rai, în măsura în care au doborât copacii uriaşi de dragul lemnului lor preţios. Lucrul acesta s-a petrecut cu milenii în urmă.

Şi deşertul s-a întins peste munţi. El a făcut ca apa să sece şi răsuflarea lui a pustiit văile. Era ca şi cum un geamăt s-ar fi întins pe deasupra ţării. Mult timp, locuitorii munţilor palizi au fost stăpâniţi de un dor arzător după pădurile dătătoare de viaţă. Până când omul a hotărât să

modeleze înfăţişarea pământului după voinţa sa. Şi astfel, deasupra platourilor înalte ale Libanului foşnesc din nou cedrii cei veşnic verzi.

Aerul era înăbuşitor. Cămaşa mi se lipise de corp, mi-am desfăcut gulerul. Cu câteva clipe în urmă încetase o furtună violentă, însoţită de ploaie torenţială — primele semne ale anotimpului ploilor. Sub razele soarelui sudic, norii se împrăştiau în grabă şi urmele ploii dispăreau văzând cu ochii. Pe vârfurile frunzelor de palmier sclipeau ultimele picături.

În clipa în care am pătruns în holul aeroportului, am zărit un robot care îmi transporta bagajul spre ieşire. Uimit şi îngrijorat că ar putea fi vorba de o eroare m-am adresat automatului de la ghişeul de informaţii din sala pasagerilor şi l-am întrebat dacă nu cumva are vreun mesaj pentru mine.

Automatul era programat în mai multe limbi. În franceza mea aproximativă a descoperit numaidecât elemente sonore ale limbii germane, aşa că mi-a răspuns în nemţeşte:

„Vă rog, îndreptaţi-vă spre ieşire, monsieur Pertenkamp. Graviplanul şapte-nouăzeci şi trei vă va transporta la hotelul dumneavoastră.” Apoi, îmi indică numărul de contact pentru pilot.

În drum spre staţia taxiurilor aeriene, mi-am recăpătat buna dispoziţie. Care va să zică, sosirea mea nu fusese scăpată din vedere la Academie, şi totul se desfăşura normal.

Pilotul avionului care îmi fusese indicat era un robot de rangul doi, din clasa servoautomatelor. Când am pronunţat numărul de contact, el a repetat monoton informaţia care i se furnizase şi prin care i se indicase să mă transporte la hotel. Vorbea o franceză aspră, cu accent arab.

Nabou

Graviplanul — unul dintre acele mici avioane de tip nou, construite pe principiul acceleraţiei gravitaţionale — se înălţă fără zgomot şi se îndreptă spre oraşul deasupra căruia plutea aburul pâlpâitor al zilei încinse.

Soarele se afla deja la orizontul mării, spre vest. Lumina lui se răsfrângea în faţadele clădirilor şi ale blocurilor-turn, în sutele de pereţi de sticlă. Străzile şi pieţele erau scăldate în umbra violetă a amurgului.

Beirutul secolului XXI nu-ţi mai permitea să identifici aproape nici o urmă a trecutului său agitat. Totuşi, acel fluid misterios care ne îmbată dintotdeauna pe noi cei din nord, părea că tot mai izvorăşte din vechea metropolă orientală. Pluteam oare pe covorul zburător, în braţele unei Şeherezade, pentru a-i asculta poveştile timp de o mie şi una de nopţi? Cu siguranţă, Şeherezada mea va fi un academician bărbos, care îmi va prezenta amănuntele — minuţios stabilite — ale programului expediţiei.

Ne-am apropiat de centru plutind ca un nor peste grădinile de pe acoperişurile caselor şi am aterizat în cele din urmă în parcajul hotelului.

Contorul de taxare arăta că aveam de plătit pentru zbor suma de o liră libaneză. Era convenabil. Am introdus monedele în deschizătura casei automatului.

Individul de oţel aruncă însă banii afară. „E plătit deja!” — îmi explică el scurt.

Faţă de această generozitate a necunoscuţilor mei prieteni arabi n-am vrut să mă las mai prejos, cu atât mai mult cu cât ştiam din relatările unor persoane care călătoriseră mult că, în Orient, bacşişul este dintotdeauna la fel de firesc ca şi aerul pe care îl respiri.

Desigur, nevoile unui automat nu ţin de domeniul lăcomiei omeneşti. Dar chiar şi celui mai perfect automat-pilot i se poate întâmpla să înregistreze un minus în depozit

De aceea, am mai introdus o dată banii, rostind în acelaşi timp cu energie vechea formulă magică arabă, „bacşiş”.

Rezultatul a fost pe cât de neaşteptat, pe atât de logic. Automatul mi-a înapoiat patru piese de câte 25 de piaştri. Circuitele sale electronice reacţionaseră în felul următor: fără să se exprime vreo comandă, a fost introdusă o nouă sumă de bani; motivul probabil — schimbarea monezilor. Nemaifiind întrebuinţat, cuvântul „bacşiş” nu fusese programat de către creatorul pilotului. Am luat cele patru monede, îmbogăţit cu o nouă experienţă.

La hotel, automatul-şef de la recepţie m-a întâmpinat, adresându-mi-se tot în limba germană:

— Bine aţi venit la Beirut, monsieur, şi vă dorim şedere plăcută. Apartamentul dumneavoastră are numărul doi-şapte-unu-unu-nouă-opt, bloc C, vă rog.

— Cel puţin am vedere la mare? am întrebat eu sceptic.

— Desigur, monsieur. Cea mai bună poziţie centrală Mergeţi vă rog spre liftul-expres unu-şapte. Automatul numărul şase-trei vă va conduce spre apartament

— Dar geamantanele mele...

— Are grijă sub-automatul numărul doi-trei-patru, monsieur. Aveţi vreo dorinţă deosebită?

Nu, aşa ceva nu aveam. Dar automatul-şef tot mai clipea, solicitându-mi atenţia.

— La ora unu-nouă, veţi fi aşteptat de un reprezentant al Academiei. În camera numărul unu-zero-cinci-patru.

Vă rog să fiţi pregătit.

— Excelent! M-am gândit la Şeherezada şi am zâmbit. Să sperăm că voi reţine totul.

— Nu-i nevoie, monsieur. Poftiţi, vă rog! Automatul îmi întinse un bilet cu informaţiile pe care tocmai mi le comunicase:

27 — 11 — 98 — C — 17 — 63 — 234 — 19 — 10 — 54.

Nabou

Era minunat. Cu o astfel de perfecţiune nu avusesem de-a face în noile orăşele din Antarctica, unde trăisem timp de mai mulţi ani. Fireşte, nici nu era nevoie acolo de o atât de dezvoltată memorie a cifrelor pentru a face rost de un pat şi pentru a găsi un acoperiş care să te adăpostească.

După ce automatul şaizeci şi trei m-a condus cu liftul numărul şaptesprezece la etajul al douăzeci şi şaptelea, şi prin coridorul unsprezece la apartamentul al nouăzeci şi optulea al blocului C, m-am convins că mi se acordă toată atenţia şi m-am simţit mulţumit.

Numărul două sute treizeci şi patru îmi şi adusese bagajul. Am scos din geamantan doar strictul necesar, pentru că îmi făceam socoteala că mă voi îmbarca, chiar în ziua următoare, pe bordul lui Sindbad, vasul nostru expediţionar.

Mai întâi, am făcut o baie ca să mă răcoresc şi mi-am schimbat hainele. În timpul acesta, mă întrebam ce aş putea să întreprind. M-am dus la fereastră, am deschis-o larg.

În faţa mea se întindea golful Saint Georges. În planul îndepărtat se înălţau munţii Libanului şi amurgul înroşise piscurile. Am inspirat adânc mireasma pinilor şi a portocalelor coapte şi m-am simţit cuprins de o irepresibilă poftă de viaţă. Dacă aş fi putut, aş fi cuprins în braţe toată această lume plină de culori.

Am urmărit cu privirea arcul larg al coastei. Într-unul din golfurile acelea trebuia să se afle ancorat şi Sindbad, cu care urma să întreprind o călătorie cum nu se mai făcuse până acum.

Şi întrebarea care mă mai frământase de sute de ori, îmi venea din nou în minte: voi fi oare la înălţimea speranţelor pe care Consiliul cercetării şi le punea în mine?

N-aş putea spune că m-am subapreciat vreodată sau că am suferit de vreun complex. Dimpotrivă, posed o porţie bună de autoîncredere şi până acum m-am descurcat în toate situaţiile.

De data aceasta însă, lucrurile arătau altfel. Trebuia să pătrundem, de pe fundul mării, în interiorul Pământului, în zone care continuau să fie cu totul necunoscute.

M-am gândit la toţi cei care urmau să participe împreună cu mine la această călătorie neobişnuită. Pe cei mai mulţi îi cunoşteam doar din auzite. Erau savanţi de renume, mai în vârstă şi mai experimentaţi decât mine. Plin de nerăbdare, aşteptam prima noastră întâlnire.

Până la vizita anunţată mai aveam la dispoziţie o oră bună. M-am gândit că poate ar fi bine să mă odihnesc puţin. Deasupra patului se afla un hipnolator, care mă putea transporta într-un somn de scurtă durată, dar profund.

Însă nu prea aveam chef pentru asta. În cele din urmă m-am decis pentru o plimbare prin oraş, mi-am azvârlit pe umeri haina, şi am părăsit hotelul.

INCIDENTUL

Un vânt răcoros de munte pătrundea pe sub acoperişurile de sticlă ale străzilor şi împrăştia arşiţa zilei. Viaţa de seară se desfăşura din plin. Trecătorii alunecau comod pe trotuarele rulante.

Am privit un timp valurile de oameni, care se mişcau de colo-colo. Benzile largi puteau să transporte douăzeci de mii de persoane într-o oră, fără să depăşească viteza normală de mers a pietonilor. Nici în Beirut circulaţia auto, obişnuită în trecut, nu mai exista de mult. Ea se desfăşoară acum doar pe autostrăzile suspendate, de la periferie, sau pe căile subterane de acces.

Nu aveam nici o ţintă precisă. Am păşit pe prima banda transportoare şi m-am lăsat purtat de-a lungul ei. Din când în când coboram, priveam vitrinele prăvăliilor, barurile, restaurantele, mă uitam la forfota oamenilor.

Dintre toate obiceiurile strămoşilor săi, orientalul pare să fi păstrat numai unul: ceremonialul sacru al băutului cafelei.

Această licoare fierbinte, neagră-maronie, este consumată peste tot şi cu orice prilej. Doar băiatul cu turban sau cu fes, care servea odinioară delicatele ceşcuţe, a fost înlocuit de servoautomate.

Drumurile rulante din Beirut sunt prevăzute pe partea interioară cu scaune. Printr-o simplă apăsare cu piciorul, un arc de oţel face ca scaunul să se desprindă de podea, iar după întrebuinţare acesta dispare automat. Mi-am făcut rost de un astfel de scaun şi, instalat comod, mă delectam cu imaginea pitorească a străzii. Lângă mine se afla un bărbat mai în vârstă. Mi-a trezit de fapt interesul abia când am auzit că stătea de vorbă cu o femeie. Pentru asta, utiliza un videofon do buzunar. Dialogul, purtat în limba arabă, se desfăşura mai mult într-o singură direcţie. Femeia de pe ecranul minuscul vorbea cu bărbatul făcând gesturi vii. Acesta se mulţumea să mormăie din când în când un „mda” aprobator. După un ultim torent de cuvinte, femeia dispăru de pe ecran.

Probabil că bărbatul observase că mă uitam la el cu coada ochiului. De aceea, ca şi când ar fi vrut să se scuze, dar cu indiferenţa tipică a orientalului, el spuse:

— Allah a înzestrat-o pe femeie cu o limbă ascuţită, monsieur.

— Şi cu un videofon, am adăugat eu înveselit.

Dus pe gânduri, interlocutorul meu lăsă micul aparat să-i alunece în buzunar.

— Într-adevăr, tehnica! Ea ne modifică lumea din ce în ce mai mult. Adesea mă întreb, unde vom ajunge?

— Evoluţia seamănă cu o spirală fără sfârşit, i-am replicat eu. Nu există un ţel ci numai năzuinţă spre desăvârşire şi armonie.

El clătină capul cu scepticism.

— Se prea poate, monsieur. Sunteţi tânăr şi, cu siguranţă, plin de planuri de viitor. La vârsta mea însă,

respiraţia devine mai anevoioasă şi nu mai e deloc uşor să ţii pasul cu timpul. De curând, la reţeaua de comunicaţii prin satelit s-a spus că se vor instala pe cer sori artificiali. Vă întreb: nu e oare prea mult? E vorba chiar ca marea noastră să dispară!

— Trebuie să regularizăm din nou consumul de apă al planetei şi avem nevoie de resursele submarine. Astăzi trăiesc opt miliarde de oameni care cer mult de la viaţă. Nu e o problemă, dar este un fapt de care trebuie să ţinem seama şi pe care trebuie să-l rezolvăm.

— Cândva, vor fi zece şi apoi douăsprezece miliarde. Atunci va fi o problemă! obiectă bătrânul.

Scepticismul lui m-a făcut să zâmbesc.

— Nici o grijă! Se experimentează deja cu succes ca prin mutanţi artificiali ai anumitor bacterii să se creeze condiţiile vegetative pentru viaţa umană pe Lună şi pe Marte.

— A, aşa! spuse bătrânul şi îmi aruncă o privire întrebătoare. Sunteţi om de ştiinţă?

— Geolog.

— Şi ce sunt de fapt mutanţii?

— Purtători ai unor însuşiri ereditare modificat. În cazul acesta, microorganisme ale căror aptitudini naturale le-am schimbat corespunzător intenţiilor noastre. Ele trebuie să formeze suportul nutritiv pentru o nouă lume a plantelor care, la rândul lor, vor face în aşa fel încât, într-o bună zi, omul să găsească pe corpurile cereşti străine o atmosferă respirabilă.

— Asta va dura o veşnicie şi există un semn de întrebare dacă aşa ceva poate reuşi.

— Aveam la dispoziţie mijloacele de a influenţa ritmul acestei dezvoltări.

Râzând iritat, bătrânul lăsă capul pe spate.

— Dar ce nu aveţi la dispoziţie voi, tinerilor plini de voi! Apoi se răzgândi. Bine, atunci s-o pornim spre Marte, spre

Venus sau mai ştiu eu unde! Oricum, e o soluţie. Şi străinii au procedat aşa, chiar dacă din alte motive.

Nu l-am înţeles şi l-am întrebat ce vroia să spună.

— Păi, cosmonauţii ăia care au vizitat cândva Pământul, şi a căror urmă a descoperit-o arheologul Erik Olden. Din anul nouăzeci şi şase, suntem în legătură radio cu Meiu.

Ochii îi străluceau. Era limpede că acesta era un subiect care îl incita în mod deosebit. Tăcerea mea îl îndemnă să-mi dea şi alte amănunte.

— Din păcate, comunicarea este dificilă, deoarece Meiu se află la o distanţă de peste trei parseci de Pământ. Asta înseamnă nici mai mult nici mai puţin decât o sută de bilioane de kilometri, domnul meu. Bilioane, înţelegeţi? Între întrebare şi răspuns se scurg cam douăzeci şi doi de ani. Nu mai e mult însă până când ştiri de pe Meiu vor ajunge la noi. Întreaga omenire aşteaptă lucrul acesta. El se uită uimit la mine. N-o ştiaţi?

Poate că auzisem ceva dar, preocupat de alte lucruri, ştirile acestea fuseseră imediat uitate.

Mărturisirea mea fu primită cu vădită dezaprobare.

— Dumneavoastră, savanţii de astăzi, nu mai cunoaşteţi decât propriile dumneavoastră probleme? Sper totuşi că aţi văzut măcar terasa meiuană din Baalbek.

Când i-am spus că abia sosisem în Beirut, a insistat ca nu cumva să pierd ocazia de a face o excursie la Baalbek.

I-am promis ca o voi face.

Apoi, el se recomandă, asigurându-mă că i-a făcut plăcere să mă cunoască.

Puţin mai târziu am părăsit şi eu trotuarul rulant, coborând într-o piaţă mare. Miresme îmbietoare m-au ademenit spre un automat care se bucura de mare atenţie „Ali Baba şi cei patruzeci de pui” se numea acest loc al plăcerilor gastronomice — un nume care trezi iarăşi în

mintea mea amintirea vechiului romantism oriental, dispărut de mult.

Deoarece voiam să mănânc la hotel, am renunţat deocamdată la a-l cunoaşte mai îndeaproape pe „Ali Baba”.

Urmând indicaţiile unui automat care supraveghea circulaţia, am folosit legătura directă spre faleză şi am pornit-o apoi agale, de-a lungul ei, în direcţia hotelului.

Pe drum, nu am întâlnit decât puţini trecători. Locuitorii Beirutului obişnuiesc să facă plimbarea de seara abia o oră mai târziu. În felul acesta, am putut să mă las, nestingherit, în voia gândurilor, care se îndreptau spre viitoarea convorbire cu reprezentantul Academiei.

Din când în când mă opream pentru a privi aranjamentele de flori ale aleii. Se lăsase seara şi lumina alb-albăstruie a reflectoarelor conferea vegetaţiei subtropicale de sub coroanele înalte ale palmierilor un farmec deosebit.

După aprecierea mea, mă aflam deja în apropierea hotelului, când am observat un lucru care m-a neliniştit.

La marginea falezei stâncoase stăteau două femei. Întoarse către mare, acolo unde pâlpâiau şiragurile de lumini ale unor vapoare în cursă, erau adâncite într-o discuţie animată. În timpul acesta un băiat de vreo zece ani, care era cu femeile, îşi petrecea timpul în felul lui.

El traversă promenada, lângă care se afla o autostradă suspendată, şi începu să meşterească la o instalaţie care fusese montată pentru consolidarea unui stâlp de susţinere. Apoi, începu să se caţere pe treptele instalaţiei, fără îndoială în intenţia de a ajunge la autostradă.

Le-am strigat femeilor să aibă grijă de băiat. Deoarece însă avertismentele acestora nu erau luate în seamă, am alergat spre instalaţie şi m-am căţărat după fugar. La nevoie, eram hotărât să-l împiedic cu forţa de la intenţia lui nechibzuită.

Am înţeles prea târziu că procedasem cât se poate de greşit. Puştiul a început să fie amuzat de acest presupus joc de-a urmărirea şi a început să se caţere şi mai repede. Mai înainte de a-l fi putut prinde, reuşise să escaladeze balustrada autostrăzii. Râzând satisfăcut, începu să alerge de-a lungul părţii carosabile.

Ce altceva îmi rămânea de făcut, decât să-l urmăresc? Pericolul de a intra orbeşte în primul automobil era mare. Cele mai multe maşini erau înzestrate cu cuplare autonomă, sistemele automate funcţionau prompt şi fără greşeală. Dacă însă apărea o maşină condusă manual... Şi în faţa noastră se afla o derivaţie în curbă.

Nici n-am apucat să mă gândesc la consecinţele posibile, când se şi întâmplă lucrul de care mă temeam. În curbă străluceau farurile unei maşini pe pernă de aer.

Era imposibil să-l mai salvez pe băiat, pentru că mă mai despărţeau de el cel puţin zece paşi. Putea să fie prins şi zdrobit de vârtejul duzelor de aer comprimat. Acelaşi lucru mă ameninţa şi pe mine. Instinctiv, am sări într-o parte.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor când am văzut că maşina s-a oprit la doi paşi de copilul împietrit de groază.

Disperat, m-am aruncat asupra lui şi l-am prins în braţe, deşi nu mai era nevoie de asta. Băiatul se lipise de mine tremurând.

În faţa tabloului de comandă al maşinii aerodinamice, vopsită în roşu şi alb, se afla un bărbat de vârstă mijlocie. Privirea lui rece era îndreptată asupra mea, fără ca în ea să poţi citi însă enervare sau revoltă. Nu spuse nimic. Poate că aştepta o scuză sau un cuvânt de mulţumire, pentru că trebuia să presupună că băiatul îmi aparţinea.

Înainte totuşi să fi apucat să-i mulţumesc el se întoarse privind în altă parte. Cu un zgomot înfundat, duzele de aer intrară în funcţiune, maşina se ridică puţin de la pământ şi dispăru.

Toată întâmplarea mi s-a părut un vis. L-am dus pe băiat înapoi pe faleză. Femeile ne întâmpinară din mijlocul unui grup de trecători care se adunaseră între timp în jurul lor. Am fost sărbătorit cu exuberanţă, ca un adevărat salvator, în ciuda explicaţiilor mele că nu trebuiau să-mi fie mie recunoscătoare, ci şoferului necunoscut.

În drum spre hotel, am mai recapitulat o dată cele întâmplate. Prezenţa de spirit a acelui bărbat din maşină îmi rămânea de neînţeles. Pe vremea aceea, maşinile pe pernă de aer mai erau conduse manual. Prin urmare, el a trebuit să realizeze întreaga situaţie şi să acţioneze într-un interval de timp incredibil de scurt, altfel, accidentul nu ar fi putut să fie evitat.

Abia în holul hotelului mi-am recăpătat liniştea şi calmul. Aici, automatul de la recepţie mă înştiinţă că profesorul Maktabi mă aştepta deja.

ABDUL MAKTABI

Profesorul era recunoscut ca o capacitate în domeniul oceanografiei. Urma să participe şi el la expediţia Sindbad. Era deci de înţeles că dorea să vorbească cu mine. Totuşi, mă simţeam onorat de vizita unui membru atât de proeminent al Academiei.

Maktabi m-a întâmpinat într-o cameră de lângă restaurantul hotelului.

A venit zâmbind spre mine, mi-a luat mâinile şi mi le-a strâns atât de puternic, încât m-au durut articulaţiile.

— Acesta este deci Will Pertenkamp al nostru! exclamă el cu o voce puternică, pe măsura staturii sale robuste. În numele Academiei, îţi urez bun venit! Începusem să fiu îngrijorat. Am crezut că te-am pierdut chiar în ultimul moment.

Eram jenat de faptul că întârziasem. Am bâiguit o scuză, invocând incidentul prin care tocmai trecusem.

— De necrezut, se revoltă el. Se construiesc autostrăzi, sunt luate toate măsurile de precauţie posibile şi pe urmă vine un puşti şi dă peste cap toate prevederile. Dar să ne aşezăm! Se lăsă într-un fotoliu şi mă examină cu o mină veselă. Eşti încă foarte tânăr. Câţi ani ai lăsat în urmă, Will?

— Treizeci de ani.

— Eu aproape dublu! Şi îmi făcu în glumă cu ochiul. Nu face nimic. Adevărata tinereţe începe abia de la o sută de ani. Cum ţi se pare oraşul nostru după primul contact, lăsând, fireşte, la o parte sperietura trasă?

Maktabi îmi plăcea. Eram plăcut surprins, pentru că mă aşteptam ca acest cunoscut savant să aibă un caracter ceva mai dificil.

— Beirutul a făcut asupra mea cea mai buna impresie posibilă, am spus eu.

— Pai sigur, vii din Antarctica. În cazul acesta, fireşte că orice comparaţie este în favoarea Beirutului

— Regret doar faptul că din fluidul orientului nu prea se mai simte nimic.

— Prea multă automatizare, vrei să spui. Şi zâmbi pe sub mustaţă. Da, stimate colega, a început si la noi mileniul al treilea. Nu am nimic împotriva tradiţiei culturii arabe! Dar resping vechiul, prăfuitul romantism care ne era mereu atribuit cu atâta plăcere. Dar, mă rog, dacă doreşti să simţi ceva din fluidul acela, cum îl numeşti, atunci îţi stau cu plăcere la dispoziţie. Maktabi se îndreptă spre un stereoproiector care se afla în încăpere şi căută într-un index. Dacă îmi aduc bine aminte, arhiva noastră de stat dispune de un film despre Beirutul anilor şaizeci. Poate că nu corespunde întru totul imaginii pe care ţi-o faci despre vechiul Orient, dar el ilustrează e interesantă perioadă de dezvoltare.

Maktabi găsi ce căuta şi formă un număr pe cadranul proiectorului. Apoi, îşi reluă locul.

Am aşteptat până când memoria electronică a centralei arhivei intră în funcţiune. După câteva secunde, spaţiul din jurul nostru se metamorfoză şi, după cât se părea, ne-am aflat într-o piaţă largă şi întinsă.

— Probabil că aici te aflai în momentul în care ai vrut s-o porneşti spre faleză, îmi explică el.

Nu mai recunoşteam piaţa. Totul era altfel, casele, celelalte construcţii şi mai ales viaţa care se desfăşura aici. Ce viaţă!

Pe trotuarele mult prea înguste se înghesuiau oamenii. Puteau fi văzuţi beduini care făceau cumpărături, turişti transpiraţi, cu ochelari de soare, femei cu faţa acoperită de văluri, purtând pe cap legături imense, şeici respectabili şi imami îmbrăcaţi în galabija[1], copii fără nici o ocupaţie, cerşetori orbi, hamali desculţi.

Printre prăvăliile luxoase, cârciume, agenţii de schimb, şi aşa-numitele cinematografe, ale căror afişe ţipătoare promiteau delicii îndoielnice, se instalaseră negustori cu cele mai îngrozitoare suveniruri, cofetari şi vânzători de alune americane ambulanţi. Fără să se sinchisească de agitaţia intensă, musulmani cu bărbile albe stăteau în faţa cafenelelor, adânciţi în convorbiri tihnite şi fumau narghilea, până când ceasul rugăciunii îi chema la moschee.

Spre bazare dădeau nişte ulicioare laterale înguste. Din reţeaua labirintică a străzilor întunecoase se înălţa mirosul de tămâie, peşte, fructe şi grăsime de berbec. Deasupra pieţei, el se amesteca cu mirosul de benzină, aşa încât simţeam că aproape mi se taie respiraţia.

[1] Galabija = îmbrăcăminte arabă, semănând cu o cămaşă, care se poartă pe deasupra celorlalte haine.

Pe partea rezervată maşinilor era o înghesuială de nedescris, şi fiecare şofer căuta s-o ia înaintea celuilalt. Cu ocazia asta se produceau carambolaje şi scandaluri.

Trebuiau să intervină poliţişti, pentru a face ordine şi pentru a descurca harababura.

La locurile de trecere, pietonii aşteptau un semnal care să le permită să traverseze strada. Când acesta apărea, toţi năvăleau preocupaţi de grija de a nu fi, totuşi, călcaţi de vreo maşină.

Deşi cunoşteam din alte filme astfel de imagini de groază, caracteristice oraşelor din epoca timpurie a maselor plastice, am mai mulţumit o dată întâmplării ca nu am trăit în anii aceia.

Maktabi observă indispoziţia mea şi zâmbi.

— Ei? Destul cu fluidul vechiului Orient?

— Cred că da, am mărturisit eu. Agitaţia acelor vremuri are un efect deprimant.

În timp ce decupla proiectorul, Maktabi îmi replică:

— Etapă tipică de dezvoltare. Datorită posibilităţilor pe care le oferea tehnica, oamenii căzuseră într-o stare de adevărată beţie. Lucrul acesta era evident mai ales în domeniul circulaţiei. Fiecare vroia să aibă maşina lui, avionul lui, ba chiar o rachetă personală pentru călătorii. Mai repede, mai repede — aceasta era lozinca zilei. Oamenii nu mai mureau de epidemii sau de bătrâneţe, ci datorită grabei, zgomotului şi poluării aerului. Situaţia aceasta a durat până când toate şoselele din lume au fost blocate de automobile şi nici un avion nu ar mai fi putut ajunge la destinaţie fără pericolul unei coliziuni.

— Să nu uităm că, adesea, contactul personal nu era posibil decât prin călătorii, am observat eu. Videofoanele nu existau încă. Astăzi ne instalăm în faţa ecranului şi vorbim cu oricine vrem, indiferent unde s-ar găsi, ca şi cum ne-am afla în aceeaşi încăpere.

Maktabi nu acceptă obiecţiunea mea.

— Se puteau întrebuinţa mijloacele publice de transport, rapide, comode şi care puteau fi perfecţionate. Folosirea unui automobil putea fi deci limitată doar la cazurile de imperioasă necesitate, în interesul colectivităţii, aşa cum se obişnuieşte acum.

— După concepţia de atunci, asta ar fi fost interpretat ca o încălcare a libertăţii personale.

— Tocmai! Egoismul, vanitatea, goana după profit erau adevăratele cauze ale acestei situaţii. În afară de asta, contradicţiile unei societăţi încă de pe atunci depăşită, îl împingeau pe individ, în multe părţi ale lumii, la o luptă disperată pentru existenţă. Am văzut odată, într-un muzeu, agenda unui bărbat din anul 1968. Nici nu-ţi poţi imagina câte credea omul că trebuie să rezolve într-o zi. M-ar mira dacă a scăpat până la urmă fără să facă vreun infarct.

— După această excursie în trecut, nu pot decât să admir şi mai mult Beirutul de astăzi — am declarat eu, şi asta nu era în nici un caz spus doar din politeţe, deşi Maktabi părea s-o interpreteze aşa.

— Foarte mulţumesc! — spuse el surâzând şi apoi, uitându-se la ceas, mă întrebă dacă am luat masa de seară. Când i-am răspuns că nu, mă luă de braţ prieteneşte şi mă conduse în restaurant. Să prindem mai întâi puteri. Pe urmă, mai am şi alte planuri. El râse de figura mea uimită, fără să-mi mai dea vreo explicaţie.

Restaurantul se afla într-o sală rotundă. În centru era un bazin şi fântânile arteziene care ţâşneau din el răspândeau o răcoare plăcută. În jurul bazinului — mesele. O bandă transportoare, pe care erau servite felurile de mâncare, se mişca între bazin şi mese.

Maktabi alese cu mare grijă mâncărurile.

— Mănânc cu plăcere aici, îmi explică el. Automatele-bucătar ale hotelului sunt de cea mai bună calitate. Au un

program excepţional. Aici n-ai să găseşti supe sărate sau fripturi arse. La capitolul acesta sunt sensibil.

După ce a compus meniul, Maktabi transmise dorinţele la bucătărie, cu ajutorul unui tablou de butoane numerotate.

Mai întâi apăru carafa obligatorie cu apă şi, împreună cu ea, coşul cu pâine.

Maktabi umplu paharele.

— Gustă! Apă de izvor din munţii Libanului! Ceva mai minunat ca asta, nu există!

Am băut şi a trebuit să-i dau dreptate.

— Cum te simţi cu puţin înainte de călătoria de probă? — mă întrebă el, privindu-mă cercetător. Puţin agitat?

Întrebarea fu atât de neaşteptată, încât am ridicat privirea uimit. Până acum nu mă lăsase să ghicesc adevăratul motiv al întâlnirii noastre.

— Profesore, n-aş putea susţine că privesc cu indiferenţă evenimentele care vor urma, am răspuns eu. Dar agitat nu sunt.

El dădu mulţumit din cap.

— Excelent. Şi în altă ordine de idei, te-aş ruga să renunţi la titulatură. Ajunge prenumele, aşa cum se obişnuieşte între tovarăşii unei echipe. Maktabi îmi întinse mâna, iar eu i-am strâns-o bucuros. Dar să intrăm în subiect. Cu siguranţă că eşti nerăbdător să-mi pui unele întrebări.

— Fireşte, în primul rând mă interesează ceilalţi participanţi. Ce fel de om este, de exemplu, conducătorul expediţiei?

— Ca organizator şi constructor, Nabou Tebar este neobişnuit de înzestrat. Consiliul cercetării îşi pune mari speranţe în el. În treacăt fie spus, şi eu. Fără nici o îndoială, Sindbad este opera sa. Un conducător mai bun nu puteam să ne dorim pentru expediţie. Altfel este rezervat, foarte obiectiv şi foarte raţional. Sentimentele nu prea au mare trecere la el.

— Fiecare cu particularităţile lui.

— Ia-l pe Nabou aşa cum este! Nu pune prea multe întrebări, nu face speculaţii silite şi atunci te vei înţelege bine cu el.

— Oswin Hayl a ajuns deja în Beirut?

— Locuieşte chiar aici, în hotel, de mai multe zile. În momentul acesta se află cu Nabou pe Sindbad, pentru a mai verifica o dată instalaţiile cibernetice. Îl cunoşti cu siguranţă. E un compatriot de-al tău.

— E adevărat, ne-am întâlnit de mai multe ori în timpul convorbirilor preliminare de la Consiliul mondial al cercetării.

— Să ai un cunoscut la bord e un avantaj.

— Avantaj? Nu ştiu. Rareori am fost de aceeaşi părere.

— Pe durata călătoriei noastre va trebui să îngropi securea războiului, glumi Maktabi. Se poate?

— În ce mă priveşte, cu siguranţă.

— Singurul care mai lipseşte este biologul şi medicul nostru, Clifford Shelder. Despre el nu-ţi pot spune nimic. L-am văzut astăzi pentru prima dată la videofon. Mâine va fi şi el aici.

— Câte persoane vom fi în total?

— Vasul este, fireşte, automatizat. Pentru supravegherea tehnico-nautică ajung trei oameni: căpitanul Duval, telegrafistul Khoram şi Bilar, cel de al doilea inginer. La asta se adaugă ca ajutoare câteva servoautomate. Cu grupul nostru suntem deci nouă persoane.

Între timp îşi făcu apariţia antreul comandat. Era un fel de pateu, o specialitate a casei. Înainte de a pune mâna pe tacâmuri, Maktabi supuse mâncarea unui sever control optic. Era cu adevărat excepţională.

În timpul mesei convorbirea secă. Lumea părea că nu mai există pentru Maktabi, s-ar fi putut spune că mânca oarecum cu toate simţurile. Când ducea o bucăţică la gură,

închidea ochii extaziat. Pur şi simplu, nu mă înduram să întrerup cu un cuvânt această evlavie culinară.

Abia când am ajuns la inevitabila cafea, Maktabi se lăsă confortabil pe spate şi se uită la mine făcându-mi cu ochiul.

— N-ai fi dispus sa mergem împreună la Antelias, la Nabou?

Propunerea îmi convenea. Doream să-l cunosc cât mai repede posibil pe conducătorul expediţiei. După observaţiile lui Maktabi în legătură cu firea lui Nabou, eram sigur că vom găsi repede mijlocul de a comunica unul cu altul. Reţinerea şi obiectivitatea strictă puteau fi de folos pentru o colaborare armonioasă. de asta depindea în mare măsură succesul unei expediţii pentru care nu exista încă nici o experienţă, nici un precedent.

— De acord, să mergem. Eram deja pe punctul de a mă ridica.

Maktabi îmi făcu însă semn cu ochiul.

— Să nu ne grăbim. Cafeaua trebuie băută în linişte.

La Nabou îl vom întâlni pe Hayl şi poate şi pe doctorul Farah.

— Doctorul Farah? N-am auzit niciodată de el. Un colaborator al Academiei?

— A, nu ştii încă? Maktabi îşi trecu palma peste faţă. Inginerul Rohan a fost schimbat. O uşoară indispoziţie, dar asta a fost de ajuns pentru comisia de medici. În locul lui a trecut doctorul Farah.

— Păcat! Ca specialist, Rohan se bucură de un bun renume.

— Alegerea s-a orientat după propunerea lui Nabou.

— Nu am nimic împotriva acestui coleg. Doar că el răspunde de agregatele de dezintegrare ale navei şi, în faza decisivă a călătoriei, eu voi depinde cu totul de priceperea şi de sârguinţa lui. Înţelegi?

— Sunt convins că doctorul Farah nu te va dezamăgi, îmi răspunse el zâmbind. Această... *colegă* este specialistă în tehnica iradierilor şi cea mai apropiată colaboratoare a lui Nabou. În afară de asta, o fată fermecătoare. Se spune că strămoşii Yaminei urcă până la califii abasizi. Deci rudă cu Harun-al-Raşid, E ceva, nu? Maktabi făcu haz de figura mea uluită. Ai vreo rezervă pentru că este vorba de o femeie?

— În principiu, sigur că nu, în cazul acesta special însă, da. Gândeşte-te, o astfel de încercare ridică, pentru fiecare dintre noi, probleme deosebite. Numai cu intenţii frumoase nu rezolvăm nimic. Dacă, de exemplu, şi-ar pierde nervii? Sub înfăţişarea unei tinere şi fermecătoare fete — acestea sunt propriile tale cuvinte — nu-mi pot imagina o natură robustă.

— Nici nu e nevoie. El continua să râdă. Împrejurarea că însuşi Nabou a propus-o pe Yamina este cea mai bună garanţie pentru faptul că e potrivită.

După ce Maktabi a achitat nota de plată la automatul-casă, am pornit-o spre Antelias.

CASA DIN ANTELIAS

Antelias se află pe autostrada care duce de-a lungul coastei spre Tripoli, prin Jebail, fostul oraş fenician Byblos, vestit odinioară. Deasupra unei foste aşezări de pescari, micul şi liniştitul cartier de vile apare printre dumbrăvi de pini şi livezi ca o pată pestriţă pe pantele promontoriului. De aici ţi se deschide o minunată perspectivă a golfului şi a oraşului Beirut, aflat la numai câţiva kilometri depărtare.

Mergeam cu o maşină a Academiei. Era un tip mai vechi, pus în funcţiune de o baterie cu izotopi. La întrebarea mea ironică dacă venerabila instituţie a culturii spirituale arabe nu şi-a putut permite un vehicul mai modern, Maktabi răspunse sec că la administraţia Academiei, rezolvarea

acestei probleme nu trecuse încă de stadiul evaluărilor ipotetice.

După o scurtă călătorie, am ajuns la ţintă. Casa lui Nabou se afla pe o colină, în mijlocul unor pini şi chiparoşi înalţi. Exteriorul ei surprindea prin combinaţia ciudată, dar armonioasă, a unor elemente de stil oriental, cu o arhitectură stranie, care făcu asupra mea o impresie aproape apăsătoare. La intrare ne întâmpină un bărbat mai în vârstă. Era Youssef, ajutorul şi îngrijitorul credincios al lui Nabou, după cum am aflat mai târziu. El ne conduse într-o încăpere de la parter, care era despărţită de parc printr-un glasvand semicircular.

Aici ne întâmpină o femeie tânără, a cărei apariţie mă fascină. Delicată, cu membrele fine, îmbrăcată într-un costum alb, confecţionat dintr-un material care arăta ca pielea, apoi părul negru, sclipitor, ce îi cădea pe umeri, totul făcea să pară o figurină vie de porţelan.

Ea îl salută pe Maktabi respectuos. Apoi, cu graţia incomparabilă a orientalelor, îmi întinse mâna şi îmi spuse, ca şi cum ne-am fi cunoscut de mult, foarte simplu, „Marhaba!”, ceea ce corespundea aproximativ cu familiarul „bună!”. În acelaşi timp se apropie de mine şi, pentru că sunt foarte înalt, îşi lăsă capul puţin pe spate pentru a se putea uita în ochii mei. Privirea ei se opri un timp cercetătoare pe faţa mea.

— Atât de blond! murmură ea uimită.

Probabil că se aşteptase să vadă un savant cu părul cărunt şi poate că avusese de gând să spună „tânăr" în loc de blond. Eroarea păru s-o amuze.

E frumoasă, mi-am spus, cu adevărat frumoasă. Ca prin vis am înregistrat vocea lui Maktabi:

— Aceasta este Yamina Farah.

Aproape instinctiv i-am luat mâna şi i-am sărutat-o.

Maktabi mormăi ceva şi râse încet.

M-am necăjit, simţindu-mă ridicol. Ca să salvez situaţia, i-am spus cu o indiferenţă intenţionată:

— Dumneavoastră, deci, i-aţi luat locul inginerului Rohan.

— Da, răspunse ea. Şi îmi închipui, Will, că avem de discutat o groază de lucruri.

Îmi folosea prenumele, ca şi cum asta ar fi fost de la sine înţeles. Înainte de a putea răspunde ceva, doi bărbaţi coborâră dinspre etajul superior. Unul dintre ei — îndesat, cu faţa roşie, urâţită de un barbişon hidos — îmi era cunoscut. Era Oswin Hayl, expert pentru cibernetică la Consiliul mondial al cercetării. Celălalt trebuia să fie Nabou Tebar. Auzisem multe despre el, dar nu văzusem niciodată vreo fotografie care să-i arate mai mult decât profilul. Se spunea că trăieşte retras şi că nu-i face nici o plăcere să se expună camerelor de luat vederi.

Acum îl aveam în sfârşit înaintea ochilor, suplu, cu o statură robustă, de vârstă mijlocie. Deasupra costumului negru, încheiat până la gât, un cap ras la chelie. Faţa era deschisă, aproape palidă şi cu trăsături regulate, aşa încât puteai să cauţi zadarnic vreo linie marcantă, care să-ţi ofere un indiciu asupra caracterului.

În timp ce cobora cu paşi uşori treptele, îşi ţinu privirea aţintită asupra mea. Până în clipa în care ne-am aflat faţă în faţă.

— Will Pertenkamp? întrebă el cu o voce armonioasă, şi îmi întinse mâna. Era puternică şi rece. Mă bucur să vă văd. Faţa îi rămase imobilă, nici cel mai mic surâs nu apăru pe ea.

Tăceam încurcat. După cuvintele lui Maktabi mă pregătisem să am de-a face cu un om foarte reţinut, dar nu mi-am închipuit că primirea va fi atât de rece şi de indiferentă. Am răspuns deci scurt că mă bucur şi eu să-l cunosc, asta a sunat mult mai forţat decât aş fi vrut de fapt.

Nabou se întoarse şi întinse pe masă nişte suluri de pergament. Am luat loc.

Hayl, care se aşezase lângă mine, mormăi:

— Bine că ai venit, Pertenkamp. Începusem sa cred că te-ai răzgândit.

Am ridicat din umeri şi am evitat să-i răspund, pentru a nu-i oferi prilejul unei discuţii gratuite.

Pentru a o scoate la capăt cu Hayl era nevoie de o răbdare de înger. Era un coleric cu un incorijibil spirit de contradicţie, care se simţea bine doar atunci când găsea un partener de care să se poată agăţa. Consiliul cercetării a chibzuit de aceea multă vreme înainte de a-l repartiza colectivului nostru. Oricum însă, era un excelent specialist şi cunoscător al domeniului său, şi acesta fusese argumentul decisiv pentru alegerea sa.

Între timp, Nabou desfăşură două schiţe. Prima prezenta proiectul M în faza lui finală. Potrivit schiţei, în aproximativ douăzeci de ani, întregul teritoriu al Mării Mediterane urma să arate astfel: Strâmtoarea Gibraltar, Dardanelele şi Canalul de Suez, erau zăvorâte prin stăvilare şi ecluze. Instalaţii de pompare, cuplate cu instalaţii de desalinizare, împingeau apa mării Mediterane în marile depresiuni ale Saharei, pentru a transforma mari porţiuni ale deşertului în terenuri cultivabile.

În chip asemănător se desfăşoară deja irigarea deşertului Karakum, cu ajutorul apei din Marea Caspică, al cărei nivel este reglat prin transfuzii de apă din Marea Neagră.

Nivelul apei din Mediterană — unde în terţiar fusese o câmpie joasă, cu numeroase lacuri interioare — a scăzut considerabil în decursul timpului şi a cedat agriculturii mari porţiuni de teren nămolos fertil. Pe fostele praguri submarine s-au construit baze industriale. De aici se efectuează extracţia bogatelor zăcăminte de sub fundul mării şi eliberarea surselor vulcanice de gaz şi de căldură,

ceea ce face ca permanenta ameninţare cu erupţia, care apasă Europa, să fie diminuată.

Lacurile naturale de adâncime au rămas. Completate cu canale artificiale şi cu instalaţii de ridicare a apei, ele fac legătura dintre porturile pe care le integrează, în felul acesta, în circuitul navigaţiei maritime mondiale. Întregul proiect aminteşte de sistemul de canale al planetei Marte, cândva atât de viu controversat.

Acelaşi lucru se va întâmpla într-o bună zi şi eu Marea Baltică. Aici se ridică însă anumite probleme climatologice, care vor trebui să fie rezolvate cu ajutorul unor sori de plasmă. De asta depinde apoi transformarea întregii zone polare într-un teritoriu cu climă temperată. Fireşte, toate acestea sunt încă vise de viitor, dar primii paşi spre acest ţel îndepărtat au fost făcuţi deja. Şi proiectul nostru era un astfel de pas.

Nabou dădu la o parte planşa. Mai importantă era acum cea de a doua schiţă. Ea prezenta în secţiune transversală fundul Mării Mediterane, între coasta libaneză şi Cipru. O linie punctată parcurgea fundul mării, pe care îl străpungea într-un anumit loc.

— Sindbad va ocoli lacul abisal vestic, explică Nabou, urmărind cu degetul linia trasată până în punctul de străpungere. Aici vasul va pătrunde în interior. În zona aceasta, grosimea litosferei nu atinge decât aproximativ şapte mii de metri. La o adâncime de zece mii de metri, ne mişcăm deja prin straturile superioare ale mantalei, terestre. Şi acolo se află şi limita de siguranţă a vasului (Nabou ridică ochii de pe schiţă şi se uită la mine. Privirea sa era goală, inexpresivă. Sau era doar o impresie provenind din faptul că figura lui nu trăda nici un gând?). În partea subterană a călătoriei, răspunderea vă revine dumneavoastră.

Am încuviinţat din cap, ştiam asta.

— Împreună cu Yamina, continuă Nabou.

Yamina şedea în faţa mea. Am privit-o. Ochii îi erau aţintiţi asupra lui Nabou, şi nu era nevoie de vreun deosebit spirit de observaţie ca să constaţi că se uita la el cu admiraţie. Exista oare vreo legătură mai strânsă între ei?

Involuntar am ridicat din umeri. Ce mă privea pe mine asta? Îi cunoscusem abia de câteva minute şi nu ştiam despre ei aproape nimic mai mult decât că trebuiau să întreprindă împreună cu mine o călătorie de probă. După aceea, drumurile noastre urmau să se despartă din nou, iar eu nu-mi voi mai aminti decât numele lor şi întâmplările petrecute împreună.

— Ce părere ai, Will, în calitate de geolog? — mă întrebă Maktabi. Toţi aşteptau răspunsul meu. Era inevitabil.

— Iertaţi-mă, am fost o clipă neatent. Despre ce era vorba?

Maktabi zâmbi.

— Oswin Hayl a întrebat de ce ne deplasăm tocmai într-o zonă de activitate tectonică?

— Aproape întreg bazinul mediteranean stă pe o zonă geosinclinală, am răspuns eu. Adică pe o parte a scoarţei pământeşti în care mai domneşte o activitate intensă. A verifica lucrul acesta la faţa locului reprezintă o sarcină geologică esenţială în cadrul proiectului mediteranean. Ea este la fel de necesară pentru instalarea unor centrale furnizoare de căldură, cu ajutorul vetrelor vulcanice, ca şi pentru cercetarea straturilor mai adânci ale scoarţei, în ceea ce priveşte structura şi bogăţia lor în materii prime.

— Mai întâi însă, este vorba de testarea lui Sindbad, preciză Maktabi. Dacă tipul acesta de navă îşi confirmă calităţile, lucru de care nu mă îndoiesc, atunci în curând vase de felul acesta, mai mari, vor fi gata pentru expediţiile la mare adâncime. De aceea aş dori să revin încă o dată asupra întrebării lui Oswin, spuse el, adresându-i-se lui

Nabou. După câte ştiu, nu există nici un pericol de erupţii pentru Sindbad.

— Vasul este prevăzut cu o instalaţie de siguranţă automată, răspunse Nabou.

Hayl râse strident, ceea ce îl determină pe Maktabi să-l întrebe uimit pe cibernetician dacă nu cumva se îndoieşte de eficacitatea acestei instalaţii.

Ochii lui Hayl sclipiră provocator.

— Dacă ţineţi neapărat s-o aflaţi, eu consider că proiectul Sindbad este prematur. Cu toate măsurile de prevedere, rămâne un risc ce nu poate fi ignorat. Urmează să pătrundem în regiuni interioare ale Pământului, despre care ştim mai puţin decât despre Lună. Este ca la începutul călătoriilor cosmice. Pentru primii cosmonauţi au existat unele necunoscute în calcul. Între timp au trecut aproape şaptezeci de ani, dar în principiu nu s-a schimbat mult în această privinţă. Şi noi, primii geonauţi, suntem feriţi de surprizele periculoase numai în măsura în care acestea intră în calculul omenesc, Maktabi înălţă din umeri.

— Fără risc nu există progres, spuse el scurt. Evident, el considera, la fel ca şi mine, că, în această fază a proiectului nostru, aprecierile lui Hayl erau inutile, ba chiar neavenite.

Nabou nu se pronunţă. El se uită fix la Hayl, ca şi cum ar fi aşteptat ca acesta să dea şi alte explicaţii

Yamina reacţionă altfel. Figura ei trăda nemulţumire, aproape indignare. A trebuit să surâd în faţa unui consum atât de mare de emoţii, în raport cu o observaţie pur academică. Poate că îşi închipuia că trebuie să-l apere pe Nabou şi opera acestuia.

— În definitiv ce doriţi? — întrebă ea agresiv. Ar fi trebuit poate ca nava să plece în expediţie complet automatizată, deci fără echipaj?

Era o lipsă de înţelepciune să te angrenezi într-o controversă cu Hayl. Pe terenul ciberneticii, Yamina nu putea în nici un caz să-i facă faţă.

Am intervenit, pentru a o feri de un eşec inevitabil:

— Noi am sondat de mult straturile mai profunde ale Pământului, dar până la urmă omul trebuie să intervină singur şi să-şi rişte viaţa de dragul cunoaşterii.

Urmarea intervenţiei mele a fost că de data asta afrontul îmi fu adresat mie.

— Absurd! mârâi Hayl în direcţia mea. Peste câţiva ani toţi se vor minuna de un astfel de punct de vedere. Dar ce să-i faci, unii vor s-o ia înaintea dezvoltării fireşti. Mai există oameni pripiţi, chiar şi în Consiliul cercetării.

Nu era sigur dacă mă număra şi pe mine printre „pripiţi”. În orice caz, am protestat energic.

— Testul nostru a fost pregătit cu cea mai mare atenţie.

Mă aşteptam să urmeze un schimb dur de cuvinte, când Yamina îl întrebă pe Hayl la ce fel de evoluţie se referise.

În ciuda felului său de a fi, Hayl deveni paşnic. Chiar şi el părea să nu poată rezista farmecului Yaminei.

— Asta se poate explica în câteva cuvinte, replică el aproape curtenitor, şi se lăsă comod în fotoliu.

Ştiam ce înseamnă de fapt cele „câteva cuvinte” ale lui Hayl. Nu va şti să se mai oprească. Maktabi se temu de ceva asemănător, căci îi spuse repede lui Nabou:

— Sa trecem, totuşi la chestiunea noastră!

— Un moment! protestă Hayl, şi se întoarse iarăşi spre Yamina. Probabil că mă consideraţi un pisălog sau un pesimist. Nu sunt. Mă feresc doar de opinii cum sunt cele susţinute de Will Pertenkamp, pentru că sunt false.

— Da, dar... Yamina nu ştia unde vroia să ajungă. Orice am face pentru a explora drumuri noi — fie în cadrul experienţelor de laborator, în cadrul zborurilor de informare în cosmos sau în timpul acestui test — există mereu, cu

toate măsurile de prevedere, un factor de nesiguranţă pe care îl reduceam cu ajutorul automatizării perfecte, dar pe care nu-l putem elimina cu totul. Eu găsesc că Will are absolută dreptate.

— Tocmai acesta este punctul sensibil! — exclamă Hayl. Ne înconjurăm la fiecare pas de automate de tot soiul. Aceste maşini electronice îi întrec de departe pe oameni în ceea ce priveşte capacitatea lor de a reacţiona. Cu toate acestea există accidente, catastrofe. Cibernetica tehnică nu reprezintă deci ultimul cuvânt al ştiinţei. Şi într-adevăr, ne aflăm înaintea unui nou salt calitativ, înaintea unei faze superioare. Este vorba de automatele biologice, pe scurt — biomate. Ele nu numai că ne vor ajuta, dar îl vor înlocui pe om oriunde acesta este ameninţat de vreun pericol serios. Ne vor netezi drumul spre necunoscut până când le vom putea urma fără nici un risc.

Aceasta perspectiva îndrăzneaţă nu îmi era străină. Ştiam că se lucra de decenii la producerea în laborator a albuminei, pentru alcătuirea unor celule vii, cu ajutorul substanţelor anorganice; mă îndoiam însă, ca mulţi alţi savanţi, că se va reuşi vreodată ca organismul uman să fie înlocuit în totalitatea lui. Am fost cu atât mai uimit să aud din gura lui Hayl că, totuşi, ţinta era foarte aproape.

Hayl continua să vorbească.

— În contextul acesta ar mai trebui spus că, de fapt, nu vrem să aducem pe lume oameni, artificial. Lucrul acesta se mai poate face — să mă ierte Yamina cu mai puţin efort, pe cale naturală. În cazul, biomatelor este vorba doar de un analog produs în retortă, care nu poartă un caracter mecanic, ci biologic. Veţi înţelege acum de ce sunt împotriva vorbăriei despre riscul, inevitabil.

— Toate bune şi frumoase, spuse Maktabi. Însă biomatele astea încă nu s-au născut, iubite Oswin. Şi mă tem că până atunci va mai trece mult timp.

— Poate mai puţin decât s-ar crede, iubite Abdul, replică Hayl muşcător. Şi până atunci, am fi putut amâna liniştiţi coborârea noastră în infern. Câţiva ani în plus n-ar juca nici un rol în cazul proiectului M.

— Consiliul cercetării este de altă părere. Sau... — Maktabi îi aruncă lui Nabou o privire şireată — poate că realizatorul minunatei noastre nave ar fi în stare să meşterească la repezeală un echipaj alcătuit din astfel de golemi inteligenţi, care să întreprindă în locul nostru prima călătorie în hăurile înspăimântătoare ale Pământului!

Fără să-şi însuşească tonul acesta glumeţ, Nabou răspunse serios:

— Asta nu este sarcina mea.

— Ei, atunci va trebui totuşi să riscăm puţin. Hayl râse sarcastic.

Cu asta, discuţia pe care el însuşi o declanşase, luă sfârşit, şi am trecut la amănuntele testului. Vasul trebuia să iasă din port abia peste două zile, aşa încât ne rămânea destul timp la dispoziţie pentru a analiza şi pentru a pregăti temeinic totul.

Multe întrebări i-au fost adresate mai ales lui Nabou care răspundea repede, exact, fără ocolişuri. Uneori aveam impresia că îmi ghiceşte gândurile. Înainte de a întreba ceva, privirea sa rece se aţintea deja asupra mea. Nu schiţa niciodată nici cel mai mic zâmbet, deşi uneori lucrurile luau o întorsătură hazlie, aşa încât până şi cârtitorul Hayl râdea în hohote.

Observându-l discret pe Nabou, mi-am dat seama dintr-o dată că figura lui îmi este cunoscută. În acelaşi timp, ştiam cu precizie că îl vedeam aici pentru prima oară. O asemănare întâmplătoare cu vreun cunoscut, mi-am spus. Dar cu cine? O vreme mi-am scormonit memoria fără să-mi pot aminti de cineva care să-i semene. Până când am avut senzaţia că mă străbate un fulger: astă-seară... pe

autostrada suspendată... băiatul... automobilul alb-rosu, pe pernă de aer... bărbatul de la tabloul de comandă... acesta trebuia să fi fost Nabou.

Când am revăzut scena în faţa ochilor, n-am mai fost atât de sigur. Figura din automobil dispăru, nu mai reuşeam să recunosc clar trăsăturile. Doar privirea! Era identică cu cea pe care o simţeam în momentul acesta.

L-am întrebat deschis pe Nabou dacă fusese el conducătorul acelui automobil. Se gândi un moment, apoi negă hotărât. O eroare deci.

După ce lucrurile cele mai importante fură dezbătute în comun, mica noastră adunare se dizolvă. Maktabi, Hayl şi Nabou se îndreptară, discutând, spre o masă din colţ. Yamina şi cu mine luarăm loc lângă glasvand.

Am mai vorbit despre unele chestiuni tehnice care ne priveau pe amândoi. Totuşi, nu eram foarte atent la ceea ce îmi spunea. În timp ce îmi explica cu zel modul de funcţionare al agregatelor plasmatice în cursul săpării unei galerii subterane, eram adâncit în privirile ei. Îi urmăream mimica, gesturile şi îi admiram temperamentul.

Nu-mi scăpa faptul că, din când în când, privirile îi fugeau spre Nabou. Pentru câteva secunde, înfăţişarea ei se modifica. Detaşarea amabilă pe care tocmai o afişa, era înlocuită de un aer visător. Totul în jurul ei părea că se îndepărtează.

Nu mai putea exista nici o îndoială în legătură cu sentimentele ei faţă de Nabou. Să nu fi fost deci chiar atât de inabordabil pe cât mă făcuse să presupun, la prima impresie? Mi-o doream foarte mult, în interesul activităţii noastre viitoare, şi aici se oferea poate o posibilitate de a afla mai multe despre omul Nabou.

Adâncit în sine, el stătea între Abdul şi Oswin. Aproape că nu lua parte la discuţie şi, dacă o făcea, asta se întâmpla de cele mai multe ori doar atunci când cuvântul îi era adresat

direct. Dacă privirea îi cădea asupra Yaminei, atunci trecea pe deasupra ei, mai departe.

În ochii mari şi ficşi nu se zărea nici o sclipire caldă, nici un semn prietenesc, nici cea mai mică urmă de sensibilitate pe faţa palidă. Ori se pricepea să se stăpânească în gradul cel mai înalt, ori, realmente, pentru el nu existau decât cifrele, formulele şi schiţele.

Yamina mă surprinse, întrebându-mă:

— Îţi place Nabou?

Observase, cu siguranţă, că îl priveam cercetător.

— Fără nici o îndoială, este omul cel mai potrivit pentru o expediţie de felul celei pe care avem de gând s-o întreprindem, am răspuns eu prudent.

Zâmbi visătoare.

— Este incomparabil!

— Îl cunoşti de mai mult timp?

— Am lucrat împreună la proiectul Sindbad.

— Atunci vasul-minune este şi opera ta.

— Nu e cazul să vorbim despre asta.

— Eşti prea modestă, Yamina.

În acel moment Nabou se ridică şi veni spre noi. Era o întâmplare, sau ghicise din privirile noastre care era subiectul ce ne preocupa?

Am fost atât de surprins, încât am spus simplu:

— Tocmai vorbeam despre dumneavoastră.

El se opri şi se uită la mine indiferent.

— De ce?

— Asta e de la sine înţeles! Am râs forţat. Sunteţi aici personajul principal. Nu-i aşa Yamina?

Ea ridică din umeri, fără să scoată un cuvânt. Evident, convorbirea nu-i făcea plăcere.

— Personaj principal? repetă el. Asta sună a erou, a teatru convenţional.

— Omul are nevoie de un model, la care să poată aspira.

— Recunoaşterea propriei insuficienţe

Am crezut că descopăr în înfăţişarea lui o ironie ascunsă.

— Mi se pare că nu este trăsătura cea mai rea a caracterului omenesc, chiar dacă adesea este ascunsă cu pudoare, am ripostat eu. Tatăl meu m-a crescut sever. De aceia nu l-am iubit. Cu toate acestea, l-am admirat. Pe vremea aceea lucra în calitate de asistent al Institutului central de arhitectură extraterestră, la planurile de construcţie ale oraşului lunar Endymion şi supraveghea îndeplinirea lor la faţa locului. Asta a făcut o puternică impresie asupra mea, aveam paisprezece ani. Dar nu mi-as fi arătat admiraţia faţă de el pentru nimic în lume! Astăzi gândesc, fireşte, altfel şi ara reuşit să stabilesc cu el o relaţie camaraderească.

— Totuşi, nu ţi-ai ales meseria de arhitect!? mă întrebă Yamina.

— Probabil tocmai din cauza asta. Tinereţea este atrasă de un drum propriu. Şi pe urmă, admiraţia mea privea mai puţin meseria tatălui, cât persoana lui, felul său temerar şi hotărât cu care învingea orice dificultate. Uneori, se întâmpla să se chinuie cu câte o problemă, fără perspectiva de a o rezolva. Dar ştia că, într-un fel sau altul, va izbuti, şi într-adevăr, aşa se şi întâmpla de fiecare dată.

Nabou ascultase atent.

Interesant, spuse el încet, mai mult pentru sine.

— Vi s-a întâmplat la fel? — am întrebat eu.

— Ce să mi se întâmple?

Vreau să spun, a fost şi pentru dumneavoastră tatăl primul ideal?

— Tatăl meu… nu-mi amintesc.

Răspunsul mi s-a părut ciudat, şi l-am luat ca pe o glumă.

— Păi nu sunteţi încă atât de bătrân, încât sa vă fi pierdut amintirile despre tinereţe.

— Pentru asta nu e nevoie să fii bătrân, şi fără nici o altă explicaţie se întoarse la locul său.

Uluit m-am uitat după el.

Nu-şi mai aminteşte? Ciudat!

Yamina primi cu seninătate constatarea mea.

— Ce să fie ciudat în asta? Poate că a fost un copii dificil. Despre asta nu se vorbeşte cu plăcere.

Mi-am amintit din nou de povestea cu băiatul de pe autostradă.

— Să-l părăsească oare câteodată memoria?

— N-am observat încă aşa ceva.

— Fiecare îşi are ciudăţeniile sale. De ce n-ar fi aşa şi cu şeful tău, marele maestru al planşetei? Am dat ultimelor cuvinte o intonaţie ironică. Cu această mică provocare voiam s-o determin să-mi spună mai multe despre el.

Ea însă răspunse evaziv:

— Sper că ne vom înţelege bine, Will.

Era un avertisment ascuns, ca să nu mai insist în legătură cu Nabou, sau, într-adevăr, o dorinţă?

— Speranţa aceasta se va împlini, am asigurat-o eu cu mare plăcere. Sunt omul cel mai uşor de suportat din lume.

— O să vedem! Yamina râse. Ai vreun plan pentru mâine?

— Intenţionez să mă pregătesc temeinic pentru călătorie.

— Asta ai făcut-o până acum. Ar fi mai bine să faci o excursie la Baalbek. Trebuie neapărat să-ţi faci timp pentru celebrele terase.

— Acelaşi sfat mi l-a mai dat astăzi cineva, pe stradă.

— Baalbekul este cu adevărat un loc care merită interesul tuturor şi este cât se poate de firesc ca fiecare să vorbească aici despre asta. Dacă eşti de acord, te voi însoţi şi-ţi voi da toate explicaţiile necesare.

Fireşte că eram de acord. Am fixat imediat un punct de întâlnire pentru dimineaţa următoare.

Imediat după asta, Maktabi şi cu mine ne-am retras. Când ne-am luat rămas bun şi când Nabou află despre excursia plănuită, spuse doar atât:

— Bine, Yamina. Mâine nu am nevoie de tine.

Youssef ne conduse la maşină, în stilul său liniştit şi îndatoritor. Când să mă urc, privirea îmi căzu pe un drum de garaj. Acolo se afla un automobil alb-roşu, pe pernă de aer.

Uimit, l-am întrebat pe Youssef:

— Vehiculul acesta îi aparţine lui Nabou Tebar?

— Da, monsieur.

Pe drum i-am împărtăşit lui Maktabi observaţia mea. El râse de mine.

— Dacă Nabou ţi-a spus că n-a fost el, atunci înseamnă că te-ai înşelat.

Am tăcut. Eram sigur însă că o confuzie era exclusă Puteam să mai am încredere în ceea ce vedeam cu proprii mei ochi. De ce însă refuza să recunoască Nabou că trecuse la ora aceea cu automobilul său pe autostradă? Nu comisese nici o contravenţie, dimpotrivă, i se cuvenea toată lauda. Voia oare, din pricina aceasta, să nu se vorbească despre întâmplare? Era posibil. Ar fi corespuns aversiunii sale de a se expune în public.

Pe atunci nu găseam încă o altă explicaţie pentru comportarea lui Nabou.

ŞEHEREZADA

Ne-am instalat pe panta unei coline, sub streşina unor cedri tineri. Tolănit pe pământ, mi-am rezemat capul de o piatră cubică, ultima rămăşiţă a cine ştie cărei ruine din trecutul îndepărtat.

Yamina şedea lângă mine, cu mâinile împreunate în jurul genunchilor. Purta o rochie uşoară, de culoare deschisă,

gâtul şi umerii îi erau acoperiţi cu un voal de culoarea lavandei, împletit cu fire de aur, ceea ce scotea şi mai mult în evidenţă farmecul tipului ei oriental.

Un vânt blajin adia dinspre înălţimile munţilor, împrăştiind arşiţa de pe Bekaa, lunga vale dintre Liban şi Antiliban. La picioarele noastre se întindea Baalbekul. Visa oare la întâmplările îndepărtatelor milenii? Greu de spus, dar din asta trăia.

Dintr-un mic orăşel, cu lumea lui arabă de fiecare zi, se transformase într-o localitate celebră, într-o atracţie de primul rang. Desigur, oraşul-templu roman, care se ridicase cândva aici şi ale cărui ruine se numără printre cele mai măreţe monumente culturale ale antichităţii, a atras întotdeauna la Baalbek numeroşi oameni de ştiinţă şi turişti entuziasmaţi de artă. Totuşi, această localitate a căpătat o semnificaţie deosebită abia atunci când cercetătorul Erik Olden a dezlegat în urmă cu câţiva ani, în împrejurări senzaţionale, enigma acelei terase străvechi, pe care au fost înălţate templele patru mii de ani mai târziu.

După momentul de surpriză provocat de descoperirea lui Olden, s-au făcut însă auzite vocile unor învăţaţi de renume, care susţineau că acesta ar fi căzut victimă unei erori, dacă nu chiar unei înşelăciuni. Astfel s-a ajuns la controverse neplăcute.

Fusesem şi eu de părerea scepticilor, considerând întreaga poveste ca fiind pur şi simplu absurdă si uitând-o în cele din urmă. Abia la Beirut mi s-a adus din nou aminte de „cazul Meiu”.

— Cunoşti povestea, aşa cum s-a desfăşurat ea cu adevărat? mă întrebă Yamina.

— Categorie, nu, am minţit eu fără să clipesc, în speranţa de a mai rămâne un timp singur cu Yamina. în idilicul loc de sub cedri. Povesteşte-mi întâmplarea, scumpă Şeherezada!

Ea înclină capul zâmbind.

— Cum porunceşti, prea mărite! Şi n-o să dai ordin să fiu decapitată, dacă s-ar întâmpla ca povestea mea să nu-ţi placă?

— Vom vedea, prinţesă.

Yamina se opri cu gluma aici. Apoi privi scufundată în gânduri spre ruinele templelor, către uriaşele fragmente de coloane care străluceau în lumina puternică a soarelui. Şi începu:

— Acum şase mii de ani, o navă cosmică a pătruns în sistemul nostru solar. Venea din constelaţia Balenei. Călătoria a durai unsprezece ani lumină. Astronauţii străini nu şi-au făcut totuşi întâmplător apariţia în această parte a galaxiei, ci cu o misiune precisă. Cu mijloacele care le stăteau la dispoziţie, ei trebuiau să împiedice o catastrofă cosmică: pieirea planetei duble Meiu-Ortu, care exista pe atunci între Marte şi Jupiter, în locul cordonului de asteroizi.

Această planetă dublă fusese cândva patria înaintaşilor lor. Când, în urmă cu mai multe zeci de mii de ani pericolul distrugerii ei lente, dar inevitabile, deveni evident, meiuanii, care se aflau deja pe o treaptă înaltă de dezvoltare au căutat o cale pentru a-i salva pe urmaşii lor. Singura posibilitate care le mai rămăsese era evacuarea planetei. Pământul sau Marte erau potrivite pentru asta, dar oamenii de ştiinţă meiuani preziseră că în timpul catastrofei vor fi primejduite şi aceste planete.

Atunci, meiuanii au cercetat alte regiuni ale universului. În fine, în zona soarelui Tau Ceti, fu descoperit un corp ceresc care oferea condiţii prielnice de viaţă. Exodul începu, desfăşurându-se timp de mai multe generaţii.

Trecu mult timp. Urmaşii acelor emigranţi nu-şi uitară totuşi planeta natală. Ei au urmărit în permanentă desfăşurarea procesului de auto-distrugere. Între timp, tehnica lor atinsese un nivel care le permitea să salveze de

la pieire planeta Meiu-Ortu. Astfel, expediţia despre care am pomenit la început se aşternu la drum.

Când uriaşa navă cosmică pătrunse în interiorul sistemului nostru solar, echipajul îşi dădu seama că a sosit prea târziu. Nu le mai rămase altceva de făcut decât să urmărească de pe satelitul lui Marte, Phobos, ultimele rotaţii ale gemenilor. În acelaşi timp, ei au descoperit că pe pământul învecinat s-au dezvoltat fiinţe asemănătoare lor, care însă păreau să se afle abia pe treapta barbariei.

Un grup de cercetători fu trimis pe Pământ. El ateriză în punctul în care trăiau locuitorii cei mai avansaţi. Acesta era locul în care se află astăzi Baalbekul. Oamenii acestui ţinut, numit Leban, aparţineau seminţiei sumerienilor.

E de la sine înţeles că ei îi luară pe străini drept fiinţe supranaturale, zei care coborâseră din cer pentru a le împărtăşi din cunoştinţele lor, aşa cum se afirmă în vechile mituri sumeriene. Meiuanii nu reuşiră să zdruncine credinţa naivă a oamenilor în zei, dar le câştigară încrederea prin răbdare şi prin blândeţe, astfel ajunseră să se înţeleagă cu ei. Meiuanii le transmiseră oamenilor o parte din cunoştinţele lor, atât cât putea cuprinde pe atunci puterea lor de înţelegere.

Grupul de cercetători meiuani de pe Pământ a primit indicaţia de a realiza o platformă masivă, care să facă posibilă aterizarea şi, mai târziu, decolarea uriaşei nave cosmice. Pentru asta au fost desprinse blocuri masive de piatră din munţii Antiliban, care au fost transportate, prin control gravitaţional, pe şantier.

Înainte totuşi ca această terasă să fie terminată, soarta planetei Meiu fu pecetluită. Ortu, planeta mai mică, se prăbuşi peste ea şi ceea ce mai rămase din cele două corpuri cereşti fu un nor scânteietor, din care o mare de fragmente de piatră incandescente se răspândi în toate direcţiile.

Mai multe valuri de sfărâmături atinseră şi Pământul. O grindină înspăimântătoare de meteoriţi se prăvăli asupra lui şi pustii regiuni întinse, nimici oraşe, lovi oameni şi animale şi dezlănţui valuri de uragane.

Călătorii meiuani încercară să se salveze cu ajutorul navei cosmice care se plasase între timp pe o orbită în apropierea Pământului. Nu tuturor le reuşi lucrul acesta. Însăşi nava cosmică scăpă cu mare greutate de distrugere.

Oamenii din Leban care supravieţuiră haosului se strânseră la un loc şi se mutară trecând prin deşert în Mesopotamia. Acolo întemeiară oraşe, ridicară construcţii monumentale, creară sisteme măreţe de irigaţie şi făcură ca arta şi ştiinţa să atingă un înalt nivel de înflorire. Şi în curând, cultura ţării Sumer se înălţă deasupra lumii ca o cometă.

Iar învăţătorilor lor le consacrară temple măreţe, ridicate pe terase înalte de piatră, în amintirea acelui loc din care „zei” dispăruseră, întorcându-se din nou în stele.

Yamina se uită la mine, în aşteptare.

I-am prins mâna.

— Ai povestit cât se poate de frumos, am spus eu. Şi atât de convingător, încât parcă ar fi fost chiar aşa.

— Chiar aşa a fost! O cută de supărare îi apăru pe frunte. Am descris numai ceea ce cunoşteam din înregistrările microfilmate ale acelui străin. Erik Olden, compatriotul tău, a descoperit aceste înregistrări şi le-a descifrat cu ajutorul unui calculator electronic.

— Ştiu, am liniştit-o eu. Nu contest în nici un caz autenticitatea înregistrărilor. Dacă însă întâmplările pe care mi le-ai relatat nu se referă deloc la Pământ, ci la o altă planetă din univers? Cine poate şti ce spaţii cosmice au parcurs aceşti astronauţi înainte de a atinge sistemul nostru solar şi de a găsi aici fiinţe cu care, de ce să n-o

spunem, nici nu se puteau înţelege raţional? Poate că toate astea s-au petrecut deja în urmă cu sute de mii de ani.

— Cum de poţi întreba aşa ceva, Will? Yamina era fermecătoare în indignarea ei. Acolo jos se află terasa, exclamă ea. Vei sta cu propriile tale picioare pe ea şi te vei convinge că n-a putut fi în nici un caz construită de mâini omeneşti. Şi cum ai putea să explici provenienţa rafinatei culturi sumeriene, în mijlocul unor popoare primitive, altfel decât printr-un impuls deosebit?

— Într-adevăr, a fost o evoluţie surprinzător de rapidă, dar nu există nici o dovadă incontestabilă că ar fi acţionat acolo influenţe extraterestre.

Yamina încercă să mă convingă.

— Will! Sumerienii au făcut dovada unor cunoştinţe şi priceperi fără precedent în epoca aceea. Au introdus elemente arhitectonice cu desăvârşire noi, ca de exemplu construcţia în boltă, practicată în Europa abia în epoca lui Alexandru cel Mare. Cunoşteau noţiunea de estetică şi au creat sculpturi, fresce şi alte opere de artă de o fidelitate uluitoare faţă de natură şi înzestrate, pentru prima dată, cu un conţinut de idei. Calculau după sistemul decimal şi sexagesimal. Vechea culegere babiloniană de probleme — care anticipează postulatele lui Euclid — trebuie raportată la geometria sumeriană. Cunoştinţele lor în materie de astronomie erau uluitoare. Numele celor mai multe constelaţii provin din epoca sumeriană, chiar dacă astăzi nu se mai potrivesc.

În vestita epopee „Ghilgameş”, sumerienii au lăsat posterităţii o descriere a potopului, care se regăseşte mult mai târziu, în Biblie. Şi apoi, cea mai importantă realizare a lor — scrierea cuneiformă! Din Egipt până în India, aceasta a fost scrierea învăţaţilor şi a poeţilor. Vrei sa susţii că asemănarea uimitoare dintre scrierea sumeriană şi cea meiuană este tot întâmplătoare?

Am surâs îngăduitor. Să mă cert cu ea? Era limpede că nu va renunţa niciodată la ideile ei. De aceea am evitat să răspund la întrebare, constatând în glumă:

— Mai uimitoare decât realizările sumerienilor găsesc că sunt cunoştinţele tale arheologice, Yamina.

— Descoperirea lui Olden m-a îndemnat să studiez în timpul liber civilizaţiile antice.

— Te-a impresionat atât de mult? E de invidiat.

— Nu era vorba de vreo exaltare, replică ea reţinută. Am văzut în el modelul unui cercetător care îşi urmăreşte ţelul fără să se lase impresionat de eşecuri, de dezamăgiri sau de primejdii.

— De ce nu a zburat în constelaţia Balenei, dacă era atât de sigur pe el?

— Şi-a pierdut viaţa în timpul zborului de încercare al navei cosmice care urma să transporte expediţia spre Meiu. Apoi, planul a fost amânat pe un termen nedefinit.

Mi-am amintit de controversa din seara precedentă, în casa lui Nabou, şi am spus, aproape involuntar:

— Poate că Oswin Hayl are dreptate când vorbeşte de risc.

Yamina mă privi cu gravitate. N-aş fi putut spune dacă înţelesese ultimele mele cuvinte.

— Să coborâm! — spuse ea apoi.

SEMNE ALE ZEILOR

Soarele după-amiezii rumenea rămăşiţele zidurilor ciclopice şi coloanele vechiului Heliopolis roman. Adânc

impresionat, priveam către, aceşti martori muţi ai unei ere în care, alături de lumină, existase atâta întuneric şi, alături de urâciune, o frumuseţe atât de sublimă.

Am urcat spre terasă. Erau cincizeci şi una de trepte ale unei scări care avusese cândva mai mult de paisprezece metri lăţime. Am păşit printr-una din cele trei porţi înalte ale propileelor, am traversat o piaţetă hexagonala şi am ajuns în marea curte a altarului. Odinioară, zidurile ei înconjurătoare erau împodobite cu două sute treizeci de statui de zei.

Curtea altarului se întindea pe o suprafaţă de o sută treizeci şi cinci, pe o sută cincisprezece metri. În planul al doilea, şase coloane de câte douăzeci de metri se înălţau spre cer, purtând o friză minunată de piatră. Acestea sunt rămăşiţele templului lui Jupiter, care au supravieţuit unui cutremur petrecut cu multă vreme în urmă.

Dedesubtul coloanelor lui Jupiter se puteau vedea blocuri imense de zece metri lungime. Văzându-mi privirea uimită, Yamina spuse:

— Este doar o parte a terasei. Vei vedea şi restul.

— Arhitecţii romani au realizat într-adevăr lucruri măreţe. Am pipăit un fragment ornamental care se prăbuşise. Reprezenta un cap de leu, dăltuit cu fineţe în calcar.

— Dar terasa nu a fost construită de romani, ripostă Yamina cu hotărâre.

Mi-am păstrat scepticismul, deşi în calitate de geolog, mi-am dat imediat seama că blocurile fundaţiei erau mai vechi decât pietrele de templu care se găseau deasupra lor. Într-adevăr, romanii trebuie să-şi fi înălţat construcţiile lor pe o platformă deja existentă.

Am urcat spre marginea de nord a sectorului templelor. La picioarele noastre, printre grădinile luxuriante în care se coceau caişi, portocali şi rodii, se legănau vârfurile chiparoşilor şi plopilor zvelţi. În spate se întindea pământul

roşu al văii Bekaa, până la lanţurile munţilor Liban, ale căror umbre se pierdeau în depărtarea violetă.

Yamina reveni la tema controversată.

— Fireşte, arheologii au încercat permanent să descopere cine ar fi putut să construiască terasa. S-a ajuns la concluzia că nici una dintre populaţiile care au trăit înainte în această regiune nu avea posibilitatea de a realiza astfel de performanţe tehnice. Un singur popor, dar nici asta nu e sigur, ar fi fost capabil de aşa ceva: egiptenii.

Mult timp faraonii s-au luptai cu hitiţii pentru spaţiul sirian, până când tânărul Ramses al II-lea a fost zdrobit, în anul 1296 î.e.n., nu departe de cetatea hitită Kadeş. Aceasta se află la şaizeci de kilometri nord de Baalbek.

După victoria hitită, graniţa a fost fixată între aceste două localităţi. De aceea, este de înţeles faptul că aici — pe locul cel mai înalt al văii — a fost înălţat un bastion puternic, cu ajutorul sclavilor de război egipteni. Pe vremea aceea, aşa numitul nou imperiu de pe Nil, ajunsese la maxima sa înflorire. Acum au fost ridicate construcţiile colosale de la Karnak şi Abu Simbel. Exista o anumită experienţă în ceea ce priveşte manevrarea celor mai mari greutăţi.

— Atunci este cât se poate de clar, am spus eu. Egiptenii sunt autorii!

Yamina surâse.

— Totuşi, această ipoteză a trebuit să fie abandonată. Fără să-mi lase răgaz să mai ripostez, mă invită să merg mai departe, şi mă conduse în jos, pe un drum prăpăstios.

În curând ajunseserăm la colţul de nord-vest al oraşului-templu. Şi aici am văzut ceea ce sprijinea, în sensul propriu al cuvântului, versiunea lui Olden, în legătură cu realizarea terasei. Trei blocuri de piatră, fiecare de aproximativ patru metri înălţime şi lăţime, şi de aproape douăzeci de metri lungime!

— Ei, monsieur? exclamă Yamina triumfătoare. Blocurile de piatră provin dintr-o carieră care se află la o distanţă de un kilometru şi jumătate, şi acolo se mai află o piatră gata cioplită, până la un anumit punct, care are cinci metri înălţime şi lăţime, şi măsoară aproape douăzeci şi doi de metri în lungime. Dacă îmi dovedeşti că egiptenii au transportat pietre de mii de tone greutate, pe o porţiune de teren lungă şi denivelată, îţi cedez diploma mea de inginer.

M-am apărat râzând.

— Ce-ţi dă prin cap! Doar n-o să te jefuiesc!

— Recunoşti că este imposibil să dovedeşti aşa ceva?

— Regret, pot doar să admit că paternitatea egiptenilor asupra acestei terase nu este convingător dovedită. Şi aş mai vrea să te ajut, atrăgându-ţi atenţia asupra unui argument pe care, în chip paradoxal, nu l-ai pomenit până acum. Egiptenii obişnuiau să-şi împodobească construcţiile cu fresce şi cu inscripţii. Nici urmă de aşa ceva pe blocurile de piatră. Mulţumită?

— Constat că te afli pe calea cea bună şi nu renunţ la speranţa de a te vindeca de mania îndoielii.

În timp ce vorbeam, am ajuns la marginea de nord a complexului, acolo unde se înălţa o colină înţesată cu blocuri de piatră. Ea se formase probabil în urmă cu mulţi ani, datorită unei alunecări de teren. O parte din zidul templului se prăbuşise deasupra.

Yamina îmi confirmă presupunerea.

— După planuri din secolul trecut, în locul acestei denivelări se afla o grădină. Urme ale vechii fundaţii indicau faptul că terasa se întinsese cândva până aici. Ea trebuie deci să fi acoperit o suprafaţă totală de trei sute pe două sute de metri. Nimănui nu i-a venit însă ideea de a căuta încăperi subterane. Chiar Olden nu le-a descoperit decât din întâmplare.

La marginea exterioară a colinei erau azvârlite valuri de pământ şi de pietre.

— Aici a săpat Olden, spuse Yamina.

Şi n-a găsit nimic altceva decât încăperi goale, am completat eu.

— Oricum, încăperi! Abia mai târziu, în timpul nopţii, au fost observate semnele luminoase.

Am pătruns într-un şanţ. Nu era prea larg avea aproximativ doisprezece metri adâncime. Materia topită de pe pereţi indica faptul că galeria fusese tăiată în stâncă cu ajutorul unor aruncătoare de plasmă sau cu vreun aparat asemănător.

Se întunecase deja. Am traversat o încăpere goală. La intrarea în cea de a doua cameră, m-am oprit fără să vreau.

Pe peretele din fund străluceau două cercuri mari Aici se aflau, prin urmare, semnele atât de aprig controversate. Au fost ele oare lăsate cu adevărat de cosmonauţi extratereştri, pentru a da unei omeniri de mai târziu şi mai inteligente un semn despre lumea lor îndepărtată?

M-am apropiat încet de peretele care lumina. Curiozitatea mă atrăgea în chip magic, dar teama îmi reţinea, paşii. Eram cuprins de o senzaţie ciudată.

Yamina mă urma. Nu am schimbat nici un cuvânt. Nisipul care căzuse de sus, pe podeaua neteda, scârţâia sub paşii noştri.

Primul cerc era format dintr-un număr de inele concentrice, cunoscutele orbite planetare. Între Marte şi Jupiter se afla reprezentată o planetă dublă. Alături se afla un cuvânt scris cu caractere cuneiforme.

Al doilea cerc cuprindea constelaţii pe care nu le cunoşteam. Din nou, o stea era însemnată.

— Asta e Meiu, noua patrie a străinilor, spuse Yamina încet.

În lumina verzuie şi rece, faţa ei îmi păru neobişnuit de palidă.

— Poţi descifra această inscripţie?

Yamina îşi plimbă cu precauţie vârful degetului pe semnele cuneiforme, subţiri ca firul de păr.

— După ce am avut la dispoziţie traducerea înregistrărilor meiuane, n-a fost prea greu să le descifrăm şi, în fond, scrierea aceasta seamănă foarte mult cu scrierea cuneiformă sumeriană şi babiloniană.

I-am luat mâna pentru a vedea dacă se lipiseră urme de culoare luminoasă pe degete.

— Materia fosforescentă s-a impregnat în piatră, îmi explică ea, şi nu poate fi înlăturată.

— Să fi luminat ea şase mii de ani, neîntrerupt? Trebuie să fie vorba de o substanţă radioactivă. A fost analizată, i s-a stabilit perioada de înjumătăţire?

— Bineînţeles că substanţa a fost analizată. Este de natură necunoscută, însă, în nici un caz radioactivă. De altfel, nu luminează de şase mii de ani, ci abia din momentul în care încăperile au fost deschise şi lumina soarelui a căzut pe perete. Experienţele au confirmat lucrul acesta.

— Şi acum ce se va întâmpla? am întrebat eu. Vom aştepta până când meiuanii se vor reîntoarce?

Yamina privi mâhnită. Se gândea, desigur, la soarta tragică a lui Olden.

— Nu putem probabil conta pe un zbor spre Meiu. Distanţa aceasta uriaşă poate fi străbătută numai de o nava fotonică. Deocamdată ne rămâne doar posibilitatea legăturii prin radio.

— Este sigur că semnalele care sunt recepţionate, provin de pe Meiu?

— Fără îndoială. Ele vin din constelaţia Balenei, încă din anii şaizeci, radiotelescoapele au ascultat cu regularitate

regiunea aceea, pentru că se presupunea că steaua Tau Ceti seamănă cu Soarele nostru şi că ar putea avea o planetă asemănătoare cu Pământul. Se consideră ea pe cel puţin cinci milioane de planete din cuprinsul Căii Lactee există viaţă superior organizată. Fireşte, pe noi ne interesează mai întâi corpurile cereşti care se mişcă în apropierea Pământului, cu alte cuvinte, care se află la o distanţă mai mică de cincisprezece ani lumină.

— Semnalele din zona lui Tau Ceti au putut fi descifrate?

— A fost vorba doar de semnale de apel. Îmi aduc perfect de bine aminte cât de emoţionaţi vorbeau, părinţii mei despre asta.

— Până la urmă a fost vorba de emisiunea unor radioamatori.

— Pe o lungime de undă ultrascurtă? Exclus!

— Bine, să aşteptăm alte ştiri de pe Meiu.

Mă uitam la cercurile luminoase şi am mai recapitulat o data tot ce auzisem de la Yamina despre meiuani. Era vorba de o stea aflată la o distantă de unsprezece ani lumină. Locuitorii ei ar fi fost pe Pământ într-o epocă foarte îndepărtată. Şi acum, urmaşii lor căutau să stabilească legătura cu omenirea? Fantastic, mult prea fantastic!

În orice caz, Yamina era ferm convinsă de asta. La urma urmei, nu cobora seminţia ei din sumerieni? Înaintaşii ei trăiseră în Mesopotamia. Îmi era oare permis să-i zdruncin convingerea? Nu aveam nici un drept. Şi în afară de asta, nimic nu era mai departe de mine decât ideea de a o indispune.

Între timp se lăsase noaptea. Cu toate că pereţii de piatră radiau căldura zilei, se făcuse răcoare. Yamina tremura. Am îndemnat-o să plecăm.

Pe drumul dintre grădinile înmiresmate, ea merse tăcută alături de mine, furată de gânduri. Am încercat să ghicesc

din înfăţişarea ei, ce se petrecea cu ea. Din cauza întunericului, n-am reuşit.

— Ce s-a întâmplat, Yamina? am întreba -o. Necăjită?

Ea înălţă capul, râzând.

— Tocmai asta vroiam eu să te întreb, Will.

A trebuit să râd şi eu.

— Cred că ne înţelegem foarte bine. În ciuda unor divergenţe de opinii. Vezi, eu sunt geolog. Un fel de căutător de comori, dacă vrei. Este o meserie aspră, în care eşti obligat să stai cu nasul mai mult în pământ, decât în cer. Mineralele nu pot fi aştri. Trilobiţii, peştii cu carapace sau pădurile de ferigi ale epocii carbonifere, îmi sunt mai apropiate decât misteriosul Meiu.

— Şi pe un astfel de om îl car eu la Baalbek, exclamă ea, prefăcându-se indignată.

— N-o să regreţi! Cine ştie la ce-mi va putea fi de folos? am profetizat eu, fără să mă gândesc la nimic special.

Speranţa mea de a-mi petrece seara cu Yamina nu s-a împlinit. Îmi respinse iniţiativa, justificându-se că făcuse deja o promisiune.

Ne-am despărţit în piaţa mare din Beirut. Ea luă un taxi şi o porni pe autostradă, spre Antelias.

Spre Nabou deci, şi îmi ascunsese lucrul acesta cu cea mai senină figură posibilă! În fond, ce motiv ar fi avut să mi-o spună? Ne cunoşteam abia de ieri şi am petrecut împreună o zi plăcută, asta era tot. M-aş fi simţit oare mai bine dacă mi-ar fi spus adevărul? Dar poate că nici nu se ducea la Nabou.

Preocupat de aceste gânduri sterile, am scăpat trotuarul rulant spre hotel şi m-am trezit pe faleză. Aici, o briză puternică bătea dinspre mare. Vântul mă răcori imediat, aşa încât, până la urmă, am putut să fac haz de mine însumi.

DOCTORUL SHELDER

Se făcuse deja târziu când m-am prezentat la restaurantul hotelului pentru a mânca ceva uşor. La una dintre mese, i-am văzut pe Abdul Maktabi şi pe Oswin Hayl, în tovărăşia unui bărbat mai tânăr.

Abdul îmi făcu semn să mă apropii.

— Hei, Will! A sosit şi cel de al şaselea. El arăta spre străin. Acesta este Clifford Shelder.

L-am salutat pe Shelder. Era cam de vârsta mea, înalt, foarte suplu, vânos. Capul şi-l ţinea puţin aplecat în faţă, cum se poate observa adesea la oamenii care lucrează cu mărimi microscopice. De la prima strângere de mână mi-a devenit simpatic şi cred că şi cu el s-a întâmplat acelaşi lucru. Spuse doar: „O. K.!”

Abdul îmi împinse un scaun.

Nu ştii că Sindbad va porni în larg mâine la prânz?

Deşi momentul acesta era fixat cu precizie în program, m-am speriat, pentru că mă temeam că am pierdut ceva din vedere.

Evident, nu era cazul. Maktabi era liniştit şi senin. Kayl mârâi pur şi simplu:

— Unde te-ai ascuns toată ziua?

— Am fost la Baalbek. Cu Yamina.

— Excelent! Abdul dădu aprobator din cap. Ai avut un ghid competent.

— Într-adevăr, dispune de cunoştinţe remarcabile şi de o uimitoare putere de imaginaţie, am replicat eu, fără vreo intenţie deosebită. Doream să evit orice ar fi putut duce la vreo neînţelegere în legătură cu relaţia dintre noi doi.

Maktabi se uită la mine clipind din ochi, fără să spună, totuşi, ceva.

Hayl bombăni zgomotos:

— Să sperăm că-şi poate imagina şi solicitarea fizică şi sufletească ce o aşteaptă în timpul călătoriei.

— Iar vezi totul în negru, Oswin! Am râs pentru a-mi ascunde supărarea pe burzuluiala lui.

Shelder se uită la noi puţin surprins.

— Nu pot să-mi închipui că s-a procedat fără spirit de răspundere la alcătuirea echipei. De altfel, femeile sunt adesea mai rezistente decât bărbaţii.

— Nu te contrazic, mârâi Hayl. Este totuşi vorba de un test.

— Capacităţile Yaminei sunt în afară de orice discuţie, îi spuse Maktabi lui Shelder. Nabou ştie exact ceea ce face.

— Şi el tot om este, constată Hayl.

Maktabi făcu un semn negativ:

— Nu ştiu să fi luat vreodată o decizie greşită.

Hayl râse.

— O adevărată minune, Nabou al nostru!

— Într-adevăr, are o memorie de admirat.

M-am întors către Shelder.

— Oare memoria este de vină atunci când comiţi o eroare?

— În cele mai multe cazuri, răspunse el. Desigur, poţi fi victima unei erori şi datorită amăgirii sau neştiinţei. Precumpănitor însă, din cauza lipsei de memorie. Dar memoria poate fi antrenată. Există astfel de exemple care aproape că par neverosimile. În cazurile acestea, anumite anomalii pot juca un rol deosebit.

— Îmi amintesc tocmai de o întâmplare care te va lămuri, Cliff, asupra aptitudinilor lui Nabou în această direcţie. Maktabi surâse şiret. S-a întâmplat în urmă eu trei ani. Mă aflam cu Nabou la bordul unui vas de cercetări, care naviga în apropierea insulei Iava. Institutul pentru electronică marină din Singapore efectua experienţe subacvatice, la

care participam ca observatori. Pe atunci tocmai se hotărâse realizarea proiectului Sindbad.

Echipajul navei era compus mai ales din malaezieni. Pentru a ne înţelege, foloseam limba engleză. Dar Nabou, care nu poate rămâne nici o clipă inactiv, începu să înveţe malaeza. Mi se părea lipsit de sens să te chinui, în cele câteva săptămâni în care urma să rămânem la bord, cu o limbă absolut străină, cu atât mai mult cu cât pe vas nu aveam la dispoziţie nici un fel de material didactic. Cu toate acestea, după paisprezece zile, el reuşi aproape să stăpânească limba malaeză vorbită.

— Uimitor! Shelder clătină capul neîncrezător. A aplicat hipnopedia?

— Nici vorbă! Doar am spus, la bord nu aveam nici un fel de materiale ajutătoare.

— Hm, chiar în cazul învăţării în somn hipnotic, ar fi fost nevoie de cel puţin patru săptămâni. A destăinuit cum de i-a reuşit aşa ceva?

— Dacă îl vei întreba cum de i-a reuşit scamatoria, te va privi cu naivitate şi-ţi va spune că a găsit nimerit să înveţe malaeza şi că atunci a şi făcut-o!

Surpriza cea mai mare am trăit-o însă de curând, când un grup de experţi din Djakarta, care se interesa de Sindbad al nostru, a zăbovit pe aici, Nabou s-a întreţinut cu oaspeţii în malaeză.

De trei ani, exact ca şi mine, n-a auzit sau n-a întrebuinţat nici un singur cuvânt din această limbă. Şi totuşi, în timp ce eu am uitat de mult cele câteva frânturi învăţate cu greu, pentru el nu există nici o dificultate!

Hayl îl bătu pe Maktabi pe umăr.

— Grozav! Dar nu trebuie neapărat s-o şi credem, nu-i aşa?

Şi mie mi s-a părut că, dintr-o admiraţie pentru succesul compatriotului său, care putea fi înţeleasă, Maktabi exagerase puţin.

— În general, spuse Shelder, diferite impresii pe care le-a înregistrat creierul sunt şterse după un timp oarecare, sau depozitate în altă parte. Cu alte cuvinte, uităm mai mult sau mai puţin repede. Lucrul acesta este cu deosebire evident în cazul unei limbi străine. Cu cât am avut mai puţin ocazia să exersăm, cu atât mai multe cuvinte ne scapă. La Nabou este vorba poate de hipermnezie, adică de o neobişnuit de mare capacitate a memoriei. Lucrul acesta poate fi obţinut pe cale artificială, prin excitarea anumitor centri din scoarţa creierului mare.

— Te gândeşti la mijloacele stimulatoare? întrebă Hayl.

— Iubite prietene, sa nu facem din bietul Nabou un caz! E pur şi simplu înzestrat şi ştie să se concentreze. E un om care nu poate fi influenţat prin sentimente, într-adevăr, demn de invidiat! Emoţiile inhibă intelectul şi duc la decizii eronate. Este o chestiune de mult cunoscută.

— Din punctul de vedere al ciberneticianului, s-ar putea să ai dreptate, replică Shelder. Eu însă nu pot fi de acord. Ce ar fi omul fără o viaţă afectivă? O perfectă maşină de gândit, nimic mai mult!

M-am uitat spre Hayl care îşi pregătise deja un răspuns grosolan. S-a stăpânit totuşi, şi a început cu Maktabi o convorbire despre călătoria care ne aştepta.

— Opiniile lui Hayl nu trebuie luate cuvânt eu cuvânt, i-am spus eu lui Shelder. Îl cunosc. Trăieşte cu totul în lumea automatelor.

— Noi toţi trăim într-o lume a automatelor, replică Shelder. Ne stăpâneşte formula, şi prin ea, automatul. Tendinţa aceasta se evidenţiază deja cu claritate în astronautică. În cazul zborurilor cosmice, omul este, într-o oarecare măsură, la discreţia automatelor, pentru că

propria sa capacitate de reacţie nu este suficientă. Când într-o bună zi nave spaţiale ultrarapide vor pleca în călătorii interstelare, echipajele var supravieţui timpului într-o stare de somn profund, de anabioză. Supravieţuirea lor va depinde numai şi numai de automate. Dacă acestea nu funcţionează, totul s-a sfârşit.

— Pierzi din vedere esenţialul, Cliff. Automatele lucrează după dorinţa celor care le-au construit. Şi aceştia sunt oamenii.

Shelder surâse resemnat.

— Fireşte, deocamdată mai lucrează după dorinţa noastră. Cunoaştem însă deja sisteme superior dezvoltate, care se organizează singure. Ele au reflexe condiţionate, pot deci acţiona spontan. Va mai stăpâni atunci omul maşina, sau maşina pe om?

— Astfel de automate ar trebui să posede un organ central care să corespundă creierului nostru. Chiar dacă lucrul acesta ar fi posibil, ne vom feri să ducem dezvoltarea atât de departe.

— Creierul omenesc funcţionează în mare măsură după principiile automatizării. Graniţa dintre creier şi maşină este relativă, indiferent dacă vrem s-o recunoaştem sau nu. Să nu ne amăgim, omenirea nu are nici o perspectivă. Ea se lipseşte singură de baza de existenţă şi, conform legii evoluţiei, va face loc, într-o bună zi, altor forme de viaţă, pe care deocamdată nici nu le putem imagina.

— Crezi, prin urmare, că omenirea se îndreaptă, inevitabil, către propriul ei „schimb'”? Că nu numai că nu întreprinde nimic împotriva acestei situaţii, dar că face totul pentru ea?

— Da, asta cred! Timp de un an l-am asistat pe profesorul Ivankov la spitalul-satelit Algol. Este, după cum, ştii, o staţie specială pentru maladiile inimii şi ale sistemului circulator. În condiţii cosmice, rezultatele în tratarea

acestor boli sunt excepţionale. Pe vremea aceea erau acolo două sute de pacienţi, dar numai trei medici, care îndeplineau numai o funcţie de control. Diagnoza, terapia, toate măsurile necesare îngrijirii erau asigurate de automate. În cazul intervenţiilor chirurgicale eram, ca medic, doar spectator. Operaţiile erau realizate, de un manipulator electronic. Automatele pentru narcoză şi pentru supraveghere sunt un lucru obişnuit despre care nici măcar nu se mai vorbeşte.

— O dovadă a măiestriei noastre pe terenul tehnicii! În ce mă priveşte, recunosc că m-aş lăsa mai degrabă pe mâna unui astfel de manipulator, infailibil, decât pe mâinile oricât de „înzestrate”, ale unui chirurg, în care scalpelul s-ar putea totuşi să tremure vreodată.

— Când toţi vor gândi aşa, noi medicii vom fi de prisos.

— Ba deloc! Voi sunteţi cei care trebuie să controlaţi automatele.

— Asta o fac şi singure, de pe acum,

— Numai în funcţie de informaţia pe care voi, medicii, le-o furnizaţi.

— Va veni timpul când se vor autoprograma, după acest program de bază, şi prin aceasta se vor sustrage controlului nostru.

— Ce se poate face împotriva acestei situaţii? Să oprim dezvoltarea?

— Nu putem acţiona împotriva legii evoluţiei. Asta ar însemna să sărim peste propria noastră umbră.

— Deci să ne resemnăm? Nici nu mă gândesc! Cliff, arunca peste bord pesimismul! Părinţii noştri au afurisit fantoma atomului distrugător şi noi nu vom îngădui ca automatele să ne scape de sub control, oricât ar fi ele de desăvârşite.

Hayl înregistrase ultimele mele cuvinte. El îşi mângâie gânditor barba şi repetă:

— Oricât ar fi ele de desăvârşite, hm... de acord!

Puţin mai târziu mă aflam în camera de la hotel, în faţa mnemografului meu, înregistrând gânduri, convorbiri importante şi impresii din cursul zilei. Obişnuiesc să fac asta mereu, mai ales în timpul călătoriilor.

Micul acumulator de amintiri (înainte, aşa ceva se numea jurnal de însemnări) mi-a devenit indispensabil. Un aparat cu adevărat practic! Nu mai trebuie să scrii nimic sau să vorbeşti unei benzi, trebuie doar să te gândeşti concentrat.

Adesea las mnemograful să se deruleze, pentru a-mi rechema în memorie diferite amănunte. Uităm atât de mult... şi tocmai amănuntele care par a fi lipsite de importanţă, reluate după un timp, fac ca anumite relaţii, care la început nici nu au fost observate, să devină clare.

Gândurile mele o luau înaintea timpului. Mâine, la această oră, s-ar putea ca Sindbad să atingă deja punctul de pornire pentru călătoria în necunoscut. Generatoarele de plasmă vor trebui apoi să străpungă fundul mării pentru a deschide navei drum spre interiorul Pământului.

Va merge bine? Succesul va depinde nu numai de tehnică, de perfecţiunea materialelor şi a maşinilor, ci de toţi cei care se vor afla la bord.

Eram foarte optimist şi nu mă îndoiam nici o clipă de faptul că echipa noastră va face faţă tuturor dificultăţilor imaginabile.

Recunoşteam fără rezerve aptitudinile lui Nabou. De altfel, în timpul călătoriei se mai ivise prilejul de a-i descifra caracterul vădit complicat.

Şi ceilalţi? Maktabi, Hayl, Shelder — oameni foarte diferiţi, dar cu siguranţă identici atunci când va fi vorba de un angajament fără rezerve.

În plus, o femeie ca Yamina! Am mai retrăit o dată ziua în Baalbek, fiecare oră petrecută împreună, şi m-am pierdut în

vise care nu aveau nimic de a face cu echipa noastră, cu Sindbad şi cu agregatele plasmatice.

Videofonul sună.

Pe ecran se ivi Yamina.

Când mă văzu râse în hohote.

— Will! Ai o mutră, de parcă ai vedea fantome. Te-am speriat?

— Nu, nu... nicidecum, am rostit eu dezorientat. Numai că... eu... mă bucur foarte tare că ai sunat, chiar aşa!

— Sper că ai ajuns uşor la hotel, străine blond. Îmi făceam deja reproşuri că te-am părăsit pur şi simplu în piaţă.

— Oh, mulţumesc a mers foarte bine. I-am întâlnit aici şi pe Abdul, pe Oswin şi pe Cliff. Pe doctorul Shelder nu-l cunoşti încă. Un om cumsecade, puţin cam visător, dar uşor de suportat.

— Atunci ai aflat că mâine o pornim?

— Fireşte. Mă bucur de pe acum. Şi tu?

Desigur. Deci te-am deranjat fără rost. Vroiam doar ea te informez.

— Nu mă deranjezi nicidecum, Yamina. Dimpotrivă!

— De ce te uiţi la mine aşa... ca prin vis?

— A, doar aşa.

— Deci, pe mâine!

— Mergem împreună la vapor?

— Nu, îl însoţesc pe Nabou.

— Rămâi peste noapte în Antelias?

— De unde până unde? Sunt acasă. Mâine de dimineaţă mă ia Nabou. Vom ajunge înaintea ta. Noapte bună.

Will! *Ma es salame!*

Zâmbind îmi făcu semn cu capul. Imaginea dispăru.

Am luat în braţe aparatul şi l-am sărutat.

PARTEA II – EXPEDIŢIA SIMBAD

NAVA

La ora şase am fost trezit. Pentru că sufăr şi eu de insomnie — ultima mare boală endemică — pusesem seara în funcţiune hipnolatorul de deasupra patului, de teamă că nu voi putea adormi. El îmi adusese repede somnul mult râvnit. Eram deci pe deplin odihnit şi în cea mai bună dispoziţie.

Un automat de serviciu se îngrijea de bagajul meu După aceea m-am dus în sufragerie unde am dejunat cu Oswin Hayl şi cu Cliff Shelder.

După un timp apăru şi Maktabi. Era liniştit şi destins, ca şi când ar fi venit să ne ia într-o excursie.

— Vasul se află deja la chei, spuse el.

Cliff era nervos. Cuţitul îi căzu din mână, Maktabi râse cu blândeţe.

— Nu vă grăbiţi. Sindbad nu pleacă fără noi. Apoi îşi comandă o cafea.

— Sper că reporterii ne vor cruţa, murmură Hayl, care devora tocmai cel de al treilea ou, cu un zel de parcă ar fi trebuit să facă provizii. În definitiv, un test nu este un spectacol.

M-am uitat întrebător spre Maktabi. Nu-mi trecuse prin cap că publicul s-ar putea interesa de proiectul nostru. Nici eu nu ţineam neapărat să-mi aud numele în reţeaua

mondială de comunicaţii sau să apar pe ecrane, Shelder era de aceeaşi părere.

— Pe Algol, profesorul Ivankov ne spunea mereu: „Apăreţi în faţa opiniei publice doar atunci când aveţi ceva important de spus. Ca savanţi, asta e datoria pe care o aveţi faţa de numele dumneavoastră”. Şi acum nu aş avea nimic de spus. Poate după călătorie.

— Academia a dat publicităţii o scurtă informaţie. Momentul testului nu a fost precizat, îl linişti Maktabi. Vom porni cât se poate de liniştit.

Într-adevăr, nimeni nu se sinchisi de noi când plecarăm spre chei. De la hotel până acolo erau numai câţiva paşi. Ne-am instalat la bordul unui hidroglisor, care porni imediat în direcţia golfului din Antelias.

Era o dimineaţă splendidă. Cerul strălucea fără nici un nor. Pe mare adia o briză uşoară. Mărindu-şi viteza, ambarcaţiunea îşi înălţă corpul din apă, aşa încât agitaţia valurilor nu se mai simţea.

După câteva minute am ajuns în golf. Pe pantele munţilor, casa lui Nabou se detaşa luminoasă, pe fondul verde întunecat. Ambarcaţiunea se apropie de insula artificială a docurilor. Aici era ancorată o nava catamaran. Am înconjurat insula şi am zărit-o, în fine, pe Sindbad, o navă de forma unui fus neted, fără nici o altă construcţie suplimentară. Doar două şenile dinţate se înălţau de pe punte, ca pieptenii dorsali ai unui saurian, înconjurate de o balustradă rabatabilă.

Ambarcaţiunea noastră acostă. Am trecut pe Sindbad.

La intrarea principală ne întâmpină căpitanul Duval, un bărbat suplu şi vioi, de vârstă mijlocie.

Duval ne salută cordial.

— Vă doresc călătorie bună şi succes deplin, messieurs.

În trei ore putem porni.

— Nabou Tebar se află deja la bord? — întrebă Maktabi.

— Desigur, la fel şi madame Farah.

Am coborât în interiorul navei şi ne-am instalat în cabine. Eu împărţeam încăperea cu Shelder. Nu era mare, oferea însă loc suficient pentru două persoane. Nu existau ferestre-hublouri, cum spun marinarii. O privire în lumea exterioară nu era posibilă decât prin intermediul aparatului de televiziune.

În timp ce mă instalam, Shelder cerceta cabina cu o temeinicie care părea aproape comică. El pipăi căptuşeala de material plastic a pereţilor, încercă arcurile patului său, verifică instalaţia de aer condiţionat, răsuci robinetele din baia alăturată.

— Mulţumit? întrebai eu râzând.

— Ce-aş mai putea să-mi doresc? răspunse el elogios. Aş vrea să cunosc însă toată nava.

— Presupun că nu e o problemă. Hai să şi începem.

Am ieşit în coridor şi am privit de jur împrejur. Vizavi de cabina noastră am observat o uşă cu inscripţia „Inginer şef”. Aici urma deci să locuiască Yamina. Am bătut la uşă Nici un răspuns.

— Să facem un tur pe cont propriu, propuse Shelder.

Nu am fost de acord cu el.

— Pasagerii prea independenţi nu sunt iubiţi pe un vas, mai ales înainte de plecare.

Dinspre ieşire se auzeau apropiindu-se paşi uşori. Era Yamina. Purta acelaşi costum alb de piele, ca în seara în care o văzusem pentru prima oară.

— Bună, vreţi să faceţi vizita de acreditare? — exclamă ea. I l-am prezentat pe Cliff Shelder, căruia îi întinse mâna prieteneşte, şi i-am împărtăşit dorinţa noastră de a vizita nava.

Yamina se oferi imediat să ne conducă.

— Sunt liberă deocamdată. A mai rămas doar să încărcăm proviziile. Veniţi!

Am parcurs nava de la proră la pupă. Uşi automate se deschideau înaintea noastră şi se închideau după noi. Am vizitat laboratoarele în care urma să efectuăm munca de cercetare în timpul călătoriei, camera de telecomunicaţii, înzestrată cu un sistem special pentru aparatele de emisie în interiorul Pământului, centrala energetică, motoarele gazoplasmatice, care trebuiau să propulseze nava, după principiul motoarelor cu reacţie, cu o viteză de cincizeci de mile marine, adică de nouăzeci de kilometri pe oră. Am admirat sufrageria plăcut amenajată, încăperile pentru destindere, bucătăria şi magaziile în care erau depozitate provizii şi piese de schimb.

Am rămas ceva mai mult timp în punctul de comandă. El ocupa toată partea anterioară a navei şi se termina printr-un perete frontal bombat, confecţionat din silunit, un oţel transparent care asigura o vizibilitate directă în sensul de deplasare al navei. De jur împrejur erau o mulţime de automate, aparate de înregistrat, manete, comutatoare, lămpi semnalizatoare.

Schelder se uita peste tot năucit. Şi eu tăceam impresionat. Yamina se delecta cu uimirea noastră.

— Astronautica m-a obişnuit să mă aştept la orice, în această direcţie, spuse Shelder. Cine mai poate însă stăpâni tot ce se vede aici?

— Pare mai complicat decât este, ripostă Yamina.

Fiecare dintre aceste aparate funcţionează independent.

Supraveghetorul nu are decât de coordonat rezultatele parţiale, după nevoie. Asta se realizează la pupitrul din faţa scaunului pilotului.

— Mai mult nu? Mi-a venit să râd.

Schelder îşi încreţi fruntea şi arătă spre locul de la pupitrul de comandă.

— În definitiv, de ce nu se află deja acolo un super-automat?

Yamina se minună de această întrebare. Am făcut-o să înţeleagă

— Trebuie să ştii că Cliff nu mai acordă omenirii nici o şansă. El ne vede deja ca pe nişte resturi fosile într-o lume viitoare a roboţilor superinteligenţi.

Yamina se apropie de pupitrul de comandă şi arată spre unul din comutatoare.

— Dacă apăs pe el, automatele îşi încetează activitatea, şi dacă îl manevrez pe acesta, atunci viaţa lor de maşină se stinge. Aşa va fi mereu, Cliff!

PLECAREA

Înspre prânz, inspecţia noastră pe vas luase sfârşit. Yamina avea de lucru în centrala energetică şi Cliff voia să se uite prin laborator. Am urcat pe punte. Acolo l-am întâlnit pe căpitanul Duval.

El arătă spre o macara care cobora o greutate în magazie.

— Ultima încărcătură. în curând putem porni.

Pe partea opusă a cheiului era ancorat vasul- catamaran, pe care îl observasem încă de la sosirea noastră. Era Byblos. Pe catarg flutura pavilionul care anunţa că nava e gata de drum.

— Byblos pleacă şi el pe mare? — l-am întrebat eu pe Duval.

— El este nava noastră de însoţire, în timpul călătoriei vom rămâne în legătură cu el.

— O măsură de siguranţă?

— Nu numai asta. Înainte de toate, pentru asigurarea legăturii radio.

Am privit puntea netedă. Mici valuri se spărgeau deasupra ei. Vântul se înteţise.

— Câte călătorii de probă are Sindbad la activ?

— Dacă nu mă înşel, douăzeci şi două. Am coborât până la o mie de metri adâncime. Fiecare parte a navei a fost verificată de o sută de ori. Şi de data asta Nabou Tebar a fost neobosit. Descoperea cea mai mică eroare a materialelor, cea mai minusculă neregularitate. Cum de a reuşit asta, rămâne pentru mine o enigmă. Numai agregatele de propulsie au fost demontate de trei ori la cererea lui. Totul este deci în ordine. Pe cât este omeneşte de apreciat.

— Fireşte. Aţi mai condus submarine, căpitane, nu-i aşa?

— Timp de zece ani am condus submarine pentru mărfuri. Desigur, Sindbad este altceva. Un peşte vioi. În exact patru ore am putea fi în apropierea insulei Cipru.

— Şi de cât timp vom avea nevoie pentru întreaga expediţie?

— Nabou Tebar scontează pe şase până la şapte zile. Asta depinde de straturile de rocă pe care va trebui să le străpungem.

Cufundat în gânduri am privit spre largul mării. Coamele valurilor sclipeau până la orizont, sub lumina puternică a soarelui. Mi-am spus că în câteva ore, din toate acestea nu va mai fi nimic de văzut. Şi atunci va începe proba focului. Pentru navă, pentru noi.

— În larg marea va fi agitată, spuse Duval, privindu-mă dintr-o parte. Sunteţi obişnuit cu marea, monsieur?

— Credeam că ne vom scufunda imediat.

— Nu, călătoria va decurge la început pe apă şi, pe o astfel de vreme, Sindbad capătă ruliu uşor. Nu vom urma ruta obişnuită spre Cipru, care se abate de la ţinta noastră subacvatică.

El arătă spre benzile de apă liniştită care şerpuiau foarte aproape de insula-doc. Era drumul nord-vestic de circulaţie maritimă, marcat cu geamanduri şi protejat de mişcările valurilor printr-o cortină submarină de aer comprimat.

Nabou apăru pe punte. Era urmat de Maktabi şi de un bărbat pe care nu-l cunoşteam. Maktabi făcu prezentările:

— Acesta este profesorul Mikhael Klimos, de la Academie. El va urmări de la bordul navei Byblos activitatea noastră de foraj.

— Deci, până la urmă, nu vom rămâne cu totul nesupravegheaţi, am glumit eu.

Klimos îmi scutură mâna cu vioiciune.

— Vă felicit pentru participarea la această călătorie. Sindbad este un vas minunat. O capodoperă a lui Nabou!

Iarăşi osanale înălţate lui Nabou! Asta începea să mă calce pe nervi.

— Desigur, dar vasul este la urma uimei o realizare colectivă la care alături de mulţi alţii, şi domnişoara Farah are, după cum am aflat, o contribuţie importantă.

— Fără doar şi poate, se grăbi Klimos să mă asigure Planurile de construcţie au fost totuşi realizate de Nabou, şi asta până în cel mai mic detaliu. E un geniu tehnic.

— Yamina este de aceeaşi părere, observă Maktabi, şi privirea sa ascundea un zâmbet abia perceptibil.

— Ştiu, Abdul, am răspuns eu puţin iritat, ceea ce făcu ca zâmbetul să se accentueze. I-am evitat privirea şi m-am uitat spre Nabou, care stătea de vorbă cu căpitanul Duval. Acesta cântări din ochi marea, apoi, păşi spre noi.

— E timpul, trebuie s-o pornim, spuse el.

Klimos îşi luă rămas bun.

— Mult noroc!

— Noroc? repetă Nabou, şi clătină capul uimit.

— Nabou nu pune nici un preţ pe noroc, Mikhael, spuse Maktabi. El se bazează mai degrabă pe inteligenţa sa.

Duval ne ceru să părăsim puntea.

Ieşirea unei nave din port m-a fascinat încă din copilărie. Zilnic mă învârteam prin portul oraşului meu natal. Dacă nu eram acasă, atunci, cu siguranţă, puteam fi găsit pe chei.

Stăteam acolo ore întregi şi visam, însoţind vapoarele care părăseau portul, până ce dispăreau la orizont, ca nişte puncte minuscule.

Ceea ce simţeam atunci nu era doar mirajul depărtărilor. Dacă ar fi fost asta, atunci vederea unui tren expres atomic sau a unui avion-rachetă ar fi trebuit să mă fascineze la fel. Nu acesta era cazul. Ba chiar acel sentiment specific se amplifica atunci când întreprindeam eu însumi călătorii pe mare.

M-am întrebat adesea care să fie explicaţia. Probabil că el corespundea dorinţei de a mai fi conştient de valoarea clipei, într-o epocă a vitezelor cosmice. Şi senzaţia aceasta ţi-o dădea un vapor plecând pe mare, astăzi, la fel ca şi odinioară, atunci când corăbiile cu pânze porneau în marea călătorie.

În cabină am pus în funcţiune ecranul care permitea vizibilitatea în toate direcţiile.

Puntea era pustie. Valurile se spărgeau, izbindu-se de tribord. Balustrada fusese deja coborâtă.

Catamaranul Byblos pornise tocmai şi aluneca încet pe lângă noi. De pe puntea principală, membrii echipajului priveau spre Sindbad.

În difuzor se auzeau voci. Veneau desigur din centrala de comandă.

— Mola!

Legăturile magnetice se desprinseseră de peretele docului.

— Foarte încet înainte!

Un zbârnâit înfundat străbătu corpul navei. Apa clocotea sub presiunea gazului expulzat de duzele de la pupa. Peretele docului se îndepărtă. Prăpastia dintre el şi navă devenea din ce în ce mai largă. Câţiva oameni ne făcură semne cu mâna,

— Curs două sute optzeci de grade!

Nabou

Mişcarea valurilor cuprinse nava. Talazurile se izbeau de proră, spărgându-se în stropi.

— Înţeles, două sute optzeci de grade! — anunţă automatul-pilot, prin intermediul difuzoarelor.

— Jumătate înainte!

Insula-doc dispăru pe partea dinspre babord. Deasupra noastră se roteau doi pescăruşi.

Cliff Shelder apăru şi el ca să-mi comunice noutatea:

— Pornim!

I-am arătat ecranul.

— Priveşte încă o dată lumea, în razele soarelui!

— Ne vom scufunda numaidecât?

— Nu, dar în curând.

— De ce nu imediat? Vremea este destul de rea.

Într-adevăr, marea începuse să se agite. Valuri grele bubuiau pe punte.

— Întreabă-l pe Nabou, el a decis aşa.

— Ciudat om, acest Nabou. Nu crezi?

— Îţi e antipatic?

— Să spunem, mai bine, nu deosebit de simpatic.

— Nu judeci prea repede? De-abia l-ai cunoscut.

Prima impresie mă înşeală rareori. Ai examinat vreodată aspectul unui ochi viu, luat în sine? Se vorbeşte adesea de o privire expresivă, plină de viaţă. E un fel de a spune. Tot atât de bine s-ar putea vorbi de un ficat expresiv. Ochiul nu este nimic altceva decât un organ care lucrează, mai mult sau mai puţin precis, pentru percepţia mediului ambiant. Că poate indica anumite reacţii prin modificarea pupilei, este neesenţial. El nu poate indica stări sufleteşti. Asta se întâmplă numai cu ajutorul mimicii.

Vorbăria lui Shelder mă amuza.

— Toate bune, Cliff. Ce legătură are însă asta cu Nabou?

— Figura lui nu oglindeşte nici un fel de emoţii. Mă ia cu fiori când mă uit în ochii lui.

— Poate că este capabil să se autocontroleze într-o măsură neobişnuit de mare.

— Îl consider lipsit de sentimente. Tipul acesta de oameni nu este chiar atât de rar. Pentru mine, e cu totul străin.

Am ridicat privirea surprins. Shelder exprimase fără înflorituri ceea ce eu nu voiam să recunosc.

— Oare se comportă altfel faţă de femei? — am întrebat eu.

Shelder înălţă din umeri.

— Greu de spus. Sau poate că te gândeşti la o anumită femeie? La Yamina? Am auzit că ea este de ani de zile asistenta lui. O colaborare îndelungată poate duce la stabilirea unor legături care altfel nu ar fi luat niciodată naştere şi, după cum se ştie, poate anula contrastele.

— În cazul acesta, contrastul ar trebui să fie prea mare.

— Posibil. De fapt, asta nu ne priveşte pe noi.

— Aşa e, Cliff.

O lovitură de gong ne chemă la masă.

CONVERSAŢIE LA MASĂ

În sala de mese, alături de membrii echipei noastre, mai apărură căpitanul Duval, inginerul Bilar şi radiotelegrafistul Khoram. În afară de Nabou, toţi aleseră mâncăruri tradiţionale. El preferă hrană sintetică.

Poate că suferă de stomac, mi-am spus eu, fără a pune însă vreo întrebare în acest sens.

La masă, tema principală de discuţie a fost vremea Mişcările navei se înteţiseră.

— Cât timp va mai continua hâţânatul acesta? — bombăni Hayl.

— Vă rog, monsieur, puţin tangaj! — îl linişti Duval.

— Mulţumesc pentru acest puţin! Cred ca vântul atinge şase grade.

— Şapte, monsieur. Şi rafalele maxime ajung până la opt.

— Într-o oră ne vom scufunda, spuse Nabou privind ecranul.

Între timp depăşisem vasul Byblos, care sălta pe valuri cam la o milă marină în urma noastră.

— Oamenii au pierdut simţul romantismului vechilor navigatori, se plânse Yamina.

Hayl îi aruncă o privire încruntată.

— Trebuia să te dedici navigaţiei cosmice.

— Cum poţi să-i pretinzi romantism lui Oswin, Yamina! — spuse Maktabi. În timpul acesta era atent la următoarea mişcare pe care tocmai se pregătea s-o facă automatul Sabi.

În spatele lui Sabi, în uşa dinspre bucătărie, apăru o pisicuţă neagră. Mieuna jalnic şi se uita la oameni, cerându-le ajutor.

— Lisette, sărăcuţa de ea! exclamă Yamina.

— Romantismul navigatorilor pe mare! — observă Hayl laconic.

Shelder îl întrebă pe Duval de ce luase un animal în această călătorie.

Căpitanul râse.

— A vrut neapărat sa participe la test. Trebuie să ştiţi că Lisette nu este o pisică obişnuită. E cunoscută în cele mai multe porturi ale Mediteranei răsăritene. Vizitează când un vas, când altul, şi dacă îi place, întreprinde şi câte o croazieră. Pe zgarda ei veţi găsi cele mai diverse nume de vapoare — staţii ale vieţii ei de călătoare. Ei, şi de data asta şi-a ales tocmai Sindbadul. Am observat-o abia după plecare.

Nabou o mângâie pe Lisette şi îi oferi o îmbucătură pe care însă aceasta o refuză dispreţuitor. Ori pofta ei de mâncare suferea din cauza tangajului, ori hrana sintetică nu-i pria.

— Du pisica în coş şi dă-i lapte! — porunci Nabou automatului.

— Pisică în coş, lapte, repetă Sabi, cu intonaţia nazală a roboţilor de clasa a doua. El aşteptă un moment.

Întrucât nu urmă nici o corectură a comenzii, o prinse pe Lisette şi dispăru cu ea.

— Primul tău pacient, Cliff, am spus eu.

Shelder râse.

— Nabou a prescris ceea ce trebuia. Boala aceasta se tratează în acelaşi fel şi la oameni şi la animale.

— Ce te faci însă, doctore, dacă se îmbolnăveşte de rău de mare un peşte? — întrebă inginerul Bilar. El îşi suci spre noi capul acoperit de păr creţ şi ne cercetă foarte serios. Şi în veselia generală, ne relată următoarea poveste:

— S-a întâmplat în urmă cu câţiva ani. Pe vremea aceea nu existau încă drumuri maritime protejate împotriva valurilor cu perdele de aer comprimat. Plecasem de lângă coasta de vest a Cretei, spre Corint. Ce să vă spun, un colţ bântuit de vânturi mizerabile! Furtuna scutura nava, încât simţeam că ne dăm sufletul.

Bucătarul nostru avea în cambuză un crap viu.

Animalul înota fericit într-o cadă. Era răsfăţatul întregului echipaj. Am fi pus mai degrabă bucătarul, decât peştele în tigaie.

Când nimerirăm însă în mizeria aceea de furtună, crapul fu cuprins realmente de rău de mare. Se clătina prin apă ca o luntre ameţită, rostogolea ochii şi respira din greu, de-ţi era mai mare mila. Gândiţi-vă, crapul este un peşte de apă dulce şi nu e obişnuit cu tangajul.

— Şi cum s-a sfârşit tragedia? — întrebă Yamina.

— Păi, cu unt topit, cu verdeţuri şi eu hrean.

Toţi râseră. În afară de Nabou.

— Dezgustător! — spuse el.

— Cum aşa? Bilar făcu ochii mari. Trebuia ca bietul animal să se chinuie şi mai mult?

Nabou privi gânditor de la unul la altul.

— Deşi organism aflat pe cea mai înalta treaptă de dezvoltare şi dotat cu raţiune, omul tot se mai hrăneşte cu

alte fiinţe. El le creşte şi le îngraşă, iar apoi le ucide pentru propria lui conservare. Asta este dezgustător.

— În fond aveţi dreptate, spuse Shelder. Cu obiecţii etice nu vom putea însă şterge de pe faţa pământului o lege a naturii.

— O friptură de porc imorală îmi place mai mult decât cel mai bun file fabricat în eprubetă. Bilar arătă spre farfuria lui Nabou. Şi în plus, cine ştie dacă e sănătos?

— În chestiunea aceasta, savanţii nu au ajuns încă la un acord deplin. De aceea, hrana sintetică este administrată deocamdată numai la recomandarea medicului.

Nabou înălţă din umeri.

— Un îndemn la blândeţe! Ar trebui ca pentru început să fim măcar vegetarieni, am fost eu de părere. Şi plantele sunt vii, dar ele nu sunt atât de apropiate de noi ca animalele.

Bilar nici nu vru să audă de aşa ceva.

— Beefsteak de morcovi? Ptiu, drace! Mai bine unul sintetic.

— Şi în afară de asta, nici n-ar fi consecvent, fu de părere Yamina.

— Foarte exact, aprobă Maktabi. Aici nu e vorba de o problemă care s-ar putea rezolva într-un fel sau altul, ci de atitudinea faţă de mediul înconjurător, esenţială pentru stadiul nostru de dezvoltare. Nu ne mai putem baza pe faptul că distrugerea unor vieţi, de către oameni, este un mod de selecţie, condiţionat de legile naturii. Dacă am proceda aşa, atunci ar însemna că ne mai aflăm la nivelul strămoşilor noştri, care acceptau chiar şi războiul ca expresie a unei „voinţe supreme”.

— Dacă susţii acest punct de vedere, atunci înseamnă că îl situezi pe om aproape în afara naturii, în care continuă să funcţioneze dreptul celui mai puternic, replică Bilar.

Maktabi scutură din cap.

— Bineînţeles că suntem o parte a naturii şi că vom rămâne mereu. Asta nu ne dispensează însă de obligaţia de a merge pe calea raţiunii.

Mi s-a părut că întrezăresc un zâmbet ironic pe faţa lui Nabou.

— Aţi omorî un animal care vă ameninţă viata? — l-am întrebat eu.

— Nu, nu aş face-o, replică el fără să ezite.

— Cum aşa? — exclamă Bilar. V-aţi lăsa pur şi simplu mâncat?

— Există şi alte mijloace de apărare decât distrugerea. A ucide este ilogic, numai viaţa are un sens.

— Sunteţi atât de sigur de asta? — întrebă Shelder sceptic. În natură este valabil principiul oportunităţii, altfel ea însăşi nu ar exista.

— Nu întotdeauna, spuse Hayl. Aşa sunt de exemplu artropodele, cărora, după cum se ştie, le aparţin şi insectele. Aceste biete creaturi sunt vârâte într-o platoşă de chitină, care este adevărat că le protejează, dar care exclude orice altă posibilitate de dezvoltare. Un fantezist a inventat odată o poveste despre nişte insecte inteligente uriaşe, care într-o bună zi au ajuns să-i stăpânească pe oameni. Toate bune şi frumoase, dacă platoşa de chitină despre care vorbeam nu le-ar împiedica pe insectele ambiţioase. Ea nu creşte după dorinţă.

În toată această chestiune, pe mine mă interesează altceva: în timp ce noi ne hrănim consumând fiinţe vii, plantele sunt autotrope, adică supravieţuiesc şi se regenerează din materii anorganice. O soluţie elegantă! Aproape ideală, dacă planta nu ar fi legată de loc. Acest sistem de schimb al materiilor ar trebui aplicat la oameni.

— Ce pretenţie! — protest a Yamina.

Hayl ridică mina.

— O mutaţie treptată, se înţelege. Un program pentru mai multe generaţii. Singură renunţarea la întregul proces de producere a alimentelor — indiferent dacă sunt naturale sau sintetice — ar fi un progres enorm. Ce părere ai, Cliff?

— Ciberneticienii sunt nefericirea noastră, constată Maktabi. Fereşte-te de Oswin, Cliff. O să-ţi bage în cap cele mai aiurite proiecte.

Shelder îşi netezi fruntea cu vârful degetelor.

— Un plan fantastic! Dacă ar reuşi, am înceta cu siguranţă să mai fim ceea ce suntem.

— Crezi că este de neconceput ca pe alte corpuri cereşti să trăiască fiinţe superior organizate, care să fie mai reuşite decât noi? — întrebă Hayl. Dacă prin vene le curge sânge roşu sau benzină, asta nu joacă nici un rol. Presupunerea că am fi „încununarea creaţiei” decurge numai din amorul propriu şi din auto-supraaprecierea omenească. În momentul de faţă noi suntem o realizare de vârf a vieţii terestre. Asta e tot.

— Într-adevăr, în momentul de faţă. murmură Shelder.

Nabou înălţă capul.

— Homo sapiens mai are încă şanse. Cuvintele sale sunară aproape sarcastic.

— Chiar dacă îşi face singur seama, cum o doreşte Oswin?

— Chiar atunci. Este o superioritate faţă de sine.

— Uite unde am ajuns, pornind de la crapul meu blestemat! — suspină Bilar.

Un semnal sonor îl chemă pe căpitanul Duval la punctul de comandă. Împreună cu ceilalţi am părăsit şi eu sala de mese.

În cabină, Shelder se întinse pe pat, îşi încrucişă mâinile sub cap şi fixă tavanul.

— Ei, Cliff, te-a ajuns şi pe tine? — am întrebat eu.

— Ce anume?

— Ai o privire de om care suferă de rău de mare.
— Absurd. Sper că n-o să începi să mă doftoriceşti.
Am privit ecranul. Marea era albastru-întunecată, părea că fierbe. Fulgi de spumă zburau la câţiva metri deasupra punţii. Uneori vasul se înclina atât de puternic, încât aveam impresia că urma să se prăbuşească în adâncuri. Catamaranul se afla acum pe aceeaşi linie cu noi. De la punctul de comandă răzbăteau cuvinte. Era vocea lui Hayl, care vorbea cu Nabou.
— Ciudat om este Oswin, am spus eu. Nu ştii niciodată când vorbeşte în glumă şi când e serios. Dacă înţelegi greşit, devine grosolan.
— Dacă mă gândesc mai bine la cuvintele lui din sala de mese, replică Shelder, înclin să-l iau în serios.
— Doar n-ai să-l iei în serios în legătură cu ideea lui despre procesul de asimilare! Cu asta a vrut doar să ne provoace.
— N-aş spune asta.
— Poţi crede, ca biolog, că e ceva serios în asta?
— În orice caz, nu-l consider pe Oswin Hayl un om care fantazează în gol. Ciberneticienii sunt oameni fără respect. Ei demontează lumea ca pe un ceasornic şi-ţi demonstrează că funcţionează prost, că trebuie recompusă altfel.
— Se poate, dar totul are o limită.
— Ah, Will! Unde sunt limitele? — mormăi el somnoros şi se întoarse spre perete.
Vocile din centrală continuau să se audă. Nabou îi dădea indicaţii căpitanului Duval. Am deconectat difuzorul.
— În legătură cu Nabou, ne-am înşelat, Cliff. Ai văzut cum s-a purtat cu pisica? Nu e un om fără inimă. Mă mir numai...
— Ai spus ceva?
— Nu, nimic. Nu aveam chef să mai port o discuţie în legătură cu Yamina.

Nici el nu mai răspunse. Respiraţia sa adâncă arăta că adormise. La vânt de tăria opt. Ce nervi avea omul ăsta!

ÎN ADÂNCURI

Am ieşit pe culoar. Lisette dispăru miorlăind după un colţ. Îi scăpase lui Sabi şi rătăcea de colo-colo, fără odihnă.

Agregatele de propulsie uruiau la turaţie maximă. Cu vuiet de tunet, vasul izbi într-un talaz. Aveam senzaţia că puntea îmi fuge de sub picioare. Şi căutam ceva ca să mă sprijin. Lisette mieuna îngrozitor. Undeva se auzi un zornăit de cioburi.

Privirea mi se agăţă de uşa de la cabina Yaminei. Aş fi stat cu plăcere de vorbă cu ea. Până acum nu se ivise încă prilejul.

În momentul în care mă pregăteam să bat la uşa ei, am auzit din încăperea alăturată vocea telegrafistului Khoram. Intrase în legătură cu Byblos. Începea o manevră. N-am înţeles despre ce era vorba.

Nabou veni din punctul de comandă. Ochii săi mari, întunecaţi, erau îndreptaţi cercetător asupra mea.

Nu aveam intenţia de a începe o discuţie, pentru că, în mod evident, era grăbit, şi i-am făcut doar un semn amical cu capul.

— Acum ne vom scufunda şi în curând vom fi la faţa locului, spuse el. Fiţi pregătit.

— Bineînţeles că sunt pregătit.

— Să nu vă lăsaţi distrasă atenţia. De nimic!

Această observaţie şi privirea sa, care părea că mă străpunge, m-au necăjit. Îşi aroga dreptul de a-mi face recomandări? Hotărât, asta era prea mult. Chiar dacă era conducătorul expediţiei, în domeniul lui, fiecare dintre noi purta o răspundere deplină. Sau îl împingeau motive personale către acest avertisment? Mă întâlnise în faţa uşii Yaminei. Poate ca nu dorea o legătură amicală mai strânsă între ea şi mine.

I-am răspuns rece:

— Nu vă faceţi griji, îmi cunosc îndatoririle!

— Bine. Cu asta m-a părăsit.

În clipa următoare apăru şi Yamina dinspre punctul de comandă.

M-am speriat. N-o mai văzusem niciodată atât de severă, atât de abătută.

— Bună, Will, spuse ea pe un ton neutru. Observase privirea mea întrebătoare.

— Ce este, Yamina? Ai avut necazuri?

— Nu, nu.

— Dar ceva trebuie să se fi întâmplat. E în legătură cu Nabou?

Un moment se uită la mine fix.

— Cum aşa?

— Pentru că Nabou tocmai...

— Du-te la punctul de comandă. Pe mine te rog să mă scuzi. Apoi plecă grăbită şi dispăru în sala maşinilor.

Uimit, m-am uitat după ea. Se întâmplase oare ceva cu nava? În loc de răspuns am auzit râsul lipsit de griji al lui Duval. Sau poate o jignisem pe Yamina? Imposibil! La masă fusese veselă şi degajată. Mai rămânea posibilitatea ca între comportarea ei şi cuvintele lui Nabou să existe într-adevăr o legătură.

Nu lipsea mult ca să mă reped după Yamina pentru a o asigura de sprijinul meu împotriva acestui om. Dintr-o dată îmi deveni limpede ce simţeam pentru ea. Nu era un sentiment trecător, pentru o femeie încântătoare, nu, era o afecţiune adâncă.

Bucuros şi în acelaşi timp uluit de această constatare m-am întrebat ce se va întâmpla acum. Va răspunde Yamina sentimentelor mele? Sau, împotriva tuturor aparenţelor, o lega de Nabou mai mult decât voiam eu să recunosc? Trebuia să stau de vorbă cu ea cât se poate de deschis, imediat.

Dar în această situaţie? Dacă săvârşeam vre-o nechibzuinţă? Pe bord era valabilă legea camaraderiei, care ne lega la bine şi la rău, şi nu trebuia să se întâmple nimic care să zdruncine disciplina echipei. Abia după întoarcerea noastră puteam deci să clarific relaţiile dintre Yamina, Nabou şi mine. Asta era realitatea căreia trebuia să mă supun.

În punctul de comandă erau prezenţi căpitanul Duval şi Oswin Hayl. Prin peretele de oţel transparent vedeam cum Sindbad înaintează cu viteză redusă, împotriva valurilor care se rostogoleau. La dreapta noastră, la o distanţă mică, se înălţa bordul înalt al lui Byblos.

Duval stătea la pupitrul de pilotare. Unul dintre ecrane îl arăta pe Mikhael Klimos, care vorbea cu Duval.

— Aştept următoarea comunicare din pătratul B opt, spuse el.

— Totul e limpede, monsieur.

Telegrafistul Khoram interveni şi el.

— În orice caz, legătura rămâne stabilită.

— *Très bien*. Călătorie bună, Sindbad!

Mâna căpitanului se lăsă asupra unui buton. Imaginea de contact de la pupitru prinse viaţă. Pilotul automat intră în funcţiune. Hayl urmărea peste umărul lui Duval clipirea semnalelor luminoase de control.

Aproape fără să se observe, prora începu să se scufunde. Marea spumega deasupra punţii. Stropi imenşi se loveau de bordaj formând o reţea de pârâiaşe.

Sindbad se scufunda în mare. Am privit pentru ultima oară spre cerul albastru. Deasupra noastră continuau să planeze pescăruşi. Undeva, departe, ca o fâşie întunecată, munţii Liban. M-am gândit la Baalbekul inundat de soare, la plimbarea prin oraşul-templu, la Yamina.

Peretele din faţa mea sclipi în culoarea verde a mării. Apa se închisese deasupra vasului. Mişcarea legănătoare deveni mai moale, măi lină.

Duval puse în funcţiune sistemul de comunicare de la bord şi îl chemă pe Maktabi. Trecu un timp până când acesta răspunse. În difuzor, vocea lui se auzea adormită.

— Da, ce s-a întâmplat?

Ne-am scufundat deja, monsieur.

— Vin şi eu!

— Rămâneţi până când soseşte monsieur Maktabi? —îl întrebă Duval pe Oswin Hayl.

— Bineînţeles.

Duval părăsi centrala.

Sprijinit de pupitrul de pilotare, Hayl observa jocul acelor indicatoare. Ceea ce se petrecea în afară părea că nu-l interesează.

Apa era încă de o limpezime de cristal. Jos, pe fundul acoperit cu pajişti verzi, luxuriante, şi cu păduri de iarbă de

mare, de culoare maro închis, se desenau câmpii, văi şi dealuri.

Din hăţişul mişcător ţâşneau în întâmpinarea vasului roiuri de peşti care se întorceau ca la o comandă într-o parte şi dispăreau în spatele coloniilor de bureţi şi al trunchiurilor de coral.

Pe fundul apei, printre stelele de mare roşii, se mişcau greoi nişte peşti albăstrui. Păianjeni de apă şi crabi se grăbeau în toate părţile, speriaţi de umbra enormului peste de oţel sau se îngropau repede în nisip. Pe deasupra pluteau meduze de culoare roz, delicate ca nişte baloane de sticlă.

Minunata lume multicoloră nu era însă nicidecum mută. Prin intermediul hidrofonului se puteau auzi zgomote. Erau şoapte, mormăieli, fluierături, foşnete. Uneori ţi se părea că desluşeşti o şoaptă, un piuit uşor, un cântec delicat ca muzica sferelor.

Treptat, imaginea se întunecă. Sindbad se înclina spre adâncuri. Când gradul de luminozitate scăzu până la un anumit punct, în centrală izbucniră luminile. În acelaşi timp, două reflectoare de adâncime îşi proiectară fascicolul de lumină înaintea prorei.

— Vasul se autopilotează spre punctul stabilit în prealabil? — j-am întrebat eu pe Hayl.

— Da. Dar soluţia aceasta nu este încă cea mai bună, obiectă el. Prea mult control. Lucrul acesta trebuie schimbat. Luat în sine, Sindbad este un vas util. Într-o bună zi va fi utilizat, fără echipaj uman, pentru realizarea unor galerii în minele din adâncul mărilor.

— Te-ai născut cu cincizeci de ani mai devreme, Oswin.

El mă fulgeră iritat şi începu să se scarmene în barbă.

— Oare mă consideri un fantezist? Să ştii că sunt la fel de puţin fantezist ca şi Nabou.

— Nici vorbă! — l-am potolit eu. Apropo... s-a produs cumva vreo neînţelegere între Nabou şi Yamina? I-am văzut ceva mai-nainte pe amândoi venind din centrală.

Hayl înălţă din umeri.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. La mijloc a fost o problemă de dirijare a energiei. Nabou a ameninţat-o că o înlocuieşte şi că îi predă lui Bilar comanda centralei maşinilor.

— Şi ce a răspuns ea?

— Nimic.

— Cum îşi poate permite Nabou o astfel de decizie? — am strigat eu indignat. Formăm o echipă, şi o astfel de măsură ar trebui s-o hotărâm împreună, dacă ea ar fi într-adevăr necesară.

— Nu te enerva. Până la urmă nu s-a întâmplat nimic.

— Sper că nu glumeşti!

— Eu te sfătuiesc să nu te amesteci în problemele celor doi.

Am ridicat ochii, atins. A trebuit să mă gândesc la cuvintele lui Nabou.

— Suntem în mijlocul unui test, omule! E destul de râu că, într-un fel, cei doi nu sunt de aceeaşi părere. Vrei ca pe deasupra să faci din asta un caz?

— Fireşte că nu, dar...

— Nici un dar! El se întoarse din nou la aparatele de măsură şi nu se mai sinchisi de mine.

Mi-am muşcat buzele. Cum de am putut fi atât de stângaci?

Apa era acum de un albastru închis şi părea cu totul liniştită. În lumina reflectoarelor, prora scânteia argintie.

Gândurile mele erau la Yamina. Nu reuşeam să scap de ele, cu toate că îmi spuneam ca acum am nevoie de o minte limpede.

O umbră mare se ridică din adâncuri. În fascicolul de lumină sclipi partea ventrală, albă, a corpului unui peşte.

Un rechin. M-am mirat că la această adâncime mai puteau fi întâlniţi rechini. Oricum, aici trebuia să domnească o presiune de cel puţin douăzeci de atmosfere.

În fine, sosi şi Maktabi, care îmi făcu vesel cu ochiul.

— La ce adâncime suntem? — întrebă Hayl.

— Două sute douăzeci.

— Hm, mârâi Maktabi. Apoi se îndreptă spre planşeta de navigaţie. Acul aparatului se căţăra încet pe harta marină. Acum ne deplasăm de-a lungul faliei continentale spre a adâncuri.

— Atunci, probabil că deocamdată nu ne putem aştepta la nimic deosebit, spuse Hayl.

— Depinde cum o iei. Maktabi îşi înăbuşi un surâs.

Hayl părăsi centrala.

După ce Maktabi verifică celelalte aparate, se aşeză la pupitru de pilotaj şi trecu în jurnalul de bord preluarea serviciului.

— N-ai vrea să faci puţină provizie de somn, Will?

— Nu sunt obosit. Sau te deranjez?

— Nicidecum. Îmi face plăcere să stăm de vorbă. Când vom ajunge la destinaţie, nici vorbă nu va mai fi de odihnă.

— Desigur. Dar este prima mea submersiune.

— Înţeleg.

Din întunericul care se întindea în faţa noastră, se desprinse conturul unei terase de stânci. Reflectoarele surprinseră câteva pisici de mare, peşti de formă stranie, cu o coadă lungă, în formă de bici. În spatele unui perete de stânci sclipi ochiul unei caracatiţe. Braţele ei lungi de câţiva metri se răsuceau gata de atac.

Maktabi stinse lumina. În faţa geamului licări un vifor alb-verziu.

— Ce e asta? am întrebat eu uluit.

— Plancton, vieţuitoare dintre cele mai mici. Lumina le-a excitat, şi acuma luminează singure.

Când fascicolul reflectoarelor străpunse din nou întunericul, stafia dispăruse. Imediat apoi, de pe o pantă accidentată, un nor se prăbuşi cu un trosnet neliniştitor.

— O avalanşă submarină, explică Maktabi, râzând de spaima mea. Şi Oswin, care pretindea că aici, jos, nu se întâmplă nimic!

Indicatorul manometrului depăşi punctul care arăta trei sute de metri, şi cobora neîntrerupt.

Continuam să stau cu braţele încrucişate în faţa peretelui frontal. Reflectoarele proiectau pe fundul mării doi sori albăstrui. Nici o vieţuitoare, nici un contur. Un gol aparent. Infinit. Era ca un zbor prin cosmos. Vasul nu trăda nici cea mai mică mişcare. Doar cursorul de pe planşa de navigaţie trasa mai departe o linie pe hartă, şi aparatul de înregistrat distanţa indica: încă cincizeci şi şapte de minute până la punctul de destinaţie numărul 1. Totul era programat, prevăzut, sustras întâmplării. Cum spunea Oswin? Într-o bună zi, Sindbad va călători fără echipaj.

— Crezi că omul este atotputernic, Abdul?

Maktabi privi gânditor înainte.

— Dacă înţelegi prin asta că omul este capabil să se autodepăşească, atunci aş răspunde afirmativ la întrebare. Din punctul meu de vedere, nu există nimic imposibil în limita legilor naturii. Apoi se întoarse spre mine şi mă privi cercetător. De ce aceste gânduri? Să nu-mi vii cu de-astea! Astfel de meditaţii ar putea fi simptomatice pentru o stare depresivă. La prima mea scufundare mi-a mers la fel.

Mina îngrijorată a lui Maktabi nu m-a impresionat, nu i-am luat prea în serios cuvintele.

— Acesta e omul tău atotputernic! Nu e în stare nici măcar să se descurce cu el însuşi.

— Absurd. Asta poate fi depăşit. Maktabi arată spre indicatorul de distanţă. Încă cincizeci şi cinci de minute, şi pe urmă e rândul tău. Concentrează-te asupra sarcinii tale.

— Şi Nabou mi-a atras deja atenţia, am spus eu puţin supărat.

— Nabou? Dar de ce?

— Dacă aş şti-o! Până acum nu am prea avut de a face unul cu celălalt.

— Este un observator incoruptibil.

— Adevărat?

Maktabi tăcu.

Probabil că tonul ironic al observaţiei mele nu-i plăcuse.

— Îl cunoşti, desigur, mai bine decât mine, am adăugat eu.

— Nu e uşor să găseşti o cale de apropiere cu Nabou, spuse el, ca pentru a-mi face o concesie. Dar în interesul muncii noastre comune...

— Te rog, cred că nici ţie nu-ţi sunt toţi oamenii simpatici, m-am apărat eu.

— Trebuie să ne străduim să ne înţelegem.

— Asta o fac cu siguranţă, Abdul!

— E în regulă. Sentimentele nu pot fi smulse cu sila. Dacă ai dificultăţi cu el, gândeşte-te la mine. Îţi stau oricând la dispoziţie.

Să-i fi destăinuit, fără ocolişuri, ceea ce mă preocupa şi mă împovăra atât de tare, în situaţia în care ne aflam? Aveam încredere în el, comportarea lui prietenească si apropiată îmi făcea bine. De altfel, cred că bănuia de mult că Yamina era pentru mine mai mult decât o colegă.

Ciudat, însă Maktabi nu făcea nici o legătură între faptul acesta şi relaţia mea cu Nabou. Sau evita din tact orice aluzie? Era puţin probabil. Maktabi mi-ar fi spus, ceea ce ştiam şi singur, că un conflict între membrii expediţiei nu era de tolerat. În consecinţă, i-am spus doar: „Îţi mulţumesc, Abdul”, şi am părăsit punctul de comandă.

Pe coridor am dat peste inginerul Bilar.

— Salut, monsieur! mi se adresă el. Tocmai am pregătit agregatele de dezintegrare pentru foraj. Când va fi cazul, va trebui doar să apăsaţi pe vestitul buton.

— Cu apăsatul pe buton n-o să rezolvăm totul. Amplasarea în punctul ales poate fi însoţită de dificultăţi. Va trebui să lucrăm la o presiune de aproximativ două mii de tone pe fiecare metru pătrat.

— O s-o facem în joacă!

— Ar fi frumos. Cine este acum de serviciu?

— Madame Farah.

Am pătruns în centrala energetică.

Yamina stătea în faţa semicercului mesei de comandă. În mâinile ei se afla dirijarea imenselor forţe care propulsau nava, acum prin adâncurile mării şi în curând prin interiorul Pământului.

M-am oprit pentru o clipă la uşă şi am observat calmul şi graţia cu care lucra. Ea nu mă putea zări, observase însă că cineva intrase.

— Bilar? — întrebă ea.

— Nu, sunt eu.

Yamina se întoarse zâmbind.

— Tu eşti, Will?

Nimic în comportarea ei nu arăta că ar fi avut loc vreo neînţelegere cu Nabou. Asta m-a surprins. Acordasem oare incidentului mai multă importanţă decât merita?

— Ce e mutra asta plouată, Will? Aşează-te lângă mine!

— Da, mulţumesc.

— Îţi pot fi cu ceva de folos? — mă întrebă ea cu o amabilitate care mă făcu praf. Ce întrebare! Şi eu care venisem s-o fac pe cavalerul, s-o apăr de Nabou! Niciodată ca în acel moment nu mi s-a părut ca sunt mai ridicol. De aceea m-am bosumflat atât de tare, încât am răspuns nepoliticos:

— Nu-mi poţi fi deloc de folos!

Un timp ea tăcu, manevrând manetele. Apoi îmi luă mâna.

— Will, nu te înţeleg. De ce aşa, dintr-o dată, tonul acesta aspru?

Nu reuşeam să-mi eliberez mâna. În cele din urmă, nici n-am mai vrut-o şi, treptat, m-am liniştit.

— Iartă-mă, Yamina. Am impresia că nu prea stau bine cu nervii. Te rog, iartă-mă!

— Eşti bolnav, Will? Îl chem imediat pe Shelder...

Yamina întinse mâna spre comutatorul audio.

— Te rog, nu! Am oprit-o. Nu mai am nimic.

Probabil că încercarea mea de a surâde a eşuat lamentabil, pentru că ea mă privi neîncrezătoare.

— Vorbeşte odată, Will! Iritabilitatea asta are cu siguranţă un motiv. Te preocupă un lucru pe care nu reuşeşti să-l rezolvi? Poate că te pot ajuta eu. Sau Maktabi, sau Shelder. Noi depindem aici unul de celălalt, trebuie să ne sprijinim între noi. A merge de unul singur e periculos.

— Yamina!

— Ei? Ea îmi făcu un semn încurajator.

Totul ar fi atât de simplu dacă... Mi s-a părut că întrezăresc în privirea ei o strălucire. Mă înţelegea? Nu, ea aştepta răbdătoare. Înfăţişarea ei exprima doar o simpatie camaraderească.

Răsună un semnal de clopot.

Yamina cuplă instalaţia audio.

În difuzor se auzi vocea lui Nabou:

— Yamina, la mine, vă rog!

— Imediat, Nabou.

Mi-am muşcat buzele.

Era foarte grăbită. Cu un singur cuvânt al lui Nabou problema mea era trecută pe planul doi.

În timp ce ieşeam afară, Yamina spuse:

— Aş vrea să aflu totul, Will!

Am luat cuvintele ei ca pe un mod politicos de a se exprima. Cu gândurile era deja la Nabou.

În cabina mea m-am aruncat pe pat. Mă simţeam mizerabil. Numai cu eforturi am reuşit să-mi adun gândurile.

Mi-am făcut cele mai aspre reproşuri pentru comportarea nesăbuită. Yamina credea că sunt bolnav. Eram oare cu adevărat?

În spatele frunţii înfierbântate se succedau cu repeziciune imagini: Yamina în prima seară la Beirut... Yamina împreună cu mine, în faţa templelor din Baalbek... Yamina pe vapor... Yamina, Yamina... Privirea ei întrebătoare se odihnea în ochii mei, în jurul buzelor ei flutura un zâmbet imprecis. Mâinile ei răcoroase şi delicate se odihneau pe faţa mea încinsă.

Mi-am ridicat brusc capul, am privit spre ecran. Ce se întâmpla? Un vapor îşi croia drum prin noapte. Şirurile de lumini sclipeau desluşit. Un vapor... strălucire, muzică, oameni veseli. Şi noi amândoi pe bord... Yamina şi cu mine. Călătorim. Încotro? În depărtarea albastră ca cerul. Da, căpitane!

Acum cursul vaporului strălucitor întretăia...

În lumina reflectoarelor se desluşi o pocitanie cenuşie, cu ochi telescopici şi dinţi ca pumnalele. Urmă un corp bizar de peşte, acoperit cu organe luminoase.

Înciudat pe mine însumi, am izbucnit în râs. Nebun îndrăgostit, la două mii de metri sub nivelul mării! Şi asta cu câteva minute înainte de faza decisivă a călătoriei! Ce ar spune Yamina dacă ar afla ce se întâmpla cu mine? Simţeam un gust fad în gură. Am chibzuit dacă nu era cazul să mă destăinui mai bine lui Maktabi şi să-i mărturisesc că, în această dispoziţie, nu sunt de nici un ajutor expediţiei. În cel mai bun caz însă, Maktabi ar fi putut fi mijlocitor.

Decizia depinde de Nabou, conducătorul expediţiei. Mă învârteam într-un cerc vicios Simţeam că ameţesc.

Apăru Shelder. Îmi arătă triumfător o lamelă de sticlă cu un preparat cenuşiu.

— Substanţă celulară din *medulla spinalis* a unui idiacanthus! Animalul s-a prins în ecluza de presiune.

— La naiba cu idiacanthustul tău! — m-am răstit eu.

Shelder clătină capul, jignit.

— Auzi colo! Când reuşeşti să aduci sub microscop o asemenea raritate?!

— Mai bine ia-mi pulsul.

— S-a întâmplat ceva? Shelder îmi apucă încheietura mâinii. Mai bine decât atât nici nu se poate!

LA FAŢA LOCULUI

Sindbad aluneca încet. Un al treilea reflector pipăia întunericul din jurul nostru. Eram la o adâncime de doua mii optsprezece metri.

Stăteam lângă Yamina la pupitrul de comandă şi nu îmi dezlipeam privirea de pe ecran. Yamina era acum pentru mine doar inginerul şef de care depindea dacă Sindbad va trece proba propriu-zisă de încercare.

Căpitanul Duval mai avea încă în mână conducerea nautică. Din centrala de comandă îi auzeam vocea în difuzor. Schimba cu Maktabi şi cu Nabou câteva cuvinte. Între timp putea fi auzit şi Klimos. Era ciudat să-ţi închipui cum Byblos se legăna deasupra noastră, printre valurile albastre.

Reflectoarele străpungeau întunericul. Mai mulţi peşti de adâncime se înălţară repede, se holbară la noi şi apoi dispărură.

Nerăbdător, m-am uitat la ceas şi la indicatorul planşei de navigaţie. El arăta că ne apropiem de marginea văii submarine în care ne scufundasem. Până acum, sistemele automate ne-au condus cu precizie.

Şi iată că începură să se detaşeze contururi. Fundul mării!

Duval ordonă ca viteza să fie în continuare redusă. Cu mişcări sigure, Yamina îndeplini indicaţia.

— Sonda neutrinică? — mă întrebă ea.

— Da, te rog.

Generatorul de impulsuri începu să funcţioneze cu un bâzâit înfundat. Pe ecranul oscilografului dansau şerpi multicolori. Ei indicau structura straturilor superioare ale fundului mării: nisip, argila, nămol. Apoi. dintr-o dată fier, aliaje de mangan. Poate o vână metalică.

Yamina arătă spre ecran. Sindbad aluneca deasupra unui imens corp negru. Turnuri blindate. Din nămol se înălţau ţevi de artilerie. În fascicolul de lumină, nişte litere metalice sclipiră pe unul din pereţii bordului.

— Le poţi citi, Yamina?

— *Star of*... silabisi ea. Mai mult nu se poate descifra. Steaua întunecată se scufundase. Cu mult timp în urmă.

Maktabi se făcu şi el auzit:

— Curent potrivnic! Viteza unu-virgulă-opt.

Am simţit privirea Yaminei, dar nu am scăpat din ochi oscilograful.

Liniile şerpuitoare se înălţau, cădeau, îşi schimbau culoarea şi ritmul într-un mod caracteristic. Pătrunseseră în zona prevăzută. Subsolul era alcătuit aici din sedimente solidificate.

— Nava a ajuns la ţintă!

Căpitanul Duval opri motoarele.

— Înclinaţia douăzeci şi cinci de grade!

Prora se apleca în jos.

— Laserul!

Un fascicol de lumină subţire ca un ac sfredeli în stânca gri-albăstruie.

I-am făcut Yaminei un semn. Degetele ei suple dansau deasupra clapelor şi butoanelor.

Fără să vreau mi-am ţinut respiraţia. Nici în centrala de comandă nu mai vorbea nimeni.

Agregatele plasmatice începură să arunce două fascicole de gaz spre fundul mării. Exact pe marcajul făcut de raza laser. Unde de detonaţie scuturară nava. Nori deşi se învolburară, micşorând vizibilitatea. Departe, în faţa prorei, începu să fiarbă o pată luminoasă. Ea crescu, deveni incandescentă ca soarele.

La o temperatură de trei mii de grade, fundul stâncos se transformă în aburi. Pământul se deschise în mijlocul unui val de lavă, care creştea încet.

Yamina jubila.

— Will, izbutim!

Bucuria ei nu stârni în mine nici un ecou. Nu pentru că m-aş fi îndoit de succes. Aveam sentimentul că vorbele ei nu îmi erau adresate mie, ci lui Nabou.

Da, am reuşit. Sub clopotul protector al gazelor incandescente, Sindbal înainta metru cu metru în interiorul Pământului.

Bilar o înlocui pe Yamina. Eu am rămas în centrală. Până când vom atinge straturile de stâncă mai consistente, complicaţiile nu erau excluse.

— O treabă grozavă! — strigă spre mine Bilar, printre zgomotele puternice. Mi se pare că este ca şi cum un chirurg ar lucra cu scalpelul în corpul unui pacient.

— Comparaţia nu e rea. Numai că în cazul acesta, nu pacientul are de suferit ci, foarte probabil, cei care operează.

— Nu ai încredere în linişte aceasta?

— Sper ca înaintarea să decurgă şi în continuare fără dificultăţi.

— Speri. Nu este cam puţin?

— Nu pot garanta mai mult.

— Dezintegratoarele nu ne vor face în nici un caz vreo figură. Pentru asta garantez eu. Şi madame Farah.

— O cred cu plăcere. Numai că doar cu asta nu realizăm prea mult.

— Surprize?

— Foarte posibil.

În momentul acela îşi făcu apariţia şi Nabou.

— Totul este în ordine? — întrebă el de parcă ar fi efectuat un control de rutină.

— Până acuma, da, am răspuns eu înţepat.

Nabou se uită la mine.

— Sunteţi surmenat. Mergeţi în cabina dumneavoastră!

— Da, dar... tocmai acum?

— Voi conduce eu înaintarea, de la punctul de comandă.

— Nu subapreciaţi situaţia noastră actuală!

— E în regulă. Nabou plecă.

Bilar îl urmări cu privirea, clătinând din cap.

— Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea acestui om rece.

M-am retras şi m-am culcat îmbrăcat. De dormit, fireşte, nici gând. Dacă aţipeam, în secunda următoare mă ridicam iarăşi ca să privesc ecranul.

După trei ore, nava se deplasa pe şenilele ei, într-o galerie închisă. În timp ce la cincizeci de metri în faţa prorei stâncile se dezintegrau sub acţiunea razelor, în spatele vasului, materia bolborositoare se transforma într-o masă omogenă. Viteza putea fi sporită.

În fine, am adormit.

În ziua a doua a călătoriei, Sindbad atinsese deja o adâncime de patru mii de metri sub fundul mării. Nava făcea dovada calităţilor ei excepţionale şi cercetarea decurgea conform planului. Fiecare dintre noi era ocupat până peste cap cu sarcinile lui.

În acest interval al călătoriei mie îmi revenea cea mai mare parte a muncii şi răspunderea cea mai mare. În felul acesta, am avut posibilitatea să-l cunosc mai îndeaproape pe Nabou.

Cu cât însă vorbeam mai des cu el. cu atât mai contradictorie îmi apărea imaginea caracterului său. Nu am reuşit să ajung până la partea cea mai profundă a fiinţei sale. În punctul acesta era mereu o barieră care îl despărţea de mine.

Mă aflam cu Cliff în centrala de comandă. Duval era de serviciu. Ca de obicei, tocmai îi comunica ora exactă lui Mikhael Klimos. Anunţul său era scurt şi concis. Totul mergea ca pe sfoară. Numai sondele neutronice ne provocau unele griji. Dar asta nu viza direct securitatea navei.

Inginerul Bilar era tocmai pe punctul de a înlătura această mică defecţiune.

Klimos se arăta a fi mulţumit. El îl zări pe Cliff, stătea în spatele lui Duval.

— Care e starea sănătăţii la bord, doctore?

— Excelentă, răspunse Shelder. Singurul lucru care ne lipseşte este lumina soarelui.

— Soare avem aici mai mult decât suficient. În plus, tăria vântului este zero. Marea e ca o oglindă.

După ce Klimos mai schimbă câteva cuvinte cu Duval, decuplă.

Priveam prin geamul peretelui frontal. În faţa navei se învolburau gazele incandescente. Reflectoarele plasmatice muşcau mereu din stâncă, împingând înainte nava, pe drumul ei din interiorul Pământului. Raza laser indica direcţia ca un compas.

— Ai dreptate, Cliff, am spus eu. Ne lipseşte soarele. Cât timp îi simţim prezenţa, pe orbita lui obişnuita, ne dă iluzia că suntem în siguranţă, în sfera lui de viaţă. E aproape de necrezut cât de dependent este omul de asta.

Shelder veni lângă mine.

— În zborul prin cosmos se văd cel puţin stelele.

— Aici avem doar o agitaţie de infern, observă Duval. Prefer întunecimea adâncurilor marine.

Shelder atinse geamul cu vârful degetelor.

— E de neconceput cum acest material rezistă la o temperatură atât de înaltă.

— Silunitul rezistă unor temperaturi de până la cinci mii de grade. Era vocea lui Nabou, care apăruse dintr-o dată în spatele nostru.

Privirea sa arzătoare era îndreptată asupra lui Shelder.

— Când, datorită unei defecţiuni de motoare, nava cosmică Kapella a trecut dincolo de orbita lui Mercur, ne-am putut convinge de rezistenţa sticlei oţelite. Mai târziu, ne-am hotărât să întrebuinţăm un aliaj de silunit şi pentru cupola de protecţie a oraşului lunar Endymion. Dintr-un aliaj asemănător este realizat şi stratul exterior al navei Sindbad.

Ascultam surprins. Citisem despre povestea tragică a acestei expediţii cosmice. Zile întregi, echipajul se aflase în cel mai mare pericol. Nava se prăbuşea în direcţia Soarelui, incapabilă de a mai fi manevrată. Până la urmă, catastrofa a putut fi evitată. Asta s-a întâmplat însa cu mult timp în urmă.

— Cum s-a reuşit atunci salvarea? — l-am întrebat eu pe Nabou.

El mă privi absent. În ochii săi licărea reflexul flăcărilor. Faţa era încremenită, gândurile îi rătăceau probabil la mare distanţă. Tresărind uşor, ca şi cum l-ar fi chinuit ceva, desfăcu buzele.

— Atunci... Nu ştiu.

Dintr-o dată aveam în faţă un cu totul alt Nabou. Nu mai era stăpân pe sine, superior, ca de obicei, ci epuizat, aproape lipsit de apărare.

Evident, Shelder observase şi el această transformare ciudată. El spuse, ca pentru a abate discuţia:

— Puteţi fi mulţumit de Sindbad al dumneavoastră.

Din nou rece şi sigur pe el, Nabou privi peste umerii lui Duval, spre tabloul de comandă.

— Mulţumirea nu este nimic altceva decât satisfacţia că succesul aşteptat s-a produs. Asta nu înseamnă însă că eventualitatea unui insucces a fost exclusă.

— Oamenii se pot înşela, observă Shelder.

— Desigur, pentru că logica lor este adesea marcată de emoţii.

— Atunci găsiţi că imaginea ideală a omului este o maşină de gândit, fără viaţă emoţională? — am întrebat eu.

El răspunse liniştit, fără asprime:

— Chiar dumneavoastră oferiţi un exemplu pentru ceea ce este contrar.

Shelder izbucni în râs.

— Ţi-a făcut-o, Will! Eşti, cu adevărat, un pachet de nervi şi de emoţii. Apoi, întorcându-se spre Nabou spuse: Fireşte că ne lăsăm, conştient sau inconştient, conduşi de emoţii; acestea sunt manifestări sufleteşti, care conferă existenţei noastre culoare.

S-ar fi spus că Nabou nu înţelegea, şi cuvintele care urmară, întăriră această impresie.

— Emoţii, stări de spirit... Asta înseamnă să priveşti viaţa prin ochelari roz sau cenuşii.

— Şi totuşi, suntem în stare s-o recunoaştem.

— Pe drumul ocolit al erorii.

Shelder întrebă ironic.

— Şi ce puneţi în locul emoţiei?

— Oportunitatea.

— Din fericire, sentimentele morale acţionează ca frână. A fost o vreme când omenirea considera oportun să realizeze bombe atomice. Tâlhăria este oportună pentru tâlhar şi crima pentru criminal. Nu?

— Progresul a rezolvat această contradicţie.

— Dar progresul nu a venit de la sine! am exclamat eu. Oamenii sunt cei care l-au realizat şi îl vor realiza mereu, oameni cu inima caldă, sensibili. Ce ar fi lumea noastră fără dragoste, fără credinţă, compătimire şi generozitate, fără omenia adevărată? Dacă nu s-ar fi transformat de mult într-un deşert radioactiv, ar fi rămas, în cel mai bun caz, un haos de formule şi de ecuaţii în care omul â ar fi funcţionat ca un mecanism biologic. Ar fi fost acesta un ţel pe care merita să-l urmărim?

— Dumneavoastră vorbiţi despre dragoste şi despre credinţă, nu însă şi despre ură, răutate, invidie. Emoţiile nu funcţionează doar ca frână, ele pot să şi dezlănţuie.

— Moralitatea noii societăţi...

Nabou mă privi atât de ciudat, încât m-am oprit. În comparaţie cu el m-am simţit inferior. Faptul că, în această

împrejurare, a trebuit să mă gândesc la Yamina, m-a iritat şi mai mult.

Am continuat pe un ton aspru:

— Ah, ce să mai vorbim! Cu dumneavoastră nu se poate discuta despre aceste lucruri.

Mi s-a părut că primeşte violenţa mea liniştit, aproape cu satisfacţie.

— Vă înşelaţi, asta mă interesează foarte mult, spuse el, în timp ce se pregătea să părăsească centrala. Totul mă interesează, chiar şi reprezentarea dumneavoastră despre o lume a raţiunii pure.

Discuţia cu Nabou m-a indispus. Nu-mi reuşise să-i zdruncin recea autoîncredere. Nu îmi aminteam să mai fi întâlnit vreodată un om care să-mi fie atât de profund străin ca Nabou.

Sau poate că aversiunea mea îşi trăgea originea doar din iluziile mele în legătură cu Yamina? Aveam oare idei preconcepute? Nu voiam să cred că putusem să-mi pierd până într-atât controlul, şi am presupus că antipatia se întemeia pe reciprocitate. Nu aveam însă nici o dovadă concludentă. Dimpotrivă, după propriile sale cuvinte, Nabou refuza să se supună emoţiilor. Asta era, ce-i drept, greu de priceput, însă corespundea întru totul cu observaţiile mele de până acum, În cele din urmă, nu-mi rămânea decât speranţa că la sfârşitul călătoriei-test drumurile noastre se vor despărţi imediat.

Pentru a scăpa de gândurile acestea sterile, m-am retras în laborator şi m-am cufundat în muncă.

Uşa se deschise de un lat de palmă. În deschizătură îşi făcu apariţia capul Yaminei.

— E voie? — întrebă ea surâzând.

— Tu ai voie, Yamina.

— Te-am căutat peste tot. De ce te ascunzi? Nici măcar la prânz n-ai fost în sala de mese.

— Într-adevăr, n-am auzit gongul.

Yamina se mişca prin cameră de colo-acolo. Mâna ei pipăia aparatele. La un moment dat, se opri lângă mine şi privi hărţile geologice pe care le realizam după oscilograf.

— Cum arată prada? — întrebă ea.

— Foarte bună! Am desfăcut o planşa. Vezi, chiar în straturile superioare am înregistrat pungi de gaz metan de o întindere uriaşă. Avem de a face aici cu precădere cu sedimente marine din pliocen. Şi acolo: neregularităţi magnetice, zăcăminte de titan, crom, nichel. Pegmatite cu un important conţinut de thorium. Zăcăminte radioactive sunt peste tot din belşug. Aceste conglomerate de cuarţ au un conţinut de aproape 2% uraniu.

— Ce bogăţii nefolosite! — se miră Yamina.

— Marea se aşterne ca o pânză imensă peste acest tezaur pe care până acum nu l-au zărit ochii nici unui om.

Ea urmări liniile şi punctele mişcătoare de pe ecranul oscilografului.

— Tradu-mi, te rog, limba Pământului.

Şi eu i-am povestit despre lumea minunată care ni se dezvăluia, despre straturile colosale de sfărâmături de minerale şi despre sedimentele vechi de milioane de ani, ale unor rămăşiţe organice, de pe fundul oceanelor, despre râurile enorme de magmă de bazalt, granit şi cuarţ limpede ca sticla, care izbucniseră din interiorul Pământului şi, amestecate cu filoane sclipitoare de aur şi de argint, împietriseră.

I-am vorbit despre diversitatea fabuloasă a mineralelor despre toate acele prisme, piramide, octaedre şi romburi strălucitoare, despre splendoarea ametistelor violete, a corundului şi turmalinei roşii sau albastre, a calcedonei, smaragdului, aqua-marinei, a cristalelor de stâncă şi a stelelor de diamant din adâncurile întunecate.

— Destul, Will, destul! — strigă Yamina râzând. A început să-mi vâjâie capul!

— Îmi pare rău.

— De ce? A fost minunat! Îţi stăpâneşti imperiul, ca legendarul Laurin[2].

— Da, este imperiul meu. Dar de stăpânit îl vor stăpâni abia cei care vor veni după noi.

Ea zâmbi şi mă privi cercetător.

Am scotocit printre hărţi, pentru a scăpa de privire ei. Ezitând, ea veni mai aproape.

— Ai vrut să-mi spui ieri ceva. Ai uitat?

Nu mă aşteptam să-şi mai aducă aminte de asta. Nu mi-a venit uşor să-mi ascund bucuria. Să renunţ la reţinerea de până atunci? Momentul părea prielnic. Până la urmă, nici nu era totul atât de complicat pe cât mă temeam. Ce frumos ar fi! O ceremonie simplă de logodnă, în cercul intim al colegilor, un toast al conducătorului expediţiei pentru fericita pereche... Parcă nu am fi avut alte griji! În realitate, trebuie să-mi fi pierdut minţile. Bine că Hayl şi Maktabi nu bănuiau ce se întâmpla cu mine. Totuşi, era greu să tac acum, al naibii de greu.

— Will, iarăşi visezi!

— Iartă-mă. Ieri, ai spus? Ă, da... Nimic important.

— Te fereşti de mine. Îţi mai aminteşti de seara din Baalbek? Am sperat că vom deveni prieteni.

— Prieteni, da... Nu puteam să mă opresc să nu întreb: Şi Nabou?

— Ce legătură are Nabou cu asta? Din cuvintele ei se desprindea o mirare sinceră. Eşti... un om ciudat.

Uluit am privit-o.

— Poate, Yamina. Ba mai mult, sigur.

---

[2] Laurin = rege al piticilor, în legendele tiroleze

Sindbad străpunsese *sima*, crusta inferioară a Pământului. Nava se afla la şapte mii de metri sub fundul mării, şi se apropia de zona mantalei terestre. În aproximativ şaisprezece ore trebuia să atingă graniţa prevăzută. Era o adâncime care corespundea uneia de şaizeci de mii de metri sub continent.

Nu ştiam ce ne aşteptă acolo. Puteam să ne sprijinim doar pe ipoteze. În orice caz, felul în care decursese călătoria până acum ne îndreptăţea să presupunem că nava va corespunde şi pe mai departe.

Era noapte, sau mai bine spus, repaos. Ca şi în cazul călătoriilor cosmice, păstraserăm ritmul de douăzeci şi patru de ore.

Voiam să dorm, nu găseam însă linişte. Pulsul îmi bătea repede şi puternic. Membrele îmi erau ca de plumb. O durere înţepătoare îmi pulsa în tâmple. Ce semnificau aceste simptome? Străpungeau radiaţii dăunătoare nava? Dozimetrele nu indicau aşa ceva. Şi nici presiunea exterioară, care creştea în permanenţă, nu putea fi de vină. Totuşi, forţa de gravitaţie crescuse acum sensibil.

M-am ridicat scăldat în sudoare şi am privit spre Schelder. Dormea adânc. Respiraţia lui era regulată. Cu siguranţă că nu era chinuit de coşmare.

M-am sculat nedumerit. Dacă aş fi fost pe o navă obişnuită, atunci aş fi putut să urc pe punte, pentru ca aerul nopţii să-mi răcorească fruntea şi să ascult freamătul adormitor al mării. Aici însă nu era nimic altceva decât scrâşnetul şenilelor şi pufăitul gazelor descătuşate.

Ca un beţiv, m-am îndreptat bâjbâind spre baia cabinei şi mi-am scufundat capul în apă. Asta făcea bine. Apa proaspătă şi curată, în mijlocul urletelor de iad?

După ce m-am răcorit m-am simţit ceva mai bine. De dormit însă, nici vorbă. M-am îmbrăcat lejer şi m-am strecurat afară.

Coridorul principal era pustiu, O lumină palidă cădea pe uşi. Una dintre ele era întredeschisă. Era uşa de la cabina Yaminei.

Voci slabe îmi ajunseră la ureche. Yamina vorbea cu Nabou. Nu înţelegeam însă nici un cuvânt. Convorbirea se desfăşura în arabă.

Nabou în cabina Yaminei, la această oră! Am înregistrat faptul ca şi cum aş fi citit un instrument de măsurat. El nu declanşă în mine nici o reacţie. Totul îmi era indiferent. O inexplicabilă opacitate îmi bloca gândirea şi îmi paraliza membrele.

Cu greu m-am transportat mai departe. În definitiv, unde vroiam să merg? Nu ştiam. Un zgomot îmi atrase atenţia. Venea din cabina lui Khoram. Radiotelegrafistul gemea, se zvârcolea în aşternut.

Am bătut la uşă. Nici un răspuns.

După ce am mai bătut o dată, am deschis uşa şi am pătruns ezitând înăuntru.

În cabină ardea lumina. Ventilatorul zbârnâia deasupra patului pe care se afla întins Khoram, complet îmbrăcat.

Haina şi cămaşa fuseseră desfăcute. Pieptul îi tresărea printre răsuflările scurte. Părul negru şi creţ stătea încâlcit pe fruntea udă de sudoare. Ochii săi mari, încercănaţi, priveau spre mine, fără să se mişte.

Ai nevoie de ceva, Khoram? M-am apropiat de el, clătinându-mă.

Abia îşi mişcă buzele uscate.

— Nu ştiu. Mă simt mizerabil.

— Şi eu mă simt la fel, am spus eu. Să chem doctorul?

El ridică mâna, apoi o lăsă istovit să cadă.

— Nu.

— Dacă am şti măcar ce se întâmplă! A trebuit să mă sprijin.

Un timp, Khoram tăcu ţinând ochii închişi. Apoi mă izbi privirea lui duşmănoasă.

— Pentru ce ne târâm de atâta timp în interiorul Pământului?

Această revoltă bruscă m-a înspăimântat. Poate că depăşisem o graniţă dincolo de care ne pândeau pericole nebănuite?

— De ce?, gâfâi Khoram.

Liniştindu-l, l-am împins înapoi, pe pernă.

— Încă vreo câteva ore şi pe urmă s-a terminat.

— Poate, spuse el batjocoritor. Atunci ne vom duce cu toţii.

— Fii serios! M-am uitat la degetele sale care tresăreau. Mi-am amintit din nou de cuvintele lui Hayl, pe care le rostise atunci, în Antelias: „În ciuda tuturor certitudinilor, rămâne un risc, o necunoscută în ecuaţie...” Omul ăsta trece cu capul prin ziduri.

— Lui Nabou îi este indiferent, mârâi radiotelegrafistul, — Cum poţi vorbi aşa, Khoram!

— Aşa este. Îşi închipuie că este infailibil şi ne tratează pe noi ca pe nişte marionete. Bilar spune acelaşi lucru. Chiar şi în legătură cu doctorul Farah are ceva de obiectat. Şi ea este colaboratoarea lui cea mai apropiată!

— Nabou este aspru, puţin accesibil, dar nu este nedrept. Abia rostisem aceste cuvinte şi mi-a părut rău. Ce tot pălăvrăgeam eu? În fond, părerea lui Khoram despre Nabou era cât se poate de exactă.

Telegrafistul se întoarse cu faţa la perete. Nu mai lua notă de prezenţa mea. Am plecat, după ce i-am aruncat o ultimă privire îngrijorată.

Uşa de la cabina Yaminei era acum închisă. Coridorul se întindea în faţa mea liniştit şi pustiu.

Nici de la punctul de comandă nu mai puteau fi auzite voci. Mi-a venit ideea că Nabou trebuia să fie acolo.

Obişnuia să preia voluntar serviciul de noapte, cu toate că şi în timpul zilei putea fi aproape mereu întâlnit undeva. Când dormea de fapt?

Deasupra mea şi sub paşii mei scrâşneau dinţii şenilelor. Din când în când mugeau gazele. Urechea se obişnuise de mult cu zgomotele acestea neliniştitoare. În clipa aceasta însă, le înregistram cu o claritate dureroasă. Dacă milioanele de tone de rocă de deasupra lui Sindbad s-ar prăbuşi şi ar zdrobi nava?

Fireşte, ştiam că lucrul aceasta era exclus. În comparaţie cu masivitatea crustei terestre, galeria pe care o străpungeam era nu mai mult decât un canal subţire ca un ac. Şi totuşi, mi se strângea inima, făceam eforturi să respir Fără îndoială, eram bolnav. Oare le mergea şi celorlalţi tot aşa? Nu trebuia să-l înştiinţez pe Nabou?

Am vrut să pătrund în laborator pentru a mai controla o dată instrumentul care indica nivelul de radiaţie, dar n-am mai fost în stare să mă târăsc decât până la cabina mea.

Shelder continua sa fie cufundat într-un somn adânc. Avea o înfăţişare liniştită, relaxată. Să-l trezesc pentru a-i cere ajutor? Nu aveam putere nici pentru atât. Fără sa mă dezbrac, m-am prăbuşit pe pat.

Dincolo de pleoapele care tremurau, vedeam o mare de flăcări. Luminozitatea era dureros de pătrunzătoare. Erau oare cu adevărat flăcări care pâlpâiau? Sau mai de grabă materie radioactivă care se dezintegra neîntrerupt! Zăbrele de cristal se dizolvau, topindu-se ca nişte stele de gheaţă. Nu mai existau forme. Totul curgea într-o mişcare haotică, revenind la starea primordială.

În mijlocul acestui ocean de energie dezlănţuită, plutea nava! Cât timp va mai rezista oare cuirasa ei de silunit? Indicatoare dansau în faţa ochilor mei, ace tremurătoare desenau curbe abrupte, lămpi semnalizatoare fulgerau îngrijorător.

Zece, douăzeci, cincizeci de mii de metri adâncime!

Degetele se crispau pe butoanele de reglaj. Flăcările cuprindeau nava...

Dintr-o dată mă cuprinse o lumină binefăcătoare de amurg. Mă aflam pe un trotuar rulant, în Beirutul cuprins de înserare. Şi alături de mine era bătrânul acela cu videofonul de buzunar. El îmi făcu semn cu capul şi spuse: „Baalbek! Trebuie neapărat să-l vedeţi!” Apoi figura lui împrumută trăsăturile Yaminei, care îmi făcu semn cu ochiul. O mână albă, nervoasă, o smulse de lângă mine. „Emoţii? Ce înseamnă asta? Te joci cu moartea, omule!”, îmi şopti o voce aspră, la ureche.

Un fulger mă orbi. Am desfăcut ochii mari. Shelder era aplecat asupra mea. Privirea sa îmi aluneca cercetătoare pe faţă.

— Ce s-a întâmplat? — am întrebat eu agitat.

— Gemeai, spuse Shelder.

I-am simţit mâna pe frunte, apoi mi-a luat pulsul.

— Un moment! Umbla la masa lui. S-a auzit un uşor zornăit.

Epuizat am închis ochii.

— Cât e ceasul?

— Trei, răspunse el. Cu o mişcare rapidă îmi suflecă mâneca. O atingere rece, o înţepătură.

Ceva fierbinte îmi străbătu venele.

— Khoram! Şi el..., am mai murmurat eu, apoi mi-am pierdut cunoştinţa.

La bord, începutul zilei era la ora şase. Ne trezea Sabi. Pumnul său de robot ar fi putut scula şi morţii.

Eram încă puţin istovit. Un duş îmi alungă însă repede starea de slăbiciune.

— Mizerabilă noapte. Ce s-a întâmplat în definitiv cu mine? — l-am întrebat eu pe Shelder, în timp ce mă îmbrăcam.

El înălţa din umeri.

— Evident, o suprasolicitare a sistemului nervos, o încordare sufletească.

— Nu înţeleg, am spus eu respingând explicaţia.

Shelder îmi aruncă o privire scurtă, fără să mai întrebe altceva.

— Cum se simte Khoram?

— Ceva mai bine.

Am plecat să luăm micul dejun.

În sala de mese i-am întâlnit pe Yamina şi pe Oswin Hayl. În timp ce Oswin aproape că nu-şi înălţa privirile de pe beefsteakul său, Yamina ne făcu semn cu ochiul.

— Nu te bucuri deloc, Will?

— Nu ştiu ce motiv aş avea, am răspuns eu rezervat.

— Păi, astăzi este ziua cea mare. Vom atinge punctul cel mai adânc al călătoriei noastre.

— Într-adevăr. În jurul orelor douăzeci. M-am întors spre Sabi, care tocmai înainta grăbit.

Atitudinea mea rece o va fi iritat pe Yamina. Simţeam că mă observa. În cele din urmă spuse:

— Nu te simţi bine? Eşti atât de palid!

— Am dormit prost.

— Nu acelaşi lucru îl pot spune despre mine.

— Hm. Şi Nabou?

— Cum aşa? De ieri seară nu l-am văzut.

Trei dimineaţa — asta numea ea ieri seară! mi-am spus eu revoltat şi l-am întrebat pe Hayl:

— Cine este acum de serviciu în fată? În felul nostru de a vorbi pe navă, prin „în faţă” se înţelegea punctul de comandă.

— Maktabi l-a înlocuit pe căpitan, îmi explică Hayl. Duval se plângea de puternice dureri de cap.

Uimit, l-am privit pe Shelder.

— Va trebui să-i spunem lui Nabou.

Hayl făcu semn că nu.

— Un fleac!

— Poate că nu, replică Shelder. Khoram este şi el bolnav.

— Asta nu poate fi o întâmplare, spuse Yamina îngrijorată.

— Vom vedea, observă Shelder.

Ne-am terminat micul dejun în tăcere. Desigur, fiecare dintre noi îşi făcea griji în legătură cu misterioasele simptome de boală. Yamina părăsi prima sala de mese, pentru a-l înlocui pe Bilar. Imediat plecă şi Shelder. Voia să se ocupe de Duval. Aşa că am rămas singur cu Hayl.

Hayl îl observa gânditor pe Sabi, care curăţa masa în grabă.

— Unui automat, aşa ceva nu i s-ar întâmpla.

— Crezi că este exclus ca automatele de o clasă superioară să fie vătămate în funcţiunile lor de vreo radiaţie oarecare? — l-am întrebat eu.

— Automatele sunt invulnerabile la radiaţii, în interior ca şi în exterior. În definitiv, centrul lor energetic emite el însuşi particule. Dar cum aşa, radiaţii? Nava este doar îndeajuns de protejată.

— Să sperăm. O certitudine ne va da abia evaluarea exactă a înregistrărilor dozimetrice. Gândeşte-te că ne apropiem de o zonă a Pământului a cărei alcătuire o bănuim doar.

Hayl scutură indignat capul.

— Sistemele de alarmă lucrează perfect.

— Şi dacă totuşi, ca urmare a unor influenţe exterioare necunoscute, ele nu vor funcţiona? Din noaptea trecută mă muncea îndoiala în legătură cu siguranţa sistemelor noastre automatice.

— Atunci rămâne tocmai riscul pe care, oricum, îl consideri ca fiind inevitabil, ripostă el dur.

— Îmi aduci aminte de discuţia noastră din Antelias, Oswin. Atunci ne-ai dat să înţelegem că în scurt timp vom avea la dispoziţie biomate. Asemenea — cum să le spun? — organisme artificiale nu ar fi la fel de periclitate ca şi roi, dacă ar fi trimise în locul nostru, într-o astfel de expediţie?

— Ele vor fi mai sensibile decât automatele convenţionale, acceptă el, după ce ezită puţin. În comparaţie cu acest defect, există însă avantaje decisive.

— Rămâne deschisă întrebarea dacă un proiect atât de problematic, cum este construcţia unor biomate, rentează pur şi simplu.

Hayl mă fulgeră cu privirea.

— Pentru a proteja vieţi omeneşti, nimic nu poate fi prea costisitor sau prea dificil!

— Bineînţeles. Vreau doar să spun că a produce un automat biologic nu este în fond o treabă simplă.

— Un biomat nu este produs, ci dezvoltat. Hayl părea indignat de neştiinţa mea. Până ce poate intra în funcţiune, adică până ce este desăvârşit din punct de vedere fizic şi spiritual, pot trece cel puţin douăzeci de ani.

— Ca la oameni?

— Ceva asemănător. Noi vom lăsa natura să lucreze în orice caz, după voinţa noastră. Codul genetic — într-o oarecare măsură, cheia vieţii — ne este cunoscut. Nu îl putem încă utiliza după cum am dori. Cine cunoaşte notele, nu este încă muzicant. În câţiva ani vom fi capabili şi de asta.

L-am privit cu dezaprobare pe Hayl.

— Biomatul va creşte deci ca un om?

— Da. Şi cunoştinţele le va dobândi după principiul hipnopediei, spuse Hayl simplu.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce îl mai deosebeşte pe biomat de om, Oswin?

Hayl zâmbi.

— Nu va avea suflet.

— Un monstru? Asta e nebunie curată!

— Biomatul va fi ceea ce vom face din el: un ajutor al omului. Te-ai liniştit?

— Nu pe de-a-ntregul. Dacă s-ar întâmpla ca un biomat să se deregleze şi să provoace nenorociri?

— Nu ar putea şi nici nu ar dori aşa ceva. Caracterul său — în măsura în care ne este permis să vorbim de el — ba chiar raporturile sale faţă de oameni, ca şi faţă de societate, şi le poate exprima numai în limitele graniţelor pe care i le va fixa un program de bază. Asta corespunde *input*-ului unui automat tradiţional.

Ia-l ca exemplu pe Sabi al nostru. El ar avea forţa de a te ameninţa serios. Dar la el, lucrul acesta, pur şi simplu, nu se poate întâmpla, fiindcă nu a fost inclus în programul după care funcţionează. Tot ceea ce e de natură cibernetică poate fi dirijat. Lucrul acesta este valabil şi pentru sistemele biologice.

— Aşadar se poate imagina că însuşirile unui om, care duc la o comportare nesocială, ar putea fi, într-o oarecare măsură, influenţate din interior?

— În cazul sintezei unui biomat aşa se va proceda. Nu există informaţii ereditare care ar putea fi deficitare. Din punct de vedere al caracterului el este, ca să spunem aşa, imun. În cazul omului, lucrurile stau altfel. El transportă cu sine, din generaţie în generaţie, un fond ereditar străvechi. Dacă aici se produc conexiuni greşite, atunci acestea se vor exprima în defecte cum ar fi predispoziţia pentru bolile ereditare, afecţiunile psihice şi aşa mai departe.

Cunoştinţele noastre despre alcătuirea purtătorilor de informaţie ne permit să intervenim pozitiv în astfel de situaţii, în orice caz, pe o cale indirectă. Putem deci să influenţăm favorabil tendinţa de dezvoltare, aproape chiar direcţia ulterioară a evoluţiei, Totuşi, reacţiile psihice la

mediul ambiant, infinit de multiple, se sustrag artei dirijării. Aceasta este una dintre diferenţele cele mai importante dintre om şi automat.

— Am impresia că în cazul acesta ne îndreptăm spre o situaţie în care nu o vom scoate prea uşor la capăt, am mărturisit eu.

Hayl îşi strâmbă ironic gura.

— Când primii anatomişti au disecat un cadavru omenesc, probabil că au gândit la fel. Trebuie să ai curajul de a privi în spatele cortinei.

În cursul orelor următoare, echipajul nu îşi părăsi posturile. Sindbad se deplasa cu viteză redusă prin partea superioară a mantalei terestre.

Observam din laborator desfăşurarea evenimentelor. Shelder se afla şi el aici. Radiotelegrafistul şi Duval nu îi mai produceau nici un fel de griji. Îşi îndeplineau din nou serviciul. Simptomele de boală dispăruseră la fel de repede pe cât apăruseră.

Deşi toate instalaţiile de avertizare funcţionau automat, nu am lăsat din mână maneta de pilotare. Instrumentele de măsură indicau anomalii în structura rocilor de profunzime, pe care presiunea enormă şi radioactivitatea care creştea în permanenţa le încingeau din ce în ce mai mult. Dincolo de norii de gaze produşi de instalaţia de foraj, se contura o lumină verzui metalică.

Privirea lui Shelder era agăţată de oscilograf.

— Acum situaţia devine critică, murmură el.

— În curând vom putea spune că am izbutit, l-am liniştit eu.

El vroia să-şi ascundă nervozitatea şi încercă să glumească.

— Ei, până în centrul Pământului mai e puţin.

— O temperatură solară şi o presiune de câteva milioane de atmosfere — mulţumesc!

— E sigur?

— Dovezi nu există. Presupuneri, ipoteze, calculele unor oameni inteligenţi. Nimic mai mult.

Din cabina radiotelegrafistului putea fi auzită vocea lui Klimos. Era în legătură permanentă cu Byblos.

Deodată, vocea lui Nabou se auzi în difuzor:

— Măriţi cu trei grade unghiul de înclinaţie!

Shelder mă privi speriat.

— De ce asta? Pericol?

— Da de unde! Probabil că vrea să ajungă mai repede la ţintă.

Am corectat direcţia razei laser şi am transmis punctului de comandă confirmarea executării ordinului.

Imediat apoi veni indicaţia:

— Viteza plus două zecimi!

Yamina mă chemă din centrala energetică.

— Poţi răspunde de asta, Will?

— Da, am spus eu scurt. Eram surprins. Întrebarea Yaminei însemna o critică deschisă la adresa lui Nabou.

Toate staţiile navei erau legate între ele printr-o reţea radiofonică. Nabou trebuie deci să fi auzit cuvintele ei. Dar tăcea. Să fi existat din nou neînţelegeri între cei doi?

— Alo, Yamina! — am strigat eu.

Ea răspunse imediat.

— Da, Will?

— De ce m-ai întrebat?

— Ca geolog, tu eşti cel care are ultimul cuvânt.

Vâjâitul agregatelor de foraj spori. Sindbad înainta mai repede spre adâncuri.

MINUNEA

Puţin după orele treisprezece, sondele indicau modificări. Erau umbre de o mărime considerabilă. Am oprit motoarele.

— Ce s-a întâmplat? — strigă Hayl din centrala de comandă.

— Am dat peste nişte cavităţi mari.

— Dar le putem ocoli. Sau nu?

— Fireşte. Mai sunt două sute de metri până acolo. Dar ar trebui să vedem despre ce este vorba.

— Activitate vulcanică?

— Nu. stagnează.

— Hm.

Nabou interveni şi el. El nu vorbi cu mine, ci cu Khoram.

Imediat apoi, difuzoarele reţelei de bord răsunară pe întreaga navă.

— Toţi colaboratorii în sala de mese pentru consfătuire, vă rog!

Dorea Nabou să-şi însuşească propunerea mea? Era o acţiune temerară. Am mai examinat încă o dată imaginea ecoului. Nava se afla la baza unei mari cavităţi. La o înclinare a direcţiei de înaintare cu încă numai câteva grade, obstacolul ar fi putut fi ocolit pe dedesubt.

În sala de mese Nabou mă invită să dau explicaţii exacte.

Fireşte că nu puteam spune decât ceea ce indicau instrumentele.

— O peşteră atât de mare — are o lungime de câţiva kilometri — care să nu aibă legătură cu o vatră vulcanică, este neobişnuită pentru această adâncime.

— Eşti sigur, Will, că nu este vorba de activitate vulcanică? — mă întrebă Maktabi.

— Doar dacă toate aparatele de măsură s-au defectat.

— Să cercetăm peştera! — ceru Yamina.

— Dacă ne aflăm la nivelul pardoselii, nu e nevoie decât să înaintăm în interior, fu de părere Hayl.

Maktabi era hotărât împotrivă.

— Să punem în primejdie nava? În nici un caz. Va trebui să ne menţinem deschisă posibilitatea retragerii şi, la nevoie, să ocolim regiunea.

Am fost de acord cu Maktabi.

— În zona aceasta, fiecare pas trebuie să fie chibzuit cu grijă.

— Cum altfel vreţi să ajungeţi în peşteră? — întrebă Shelder.

— Pe jos, răspunse simplu Nabou.

— Ce, vreţi...?

— Avem la dispoziţie costume speciale de scafandru.

— Totuşi, lucrul acesta mi se pare prea riscant, şi ca medic am rezerve.

— Costumele de scafandru sunt sigure, Nabou ne privi pe toţi. Cine este pentru excursie?

El ridică primul mâna. Yamina, Hayl şi cu mine eram pentru. Schelder se pronunţă împotrivă. Maktabi ezita şi se abţinu de la vot. Privirea lui Nabou căzu asupra mea.

— Vom înainta cu nava până ce vom putea realiza o galerie de pătrundere. Apoi o pornim la drum. Primul sunt eu. Dacă nu există nici un pericol, urmează Yamina, Hayl şi dumneavoastră.

— Yamina ar trebui să rămână la bord, am fost eu de părere.

Ea mă privi provocator.

— Pentru care motiv? Aş vrea să fiu şi eu de faţă!

— Atunci, pregătiţi-vă, spuse Nabou. Maktabi, dumneavoastră preluaţi comanda navei cât timp suntem pe drum.

Sindbad începu să se apropie de cavitate. Nava fu apoi din nou oprită. Dezintegratoarele topiră roca până ce apăru o gaură întunecată.

A trebuit să aşteptăm puţin pentru ca temperatura să coboare. Între timp am îmbrăcat costumele de scafandru. Nu era uşor să te strecori în echipamentul acesta incomod.

Shelder ne ajută.

— Am senzaţia că sunt de prisos, se plânse el.

— Vino cu noi! — strigă Yamina din platoşa ei transparentă, vâslind caraghios cu braţele terminate într-un fel de ghiare.

— E mai bine dacă rămâi aici, ca rezervă, îi spuse Hayl lui Shelder. Poate că va fi nevoie de tine.

— Iar le vezi pe toate în negru? — am bombănit eu.

— Unde este Nabou?

— E deja în ecluză.

— Atunci s-o pornim!

Ecluza de la proră se afla sub punctul de comandă.

Nabou o părăsise deja. Pe ecran îl văzurăm stând chiar în faţa navei.

— Alo, Nabou? Care e situaţia?

— Totul e în ordine.

— Cum ne auziţi?

— Bine.

— Nu e nevoie de cablu telefonic?

— Nu.

Ne-am temut că poate vreo influenţă oarecare ar putea să deranjeze aici comunicaţia radio a costumelor de scafandru. Nu era cazul.

Nabou se îndrepta cu paşi grei spre punctul de pătrundere în peşteră. Până acolo erau cam şaptezeci de metri. Mergea ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume. N-am putut să nu-i admir în secret curajul. Dispăru în

golul căscat ca un gâtlej lacom. Din interiorul peşterii izbucneau aburi subţiri, cenuşii.

— Nabou!

— Aşteptaţi!

Ascultam încordaţi. Tăcerea se prelungea.

— Nabou! — strigă Yamina îngrijorată.

Devenisem şi eu nervos. De ce nu se făcea auzit? Ce însemnau aceste crâmpeie de ceaţă care continuau să năvălească din orificiu?

— Cu siguranţă ca mai întâi cercetează, bombăni Hayl. Nu avem nici un motiv să ne îngrijorăm.

În fine, Nabou ne chemă.

Am ieşit din ecluză. M-am învârtit în jurul navei. Monstrul sclipitor din galerie oferea o privelişte stranie. Ferindu-mi ochii de lumina reflectoarelor cu mâna, l-am recunoscut pe Maktabi, în spatele geamului punctului de comandă, şi în jurul lui restul echipajului.

Vocea lui Khoram îmi răsună strident în urechi.

— Rămâneţi pe recepţie!

Mersul era obositor. Simţeam că am o greutate dublă. Yaminei îi mergea, fireşte, la fel. Prin geamul căştii de protecţie i-am văzut faţa înroşită de încordare.

— Reglează temperatura la cincisprezece grade, altfel nu rezişti, am sfătuit-o eu.

Hayl se afla deja la intrarea peşterii. El lumină cu lanterna în beznă. „Hm!”, l-am auzit eu mormăind.

Cu precauţie, am trecut peste râul de magmă cu vârfuri ascuţite. Orbiţi încă de lumina vie din galerie nu am recunoscut la început nici un amănunt. Aburii care pluteau în jurul capetelor noastre împiedicau vizibilitatea.

Treptat, ochii ni se obişnuiră cu întunericul şi văzurăm deodată, în faţa noastră, la lumina puternică a lanternelor, o lume care semăna cu Hadesul din imaginaţia mea.

Nabou

Deasupra noastră pluteau nori grei, cenuşii. Înălţimea reală a cavităţii nu putea fi stabilită. „Peisajul” era alcătuit din cocoaşe netede şi din adâncituri. Nici o altă formă deosebită de relief, nici stânci, nici praf. Doar o masă indiferentă care sclipea metalic în clipa în care vreo rază de lumină cădea asupra ei.

În ochii Yaminei se citea spaima. Veni mai aproape de mine.

M-am uitat la termometrul de la încheietura mâinii. Trei sute de grade!

O regiune nu prea frumoasă, murmură Hayl.

— O bulă imensă, în interiorul Pământului.

— Şi acolo, sus?

— Probabil vapori de metan.

— Iată-l pe Nabou! — spuse Yamina.

Departe, în fund, se ivi un punct luminos.

— Alo, Nabou! Aţi găsit ceva?

— Veniţi încoace!

Până la el erau cam cinci sute de metri. Am început să mărşăluim în direcţia lui.

Sclipirea luminoasă din orificiul de trecere se micşora, în timp ce lumina lui Nabou devenea mai mare. Pe drum am desprins de pe sol câteva fragmente pentru analiză.

Erau foarte grele, substanţa din care erau alcătuite avea o densitate neobişnuită. I-am întins Yaminei un fragment. Se arătă uimită de greutatea lui.

— E de mirare că ne mai putem mişca, gâfâi ea.

— E destul de anevoios, spuse Hayl. Numai să nu scăpăm din ochi galeria, că atunci suntem pierduţi! În monotonia asta ne putem uşor rătăci.

Îngrijorarea lui Hayl era îndreptăţită. În afara cercului de lumină al lanternelor noastre nu existau alte repere de orientare şi semnalele navei deveneau cu fiecare pas mai slabe.

— Nabou, pentru numele lui Dumnezeu, de ce aţi înaintat atât de departe? Ce aţi găsit acolo?

— Veniţi! — repetă Nabou.

Când, în sfârşit, îl ajunserăm, stătea pe o movilă mică! arăta cu mâna în jos.

În faţa noastră se întindea un lac. Ba nu, trebuie să fi o mare. Netedă ca oglinda, dar având o culoare cenuşie închisă, se pierdea în depărtare, acolo unde norii de metan coborau până la suprafaţa ei.

— Apă? — întrebă Yamina.

— Evident, spuse Nabou. Temperatura e de trei sute de grade.

— Nici măcar nu fierbe.

— La presiunea care domneşte aici, punctul de fierbere se află mult mai sus.

Pe suprafaţa apei apăreau din când în când băşici leneşe.

— Poate că e vorba de un rest al oceanului primordial, închis în interiorul Pământului de miliarde de ani, am presupus eu.

— Nu m-ar mira deloc dacă un ihtiozaur şi-ar scoate capul din bulionul ăsta. Yamina se scutura de oroare.

— Absurd! spuse Hayl. Gândiţi-vă la temperatura apei! Din partea mea, mare primordială, dar, fără viaţă.

Nici măcar în stare de coazervat[3].

L-am contrazis.

— N-aş decide atât de repede, Oswin.

Yamina se uită cu sfială în jur.

— Ce părere aveţi, Nabou?

— Aici este viaţă! Ne arătă cu raza de lumină a lanternei sale un anumit loc de pe sol.

O urmă umedă întunecată, gelatinoasă.

---

[3] coazervat = sistem de molecule de albumina în oceanul primordial, cu un metabolism primitiv.

— Şerpi?
— Nu, mai degrabă melci, melci uriaşi.
— În apa aceasta fierbinte? Imposibil!
— Iată aici aceeaşi urmă! Şi acolo alta.
— Da, peste tot în jurul nostru, spuse Nabou. Rămâneţi pe loc! Nu stingeţi lumina!
El păşi spre mal şi intră în apă. După câţiva paşi se scufundă?
— Cum puteţi îngădui aşa ceva? — strigă Yamina turburată.
Indecis, l-am privit pe Hayl.
— Ce facem?
— Aşteptăm!
Trecură un minut, două, trei.
— Mă duc după el, am spus eu.
Yamina nici nu vroia să audă de aşa ceva.
— Atunci toţi!
— Aţi înnebunit? — zbieră Hayl. Dacă trebuie neapărat, atunci să meargă doar Will.
El mă împinse în piept cu cleştele de la mână.
— Te întorci imediat înapoi, ai auzit? Orice s-ar întâmpla acolo, trebuie întâi să ne sfătuim. Doar vezi că de acolo, de jos, legătura radio cu noi nu funcţionează.
Apa se închise deasupra mea. Era tulbure. Lumina lanternelor nu răzbătea nici măcar la un metru.
— Alo, Nabou!
— Aici!
Am răsuflat uşurat, am împins puternic cu braţele în apă şi am pornit-o pe urmele strigătului său. Fundul era alunecos şi ceda treptat. Uneori, câte o bulă se ridica în sus, legănându-se.
Prin apeluri permanente l-am găsit pe Nabou. Adâncimea era cam de zece metri. Fascicolul de lumină al lanternei sale dansa neîntrerupt.

— Nu se vede nici o fiinţă vie, am spus eu. Povestea cu melcii trebuie să fi fost o eroare.

— Stingeţi lumina!

Ambele lanterne se stinseră.

— Pentru ce?

— Ţineţi-vă cât mai aproape de mine!

Deodată am avut sentimentul că sunt împins înainte. Braţele îmi erau imobilizate. Am încercat să-mi fixez picioarele pe sol. Degeaba, cu toată forţa mea de urs, ceva mă împingea mai departe, cu o putere blândă.

— Lumină!

— Ce a fost asta? Acuma a trecut.

— Fiinţe vii.

— Nu cred.

— Se tem de lumină. Cât timp lanternele sunt aprinse, suntem în siguranţă.

— O presiune întâmplătoare. Vreun curent sau aşa ceva.

— Să mai încercăm o dată!

Acelaşi rezultat. Am fost căraţi din loc mai mulţi paşi. Când se făcu din nou lumină, am desprins aparatul de filmat, care era montat în costumul de scafandru.

— De prisos, fu de părere Nabou. El reacţiona în această împrejurare că de obicei, în timp ce mie mi se ridicase părul în cap.

— Credeţi cu adevărat că sunt animale?

— Animalele atacă sau fug. Ceea ce s-a întâmplat aici nu se poate numi atac.

— Vreţi să spuneţi că este vorba de o comportare premeditată... inteligentă?

— Vom vedea. Apucaţi-mă de mină! Ţineţi-vă cât se poate de tare. Să nu lăsaţi în nici un caz lanterna din mână!

Am stins lumina din nou.

— S-o înregistreze oare, cu adevărat?

— Cel mult ca durere.

Convorbirea noastră radio nu-i deranja. Am fost împinşi înainte, cu toate că ne-am împotrivit. De fapt, împotriva cui? Părea că forţa aceasta, căreia nu i te puteai împotrivi, nu provenea de la nimic material.

Fundul apei se înălţa încet.

— Ce vor face cu noi?

— Nu par să aibă intenţii rele.

— Dar vor ceva precis.

— Să aşteptăm!

Am fost scoşi din apă şi ne-am trezit dintr-o dată pe mal. Senzaţia de a fi supuşi unei constrângeri trecuse.

Am privit în jur fără să pot scoate o vorbă. Undeva, departe, se legănau două puncte luminoase.

— Yamina! — am strigat eu. Simţeam nevoia să-i povestesc întâmplarea prin care trecusem.

— Will, în sfârşit! Unde eşti? L-ai găsit pe Nabou?

— Venim!

Nabou aprinse lanterna şi lumină solul. Peste tot, urme de melci!

— Ne-au luat drept intruşi, dar nu ne-au atacat, ci ne-au transportat... departe de imperiul lor, a constatat Nabou.

Am privit urmele, apa gâlgâitoare. Sudoarea mi se scurgea de-a lungul frunţii.

Singur nu prea ai fi rezistat, am recunoscut eu. Şi dintr-un sentiment spontan de recunoştinţă, am vrut să-i strâng mâna lui Nabou. Când i-am văzut însă faţa palidă, imobilă, în spatele geamului căştii de protecţie, am lăsat braţul să cadă. în mediul acesta fantomatic resimţeam cu deosebită tărie răceala care venea de la el.

Arătând cu capul spre punctele luminoase, Nabou spuse:

— Ne aşteaptă.

Ne-am grăbit înapoi. Mă ţineam cu greu după el. Părea să nu fie deloc marcat de oboseală.

Foarte îngrijorată, Yamina i se adresă imediat lui Nabou:

— Nu vi s-a întâmplat nimic?

Pe el îl întreba, nu pe mine! Asta m-a necăjit.

— Am scăpat, răspunse el scurt.

În fine, Yamina luă cunoştinţă şi de prezenţa mea.

— Povesteşte tu, Will!

îmi trecuse cheful de aşa ceva.

— Pe navă, nu acum.

După ce am luat o probă de apă pentru Shelder, am pornit la drum.

Pe bord, relatarea noastră a fost primită la început eu răceală. Nu eram crezuţi, ba s-au făcut chiar glume. Până în clipa în care Hayl izbi cu pumnul în masă şi răcni că el nu permite nici o rezervă şi că a văzut cu ochii lui urmele de melci.

Shelder alergă în laborator pentru a analiza proba de apă. Maktabi ceru legătura cu Byblos, dorea să-l informeze pe Klimos.

Fără să dea vreun semn de oboseală, Nabou se îndreptă spre punctul de comandă. Ne zorea să pornim mai departe.

Nava fu retrasă şi adusă pe o direcţie nouă.

M-am aruncat în pat, însă oricât de epuizat eram, nu am putut adormi.

Prin apa tulbure mă priveau ochi, ochi inteligenţi şi întrebători. Aceştia se înmulţiră mereu, până ce formară un cerc închis în jurul meu. Ochi dintr-o lume străină, în interiorul Pământului.

Izbucni o lumină. Ochii dispărură. Dar în apă ondulau umbrele unor corpuri greu de identificat. În depărtare am recunoscut-o pe Yamina. Am strigat-o, voiam să ajung la ea. Fiinţele spectrale mă târau departe de ea. Tot mai o parte. Până ce n-am mai văzut-o.

Cu o întârziere de peste două ore am atins ţinta călătoriei noastre. Zece mii de metri sub fundul mării!

Nava îşi modifică din nou cursul şi, rămânând la acelaşi nivel, traversă un strat masiv de peridotit, care se dovedi a fi stabil. Aici am constatat o concentrare ridicată de metale grele. Zăcăminte aproape nelimitate de materii prime preţioase puteau fi exploatate într-o buna zi în această zonă a Pământului.

Un pas decisiv pentru realizarea proiectului Marea Mediterană fusese făcut. Puteam fi mulţumiţi de succes; şi chiar eram. Încordarea, care ne tăiase respiraţia în timpul orelor trecute, făcu loc unei dispoziţii optimiste.

Nu altfel stăteau lucrurile pe Byblos. Klimos ne-a descris entuziasmul care domnea la bord şi ne-a transmis urările de succes ale Academiei, pentru desfăşurarea în continuare a călătoriei noastre subpământene.

La cină — orarul nostru se dăduse cu totul peste cap — aproape toţi membrii expediţiei se reuniră în sala de mese. Nabou lipsea. „S-a retras în cabina sa şi nu doreşte să i se vorbească”, ne explică Maktabi.

— Câteva cuvinte de apreciere, în special pentru madame Farah şi pentru Pertenkamp, ar fi putut totuşi spune, fu de părere inginerul Bilar. Este mai ales meritul vostru că totul a mers bine.

— Nu pun preţ pe aşa ceva, m-am apărat eu. Fiecare dintre noi a dat tot ce a avut mai bun. În afară de asta, de la excursia în peşteră, Nabou nu a închis ochii.

Yamina dădu din cap şi se aplecă peste farfuria ei.

Părea însă dezamăgită de faptul că Nabou nu lua parte la cină. Cu siguranţă, nu din cauza cuvintelor de apreciere pe care le-ar fi putut rosti în faţa întregului echipaj, mi-am spus eu. De ce nu se ducea la el? În peşteră fusese atât de

preocupată de persoana lui. Sau poate că o va căuta el, ca în noaptea trecută? Indispus, am împins într-o parte cuţitul şi furculiţa.

— Ei, ei, Will, nu ai poftă de mâncare? — mă întrebă Maktabi. A refuza cu dispreţ excelenta mâncare i se părea, desigur, un păcat!

— Nu! — am răspuns eu iritat.

Shelder se uită la mine cu privirea sa de medic. Pentru asta, mai-mai că i-aş fi trântit o grosolănie.

— Când vom fi din nou în Beirut, va trebui, înainte de toate, să te odihneşti, continuă Maktabi.

— De ce tocmai eu?

Păi, pentru că aici, pe bord, o porţie însemnată de răspundere apasă pe umerii tăi. Bilar are dreptate.

— Nu ai vrea să schimbăm tema? — am propus eu nerăbdător. Observasem că Yamina era adâncită într-o convorbire cu Hayl. Ea nu lua act de prezenţa mea. Ce mai făcusem, de mă pedepsea cu indiferenţa?

— Ţi-am spus că proba de apă din peşteră nu a indicat nimic deosebit? — mă întrebă Shelder.

— Nu, doar până acum am dormit! — am ripostat eu neprietenos.

Tonul meu distant nu-l deranjă.

— De altfel era limpede; la această temperatură, toate legăturile organice sunt distruse, în măsura în care au existat vreodată. Nici vorbă nu poate fi de viaţă!

— Păcat că nu ai fost cu noi. Acolo era viaţă, ba chiar viaţă superior organizată, inteligentă!

Maktabi încă nu voia să creadă aşa ceva.

— Will, ai spus singur că ar putea fi vorba de o rămăşiţă a mării primordiale. Până aici sunt de acord cu tine. Dar viaţă? Trei sute de grade, de miliarde de ani, nici un fel de lumină şi, în plus, nori de metan!

— În schimb, caracteristici constante ale mediului, aşa cum pe Pământ nu avem. În aceste condiţii se puteau dezvolta cu totul alte forme de viaţă.

— Care sunt invizibile? Shelder îşi strânse gura, ironic. În lumea unei picături de apă, da. Însă aşa cum te gândeşti tu, nu. Asta întrece puterea mea de înţelegere.

— Un moment! Ochiul nostru este sensibil la o lumină cu o anumită lungime de undă. Dacă e vorba de obiecte foarte mici sau transparente, aşa încât să nu reflecte suficientă lumină vizibilă, atunci pur şi simplu nu le vedem. Daca am fi în situaţia de a recunoaşte cu ochiul liber moleculele, atunci am vedea vântul. Aşa însă, observăm doar efectul lui. Şi un aparat de filmat obişnuit este reglat după ochiul nostru. De aceea, filmul pe care l-am înregistrat în peşteră, sub apă, este gol.

— Deci fiinţe gazoase sau imateriale?

— Nu există fiinţe care să nu fie materiale, se opuse Maktabi.

— Foarte adevărat. Şi de aceea, o astfel de fiinţă poate lăsa urme într-un mediu cu care vine în contact, chiar dacă este invizibilă pentru noi, în ciuda mărimii ei. Dovada există: urmele de melci.

Shelder nu vroia să se împace cu asta.

— Fiinţe vii, invizibile în sensul acesta — asta e împotriva oricărei noţiuni ştiinţifice!

— O, sancta simplicitas! Ai ajuns la capătul biologiei pe care o cunoşti, nu? Ei bine, iubite Cliff, nu e nevoie ca noile forme de viaţă să fie tocmai automate!

— N-au decât să fie cum vor, replică el, cu vădită neplăcere. În cel mai bun caz, ele ar forma o lume pentru sine, care nu ar putea ajunge niciodată la suprafaţa Pământului.

— Nu ar putea? Ne rămâi dator cu dovada. Chiar şi omul s-a înălţat în văzduh într-o bună zi, astăzi zboară spre stele.

— Încetează odată cu melcii tăi inteligenţi!

— Bine, să lăsăm la o parte cearta. Nu era sarcina noastră să lămurim misterul peşterii. O vor face alţii. Îţi recomand să te anunţi din timp pentru această expediţie, în afară de cazul în care n-o să ţi se pară prea „riscantă”.

— Ar trebui să te culci, Will, şi să mai dormi câteva ceasuri.

Am tăcut din gură. Eram la limita răbdărilor. Dacă mă reţinea ceva de la asta, era cel mult Yamina, care continua să vorbească cu Hayl. Ce găsise ea oare de discutat cu ursuzul ăsta?

Duval privi gânditor spre mine. Cutele mici şi adânci de la colţul ochilor şi din jurul gurii confereau feţei sale întunecate o expresie care putea fi oricând interpretată ca o fină zeflemiseală.

— Nu cumva vrei să-mi faci şi tu vreo recomandare bine intenţionată, căpitane? — l-am întrebat eu bănuitor.

El râse copilăreşte.

— Nici pe departe, monsieur. Tocmai îmi imaginam, ce ar fi dacă Sindbad nu ar apărea exact în dreptul capului Gata, ci în piaţa din Nicosia?

Maktabi clătină din cap.

— Ce griji te preocupă, căpitane!

— Profesore! Duval respinse cu ambele mâini reproşul. Am vrut doar să arăt cât de minunat îl ajută astăzi tehnica pe om. Va fi însă mereu şi fără nici o rezervă aşa?

— În chestiunea asta te poţi înţelege de minune cu doctorul Shelder, am spus eu. Şi el are rezerve în această privinţă.

— Păi da, într-o formă atât de generală, fireşte...

Cu gesturi vii, Maktabi interveni şi el.

— Tehnica nu este un lucru în sine care acţionează asupra noastră ca ceva străin şi de neinfluenţat, poate chiar duşmănos. În vechea societate, tehnica era

considerată ca o forţă anticreştină sau ca un dar al Domnului, după cum era necesar. În realitate însă, tehnica se află într-o strânsă legătură eu gradul de dezvoltare socială. Istoria omenirii a dovedit întotdeauna lucrul acesta.

— În secolul trecut, în orice caz, această acţiune reciprocă era tulburată în chip ameninţător, obiectă Shelder. Oamenii se temeau de simbolicul buton roşu, prin care putea fi declanşată o catastrofă.

— Într-adevăr, a fost un stadiu critic. În această perioadă, conştiinţa socială nu era încă atât de avansată, încât fiecare pericol care decurgea din noile realizări ale ştiinţei să fie condamnat.

— Unde avem garanţia că situaţia aceasta nu se va repeta?

— Foarte simplu, în faptul bazat pe experienţă că evoluţia nu se desfăşoară în cerc. A spune că totul ar mai fi fost o dată reprezintă o afirmaţie nechibzuită.

— Să sperăm, spuse Duval visător. Aş vrea să vad lumea peste o mie de ani.

— Am putea conserva celula vie două sute de ani. Cam asta este, în orice caz, limita, explica Shelder. Este totuşi posibil să întrerupi viaţa unui om. Astfel de încercări s-au dovedit deja a fi utile în cazul cosmonauţilor.

— Prin urmare, viaţă lungă în rate.

— Oarecum. Funcţiile vitale pot fi reduse într-atât, încât inima să mai efectueze una până la două bătăi pe minut. Bineînţeles, anabioza va fi aplicată numai în cazuri de excepţie. O evaziune în masă spre viitor este exclusă. Imaginaţi-vă ce s-ar întâmpla dacă omenirea de astăzi s-ar scufunda în somn, ca Frumoasa din Pădurea adormită...

—...şi între timp să năvălească melcii!, am adăugat eu.

Shelder mă străpunse cu privirea.

— Locuitorii de mâine ai Pământului ar trebui să-i reeduce pe înaintaşii lor, pentru o lume cu totul

metamorfozată, şi să le creeze spaţiu vital. O problemă care, admiţând că ar putea fi rezolvată, ar afecta în chip sensibil dezvoltarea ulterioară normală. După o pauză, el adăugă în chip de săgeată la adresa mea: „Făcând abstracţie de chestiunea dacă peste o mie de ani i-am mai putea regăsi pe cei de-alde noi”.

— Ei vezi, atunci rămânem tot „la schimbul gărzi”!

Cliff Shelder îmi plăcea foarte mult, totuşi, gândurile sale întunecate despre viitor, în voia cărora se lăsa resemnat, îmi erau atât de străine, încât mă pronunţam împotriva lor ori de câte ori le exprima. Şi de data aceasta el pricepu numaidecât atacul meu şi îl pară supărat cu observaţia:

— Nu te atinge de asta!

Maktabi îi comandă lui Sabi un pahar cu apă rece.

— Băutura zero-zero-doi, vă rog!, scârţâi Sabi şi o luă din loc.

— Da, ştiţi, cu visul despre viaţa veşnică nu e chiar atât de simplu. Maktabi privi la resturile de mâncare, ca şi cum i-ar fi părut rău că masa se şi sfârşise. Vitalitatea oamenilor este foarte diferită. Unii se atârnă de viaţă şi ar vrea s-o păstreze cât mai mult. Recunosc că şi eu fac parte din această categorie. Alţii, în schimb, se satură după şaptezeci, optzeci de ani de existenţă terestră şi lasă ca lucrurile să-şi urmeze cursul, fără a mai avea vreo dorinţă. Şi lucrurile vor rămâne mereu aşa, chiar şi atunci când medicina va găsi mijloace şi căi care să facă posibilă o viaţă din ce în ce mai lungă.

— Orice fiinţă normal dezvoltată şi intactă din punct de vedere funcţional se supune instinctului de conservare, replică Shelder. Altfel stau lucrurile din momentul în care celulele organismului sunt cu totul sleite. Atunci omul nu mai are chef de viaţă şi puterea sa de a se opune morţii slăbeşte. A amâna acest proces de descompunere până la graniţa extremă este o sarcină care poate fi rezolvată. De

aceea, nu e în nici un caz nevoie ca lucrurile să rămână aşa cum spui tu, Abdul.

Clipind amuzat din ochi, Maktabi se întoarse spre mine:

— Ei, vezi, doctorul nu e deloc atât de pesimist pe cât vrea uneori să pară.

După convorbirea cu Hayl, Yamina se sculase de la masă şi dăduse drumul la muzică. Se mişca graţios în ritmul melodiei şi, când Sabi îşi făcu din nou apariţia în sala de mese, îi dădu ordin să danseze cu ea.

Asta mi s-a părut lipsit de gust. Pe ceilalţi însă, ideea şi imaginea comică oferită de delicata femeie şi de acest Sabi care tropăia ca un urs, i-a amuzat. Sabi se lăsa ascultător condus.

— Ei, sa mai spună cineva ceva împotriva automatelor noastre, exclamă Hayl râzând.

— E de mirare că tinerii noştri colegi admit aşa ceva, spuse Maktabi. Prin aceste cuvinte eram vizaţi Cliff şi cu mine. Apoi Maktabi se întoarse spre Shelder:

— Nu ţi-e ruşine s-o iaşi pe Yamina în mâinile acestui bădăran de metal?

— Eu nu ştiu să dansez, mărturisi Shelder.

— Şi tu, Will? Doar o sorbi pur şi simplu din ochi pe Yamina noastră!

— Nu sorb pe nimeni, am bombănit eu, dar m-am ridicat şi l-am împins pe Sabi într-o parte. Acesta continua să ţopăie de unul singur, atâta timp cât nu i se dădea alt ordin.

Dansam cu Yamina rigid, ţinând-o la distanţă. Era oare bine că mă comportam atât de rezervat? În ce mă priveşte, credeam ca da. Nu mă puteam împăca cu ideea că, ceva mai târziu, Nabou va pătrunde în camera ei, pe sub nasul meu.

— Iarăşi eşti nesuferit, *mon cher*.

Cât de drăgăstos se uita la mine! Eram revoltat şi îmi spuneam că nu pot fi tras pe sfoară, chiar dacă nu îmi venea uşor.

— Nu îmi amintesc să fi fost vreodată altfel, am răspuns eu rece.

— Nu te face mai rău decât eşti, Will. Şi nici de minţit nu te pricepi. Deci, renunţă la mutra asta de broscoi şi arborează altă mină! Sau poate nu mă placi?

Asta era culmea! înainte de a-mi veni în fire, ea continuă:

— Ar trebui să-mi faci odată o vizită. Am o piatră ciudată, pe care voiam încă de mult să ţi-o arăt. Un fel de suvenir, înţelegi?

— Probabil din comoara lui Harun al-Raşid, augustul tău strămoş.

Ea nu se lăsă provocată.

— *Mais non*, categoric nu este o piatră naturală. Cred că provine din epoca timpurie a materialelor sintetice, din prima jumătate a secolului douăzeci. Am găsit-o în grădina părinţilor mei. E nostimă şi o să te intereseze.

— Dacă spui tu...

Dansul se sfârşise. Ne-am întors la masa. Bilar ne adresă aplauze exagerate. Apoi îi ceru Yaminei să-i acorde dansul următor. Ea primi şi plecă de lângă mine.

M-am uitat după ea. „Yamina, piatra...!”

Pretextând că vroiam să controlez aparatele de înregistrare, m-am retras. Indispus, rătăceam de-a lungul navei. Sunetele muzicii se pierdeau în zumzetul agregatelor de foraj.

În punctul de comandă l-am găsit pe Nabou. Preluase din nou serviciul de noapte. Sprijinit de pupitrul de pilotare privea prin geamul frontal peretele de stâncă ce se transforma într-o masă vâscoasă şi apoi în aburi, sub acţiunea flăcărilor jucăuşe ale forezei.

— Aţi fost aşteptat în sala de mese, am spus eu.

— Pentru ce?

— Păi, expediţia a ajuns la destinaţie.

Fără să se mişte, el mă corectă:

— Am parcurs prima etapă, doar prima etapă.

— Desigur. Şi totuşi, în locul dumneavoastră...

Zâmbea oare? Poate că mă inducea în eroare jocul flăcărilor. Încet, îşi întoarse faţa spre mine. Nu, nu zâmbea. În ochii întunecaţi se putea citi o privire care exprima o desăvârşită absenţă, ca şi cum viata s-ar stinge în corpul acesta.

M-am speriat şi, pentru a mă apăra de impresia aceasta apăsătoare, am spus foarte tare:

— Mă gândeam înainte de toate la Yamina...

El nu răspunse nimic. Înfăţişarea sa nu trăda nici un fel de reacţie. Totuşi, faptul că am pomenit-o pe Yamina păru să declanşeze în el un reflex. Am simţit lămurit cum mi-a opus un fel de undă de apărare violentă, care m-a străbătut ca un curent electric şi m-a paralizat.

Starea aceasta durǎ doar o clipă, apoi totul fu ca înainte. Rămăsese numai o vagă indispoziţie, căci nu pricepeam motivul acestui avertisment mut. Recunoştea în mine un rival sau se temea de un anumit lucru, din partea mea? În orice caz, părea indicat să fiu cu ochii în patru în ceea ce-l priveşte.

Nabou observa acele indicatoare şi lămpile de control ale pupitrului de comandă. Totodată spuse calm:

— Reglaţi sonda neutrinică pentru o distanţă mai mare!

— Dar de ce? L-am privit fără să înţeleg nimic. Straturile pe care le străbatem sunt stabile şi în cel mult trei ore începem oricum să ne ridicăm.

— Corectaţi distanţa, repetă el liniştit, dar ferm.

— Aveţi motive speciale pentru asta?, am întrebat eu.

— Motive... murmură el. Şi din nou, privirea aceea îndepărtată, de somnambul.

Consideram pretenţia lui ca fiind pur şi simplu absurdă. La o distanţă mai mare şi la această adâncime a Pământului impulsul-ecou al sondei era mai slab. Dacă aş fi dat curs cererii, atunci securitatea navei nu ar mai fi fost asigurată. I-am explicat lucrul acesta.

— Sunteţi un excelent constructor, Nabou, am încheiat eu, dar cu siguranţă, în materie de geologie, vă pricepeţi la fel de puţin ca mine în materie de construcţie a navelor. De înaintarea subterană eu sunt răspunzător şi consider că până acum nu aţi avut vreun prilej să vă îndoiţi de competenţa mea.

Nabou părea să nici nu fi ascultat. Parcă ar fi fost cuprins de o opacitate pe care nu şi-o putea învinge.

Poate era prea obosit.

— Nabou! Ce aveţi?, am strigat eu. Pot face ceva pentru dumneavoastră?

El respinse cu o mişcare a mâinii gestul meu de participare.

— Plecaţi! La ora unu schimbăm cursul.

În cabină am pus în funcţiune mnemograful si am înregistrat, aşa cum procedam zilnic, întâmplările zilei. Gândurile îmi fugeau însă mereu, învârtindu-se în jurul ciudatei comportări a lui Nabou. Voia oare să mă provoace, să-şi impună în faţa mea autoritatea de conducător al expediţiei? Asta nu ar fi corespuns cu caracterul său. Dar în definitiv cum era caracterul său? Cine dintre noi ar fi putut-o spune? Cel mult Yamina. Ea însă evita să facă vreo aluzie pe tema asta.

Cu cât îmi băteam mai mult capul în legătura cu omul acesta ciudat, cu atât mai tulbure devenea imaginea personalităţii sale. De un singur lucru eram sigur: urmărea bănuitor, dacă nu chiar cu duşmănie, orice apropiere de Yamina. Dacă nu era vorba de ea, atunci se arăta a fi cu

totul altfel. Lucrul acesta îl simţisem mai ales atunci când am fost singuri în marea din peşteră.

Am încheiat înregistrarea şi m-am culcat. Sistemul de control era cuplat cu cabina mea. Aş fi putut deci dormi liniştit, dar am rămas treaz, trăgând cu urechea la zgomotele de pe navă. De la cabina-radio distingeam vocea lui Khoram, care transmitea către Byblos coordonatele noastre. Undeva mieuna pisica Lisette. Pe coridor se auzeau paşi.

— Au existat întotdeauna oameni, Abdul, care cu un zâmbet de scepticism nebun au privit spre viitor.

— Mă socoteşti şi pe mine printre ei, Oswin?

— Dimpotrivă.

— Foarte măgulitor. Noapte bună!

— Îl înlocuieşti pe Nabou?

— Da.

Se auziră uşi trântite. Iarăşi paşi. Venea Shelder.

Când a observat că eram treaz, mă întrebă:

— Iar nu te simţi bine? Ai dispărut atât de repede din sala de mese.

— Cu siguranţă că nu mi-a simţit nimeni lipsa.

— Încă o injecţie?

— La naiba cu injecţiile tale! Mai bine te-ai ocupa de Nabou.

— Cum aşa?

— Am vorbit cu el ceva mai-nainte. Dintr-o dată, s-a uitat foarte straniu la mine. Pur şi simplu era absent.

— Tulburări de conştiinţă?

— Mai degrabă apatie.

— O să văd ce e cu el. Shelder părăsi cabina. Când se întoarse, declară clătinând din cap: „Nabou este proaspăt şi vioi, ca de obicei”.

— Vrei să spui că n-are nimic anormal?

— Ar trebui să nu faci atâtea speculaţii în legătură cu Nabou, Will.

— Fac aşa ceva?

— Te preocupă mereu. Chiar şi în somn.

— Poate că eu sunt cel anormal.

Shelder râse.

— Nu m-aş exprima atât de brutal.

CATASTROFA

Ultima etapă a călătoriei noastre prin *terra incognita* începuse. Nava lăsa în urma ei zona mantalei terestre.

Străbătuse un strat de bazalt şi se apropia cu repeziciune de fundul mării urcând abrupt. În primele ore ale serii zilei următoare vom putea respira din nou aer marin pe puntea lui Sindbad.

La bord domnea cea mai perfectă bună-dispoziţie. Doar Oswin Hayl bombănea. Descoperise o mică anomalie în sistemul automatic de securitate şi meşterea, împreună cu Bilar, pentru a înlătura defecţiunea.

Am revăzut rezultatele cercetării mele, pentru raportul către Consiliul Mondial. Apoi am dezbătut cu Maktabi posibilitatea de a începe exploatarea zăcămintelor submarine de minereu, atacând dinspre soclul de teren stabil, înainte ca proiectul M să fie propriu-zis încheiat.

— Ai răbdare până ce îl vom avea la dispoziţie pe Sindbad II, mă sfătui Maktabi. Nabou lucrează deja la asta.

— Ce, aici pe bord?

— Desigur.

— Omul ăsta are o energie uimitoare. De dormit nu doarme niciodată? Pentru mine este o enigmă cum de realizează toate astea.

— Şi noi ne-am minunat adeseori, în orice caz, este foarte grăbit cu lucrările de perfecţionare la Sindbad II. În cursul călătoriei au ieşit la iveală câteva lipsuri. După

Duval, nava nu ar avea o stabilitate prea buna pe marea agitată. Şi mie îmi displace labilitatea ei la curenţii de adâncime mai puternici. Din cauza asta, fixarea la ţintă poate deveni critică. Lucrul acesta l-am trăit şi noi, cu toţii.

— E vorba doar de o călătorie-test. În general, eu cred că putem fi mândri de succes.

— Sigur că da. Şi nu în cele din urmă este succesul tău, Will. Asta e şi părerea Academici, după cum mi-a comunicat mai-nainte Klimos.

— Fără o colaborare exemplară a întregii echipe nu am fi fost aici. Fiecare dintre noi îşi are partea sa de contribuţie la reuşită, Abdul.

— De fapt, relaţia ta cu Nabou s-a îmbunătăţit?

— Din păcate, nu pot spune asta. Chiar ieri seară am avut cu el o discuţie în contradictoriu.

— Ceva serios?

— Era vorba de reglarea sondei.

— Dar el nu are nimic de a face cu asta!

— Exact părerea mea.

— O să vorbesc o dată cu el.

— Te rog să n-o faci! N-ar prea avea sens. Nabou e montat împotriva, mea.

— Şi tu, am impresia, împotriva lui.

— Acum, asta nu mai are nici o importanţă. Treaba a fost făcută.

— Nu, nu! N-o să vă despărţiţi aşa. Asta ar fi şi mai frumos! O să aranjez o explicaţie. Şi numai dacă şi-ar vâri dracul coada n-o să se poată înţelege doi oameni ca voi.

— Să sperăm că diavolul nu va afla de intenţia ta lăudabilă.

Nu aştepţi nimic bun de la intervenţia mea sau nu o doreşti?

— Îţi sunt recunoscător pentru bunele intenţii, Abdul, dar... n-o să reuşeşti mai nimic. Asta e o chestiune care ne priveşte doar pe noi doi.

Maktabi se ridică privindu-mă lung.

— Numai dacă nu te-ai înşela, Will.

Consideram că nu avea nici un rost să mă cert acum cu Nabou. Cel târziu poimâine urma să fiu dezlegat de obligaţiile faţă de echipă şi puteam acţiona după propria, mea judecată. Aşa arătau calculele mele şi nu mă îndoiam că în cele din urmă dreptatea va fi de partea mea.

După această reflecţie şi stimulat de elogiul Academie mi-am continuat activitatea bine dispus. Nu m-am nelinişti nici când Shelder îşi făcu apariţia în laborator.

— De unde vii, Cliff? Pari cu totul epuizat.

— Ghici!

— Păi, cu siguranţă nu de la restaurantul Lido din Beirut.

Am avut o şedinţă lungă cu şeful.

— Cu Nabou? Nu-mi vine să cred!

— Dorea un raport despre starea sănătăţii echipajului, în timpul călătoriei.

— Cam târziu i-a venit ideea asta.

— Te înşeli, s-a informat zilnic.

— Pe scurt, nu? cât mai pe scurt. Maşinile merg, oamenii merg. Nava intactă... Punct! Şi dintr-o dată vrea un raport cât mai exact!

— Despre fiecare în parte.

— Ce i-ai povestit despre mine?

— Secret profesional!

— Vai, vai!

— Nu chiar atât de rău pe cât îţi închipui.

— La ce îi trebuie acestui sloi de gheaţă?

— Eşti un om de treabă, Will. Numai, când vorbeşti despre Nabou, ţi se aprind ochii în cap.

— Pe undeva trebuie să ai o vână poetică, Cliff, însă pentru a reveni la ochii mei aprinşi: vezi, asta este partea ascunsă în oameni. Şi dintr-o dată, recunoşti îngrozit că ceea ce este la suprafaţă nu e deloc aşa de cumsecade pe cât s-ar părea.

— Astăzi nu se poate sta de vorbă cu tine. Ce s-a întâmplat?

— Mai şi întrebi! Cliff, în douăzeci şi două de ore scoatem nasul din apă, în măsura în care Pământul-mumă va fi îndurător cu noi.

— În orice caz, ăsta nu e un motiv să te comporţi ca un smintit.

— Aşa e! Dar ieşirea din mare va avea pentru mine o semnificaţie specială.

În momentul acela răsună aparatul de legătură. Pe ecran se vedea Yamina.

— Ai putea veni până la mine, Will?

— Imediat!

— Ah, Cliff e la tine.

— N-are importanţă!

— Te aştept deci. Yamina dispăru.

— Îmi pare rău, Cliff. Hotărât lucru, astăzi este zi de şedinţe. Ca în vremurile vechi!

— Şi aşa, vizita mea... lipsită de importanţă, a luat sfârşit.

— Păcat, într-adevăr, păcat. Chiar şi o vizită neimportantă poate fi simpatică. Dar, îţi dai seama, inginerul şef are prioritate.

Când am pătruns în cabina Yaminei, ea îmi arătă spre masa pe care era pregătită o gustare.

— Aşează-te, Will. Nu cred că ai luat cina, nu-i aşa?

— Da, adevărat... M-am aşezat ezitând. Dar cum aşa...

— Serveşte-te! De altfel, ţi-am promis că-ţi voi arăta vechea piatră.

— Aha, piesa cea vestită.

— De vestită nu poate fi vorba. Ea scoase o pietricică albăstruie din buzunar. Era o piatră sintetică, fără nici o valoare şi lipsită de interes.

— E nostimă. Perioada de început a epocii materialelor plastice, spuneai? E posibil. O porţi întotdeauna cu tine?

— Nicidecum.

— Ar putea fi aducătoare de noroc.

— Ce părere ai mai avea atunci despre un inginer în tehnica iradierilor, superstiţios?

— O părere nu prea grozavă, care ar deveni şi mai rea dacă inginerul ar fi o tânără femeie inteligentă, ca doctorul Yamina Farah.

Ea privi pe lângă mine.

— Poate că nici nu sunt atât de inteligentă.

— Ştii exact ceea ce vrei, stimată colegă, şi nu te laşi niciodată dominată de împrejurări. Sau mă înşel?

— Ar fi posibil. Dezorientată, lipsită de ajutor, Yamina privea în jurul ei.

Am dat la o parte îndoiala şi obiecţiile cu care mă chinuisem toate zilele astea.

— Yamina, poimâine vom fi în Beirut. Trebuie ca asta să însemne pentru noi doi despărţirea? Întrebarea m-a frământat în tot timpul călătoriei, însă nu ţi-am pututǎ spune nimic pentru că...

— Ştiu asta. Will, însă... Un mic surâs se aşternuse pe buzele ei. Eşti foarte nerăbdător, *mon ami*.

Am interpretat aceste cuvinte ca pe un *Nu*. Era ca cum cineva mi-ar fi trântit uşa în nas.

— Iartă-mă, ce caraghios a fost să vorbesc despre asta. Propria mea voce îmi suna aspră şi străină.

Yamina nu-mi răspunse nimic. Era cufundată în gânduri.

În cele din urmă am reuşit să încropim o conversaţie banală. Am discutat despre lucruri lipsite de importanţă, cotidiene. Liniştit, camaradereşte, foarte raţional. Era un

mers în gol. Câteva minute mai târziu mi-am luat rămas bun.

Am mers în laboratorul meu, pe care l-am parcurs în sus şi în jos, apoi m-am prăbuşit epuizat în fotoliu.

De ce dorise să vin la ea? Pentru a-mi oferi o gustare, pentru a-mi arăta o piatră? Ridicol. Vroia să-mi dea ocazia să vorbesc despre ea şi despre mine, în ultimele noastre zile petrecute sub Pământ. Şi, cu siguranţă, avusese intenţia de a lua o hotărâre, însă nu spusese nici da, nici nu, ci se retrăsese. „Ştiu Will, însă…” Era dragoste, sau obişnuinţa cu omul cu care împărtăşise zile şi nopţi, săptămâni şi luni, aceleaşi probleme?

Poate că ar fi trebuit să lupt pentru ea, să-i alung îndoielile, să-i anulez obiecţiile, dar poate că în felul acesta aş fi stricat mai mult decât aş fi câştigat. Răbdare, Will Pertenkamp. Timpul le rezolvă pe toate. Într-un fel sau într-altul... da, *mon ami!*

M-am simţit dintr-o dată obosit, foarte obosit. Totul mi se părea indiferent şi fără importanţă, viaţa mea, viitorul meu, misiunea mea pe această navă. Totul...

Am tresărit, mi-am trecut mâna peste ochi. Ceasul arăta aproape două! Dormisem deci mai multe ore în laborator! Ceva mă neliniştea. Privirea mi-a zburat spre instrumente. Totul era în ordine.

Nu, nava se oprise!

M-am repezit la ecran.

Nici foreza nu mai funcţiona.

Dintr-un salt am ajuns la masă şi am apăsat pe butonul instalaţiei audio. Maktabi răspunse de la punctul de comandă.

— Ce s-a întâmplat, Abdul?

— Asta ar trebui să te întreb eu pe tine, Will! Automatul de alarmă tocmai a intrat în funcţiune.

— Avarie la maşini?

— Nu.

Pe culoar se auzeau voci.

Nabou intră. Rămase pe loc, lângă uşă.

— Sondele nu au fost reglate pentru o distanţă mai mare.

— Nu, fireşte că nu!, m-am răstit eu la el. V-am explicat ieri că o mărire a distanţei ar fi lipsită de sens.

Tonul meu violent nu făcu nici o impresie asupra lui:

— Încă din momentul în care am început să coborâm undele n-au mai funcţionat cum trebuie la această adâncime.

— Tocmai de aceea m-am hotărât să micşorez distanţa! Convingeţi-vă singur dacă...

Cuvintele mi s-au oprit pe buze. M-am aplecat asupra oscilografului şi nu-mi venea să-mi cred ochilor. Înainte de a se opri, ultimele curbe ale cursorului de înregistrare arătau limpede...

— Asta nu se poate! M-am întors spre Nabou. El nu mă mai lua în seamă, ci privea fix spre ecran. Încremenit i-am urmărit privirea. Acolo se vedea galeria arsă. În lumina reflectoarelor, şuvoiul de lavă topită sclipea. Linii subţiri alergau pe deasupra, se ramificau, deveneau mai largi. Crăpături, fisuri peste tot!

M-am azvârlit asupra instalaţiei audio.

— Centrala energetică! Ambele duze de la pupă, curent de intensitate maximă! Maşinile cu cea mai mare putere, înapoi!

— Este prea târziu, spuse Nabou cu o voce rece ca gheaţa.

— Nu, am ţipat eu. Retrageţi nava în vechiul tunel, astupaţi peretele şubred! Vă pricepeţi mai bine ca mine?

— Prea târziu! repetă Nabou şi părăsi laboratorul.

În difuzor răsună strident vocea iritată a lui Bilar.

Cuvintele sale se pierdeau însa pe un fond de trosnituri şi de pocnete.

Cauza acestor zgomote neliniştitoare deveni vizibilă pe ecran. Paralizat de spaimă am observat ce se întâmpla în faţa prorei: din ce în ce mai multe crăpături străbăteau roca.

Probabil că toţi cei de la bord fură cuprinşi de spaimă.

Tăcere apăsătoare. Percepeam doar tic-tacul ceasornicelor. Am mai chemat o dată centrala energetică. Nu răspundea nimeni. În fine, generatoarele porniră.

Trecură două, trei secunde.

Dezintegratorul intră şi el în funcţiune. Izbucniră curenţi vii de gaze. Şenilele începură să macine. Înapoi! În sfârşit, nava se retrăgea!

În acea clipă peretele galeriei plesni. Un torent de magmă în flăcări răbufni. Imaginea de pe ecran se stinse, în acelaşi timp, Sindbad primi o izbitură îngrozitoare.

Pământul îmi fugea de sub picioare. Mă străbătu o durere înţepătoare. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-am mai înregistrat.

LACUL DE FOC

Când mi-am revenit, eram trântit la pământ, printre cioburi şi obiecte căzute. Aveam o puternică durere de cap.

De pe frunte îmi picura sânge.

Încet mi-am amintit: crăpăturile din galerie, izbucnirea lavei.

În laborator lumina mai ardea. Ce spectacol dezolant, ce haos! Indicatoarele instrumentelor rămase intacte erau la zero.

Unde era Nabou? Cum le mergea celorlalţi? M-am ridicat gemând şi am pornit clătinându-mă spre uşă. Nava părea să plutească. Podeaua se ridica în urma unor lovituri scurte. Era insuportabil de cald, respiram cu greutate.

Aveam febră? Mi-am desfăcut gulerul.

Pe peretele de lângă uşă pendula un termometru. Trei zeci de grade! Deci nu aveam febră. Instalaţia de aer condiţionat era probabil defectă.

Pe culoar am dat peste Yamina. Zăcea ca şi moartă în faţa cabinei. Mi-am simţit beregata sugrumată de spaimă. I-am luat pulsul, mi-am pus urechea pe pieptul ei. Inima bătea înfundat.

— Cliff, doctore Shelder! am strigat eu, apoi m-am sculat şi am făcut câţiva paşi, clătinându-mă.

De ce nu apărea nimeni? M-am uitat spre Yamina, fără să pot face nimic. Nu se mişca. M-am întors la ea, mi-am scos haina şi, făcând-o sul, i-am introdus-o sub cap.

Era oare bine?

— Cliff!

Prevăzător, i-am dat la o parte părul de pe faţa care căpătase o culoare de ceară. O strigam mereu pe nume, cu afecţiune, neliniştit, disperat.

În fine, apăru Shelder. Avea mersul nesigur, faţa transpirată, năruită.

— Cliff! Ce este cu ea?

Se lăsă în genunchi lângă Yamina, îi ridică pleoapele, îi administră ceva.

— Spune un cuvânt, Cliff!

Shelder ridică mâna într-un gest de apărare, fără să-şi ia ochii de la ea.

Yamina clipi, ne privi uimită şi încercă să se ridice.

Am sprijinit-o.

— Te doare ceva?, o întrebă Shelder, palpându-i cu grijă corpul şi membrele.

— Nu, gemu ea. Cu degetele tremurânde îmi pipăi fruntea acoperită de o crustă de sânge.

— Will, ce s-a întâmplat?

— Nu te îngrijora, Yamina, o să vedem noi despre ce este vorba.

Sunetul unor paşi ne făcu să ascultam cu atenţie, paşi siguri, liniştiţi. Era Nabou. Fără să se arate impresionat de

ceea ce se întâmplase veni spre noi, se opri în faţa noastră şi se uită indiferent la Yamina.

— Rănită?

— Sper că nu este nimic grav, răspunse Shelder îngrijorat.

— Bine. Yamina, veţi verifica imediat toate agregatele!

— Dar nu vedeţi în ce stare se află?, am exclamai eu revoltat.

Privirea lui de gheaţă se întoarse de la Yamina spre mine. Nabou păşi peste ea şi se îndreptă spre sala maşinilor.

— Nabou! Un geamăt se stinse pe buzele Y aminei.

Shelder şi cu mine ne-am uitat după el fără să înţelegem nimic.

— Trebuie să o transportăm în cabină, spuse Shelder.

Te simţi în stare, Will?

— Asta o pot face, m-am apărat eu. Cu toată slăbiciunea mea, când am luat-o cu grijă în braţe aproape că nu i-am simţit corpul.

În cabină. Yamina îmi prinse mâinile.

— Will!

M-am silit să zâmbesc şi i-am făcut un semn cu capul.

— Curaj, Yamina!

Shelder mă trase la o parte.

— Acum să vedem ce-i cu tine. Îmi cercetă rana. Aproape o fractură craniană. Deocamdată nu pot face prea mult aici!

— Trebuie să mă ocup de navă!

— Mai întâi vino cu mine! Abdul este în faţă.

— Ei, şi? Care e situaţia?

— Habar n-am. Doar vezi că sunt ocupat până peste cap.

Shelder mă împinse afară. Yaminei îi spuse:

— Rămâi culcată! Mai târziu trec să te mai văd o dată.

În cabinetul medical, Shelder mă bandajă cât putu de bine.

— Sunt şi alţi răniţi? am întrebat eu.

— Bilar. Fractură de claviculă.
— Şi tu, Cliff?
— Câteva julituri, fără importanţă.
— E de neconceput! Cu toate impresiile groaznice, încercam mereu să mă lămuresc în legătură cu cauzele accidentului. Eram de vină? Ar fi trebuit să urmez sfatul lui Nabou şi să corectez sondele? Copleşit de gânduri în legătură cu Yamina, fusesem neatent? Înainte de toate trebuia să mă informez despre situaţia navei şi să încerc să evit alte pericole.
Aproape că nu i-am lăsat timp lui Shelder să-mi aranjeze ca lumea bandajul şi m-am grăbit afară.
În drum spre punctul de comandă l-am întâlnit pe Hayl.
Faţa îi era murdară, părul ciufulit. îşi agită braţele şi strigă:
— Frumoasă poveste! Ai grijă cum scoţi nava din bucluc!
— Cunoşti alte amănunte?
— Nimic! Binevoieşte să te ocupi tu de asta. Tu eşti geologul... Dacă aş găsi păcătoasa de defecţiune din instalaţia de aer condiţionat! Blestemând, Hayl trânti după el uşa centralei energetice.
Punctul de comandă prezenta urme de distrugere. Pe geamul frontal se fixase o crustă de zgură care împiedica vizibilitatea.
Maktabi vorbea prin radio cu Khoram. Din cuvintele sale deduceam că încercase zadarnic să obţină legătura cu Byblos. Arătă spre ecranul care, din fericire, mai era intact. M-am apropiat. Ceea ce am văzut întrecea temerile mele.
Sindbad se prăbuşise într-o cavitate vulcanică şi plutea pe un lac de foc. În masa topită care se agita aruncând nava încoace şi încolo, bolboroseau încontinuu băşici de gaz. Bulgări de minerale se mişcau ca nişte mici insule şi râcâiau peretele navei.

Pe zidurile peşterii sclipeau aliaje ciudate de metal, drapate fantastic de ghirlande de piatră, de coloane si de noduri. La fel se înfăţişa şi imensul tavan boltit.

Cu siguranţă, bazinul de magmă era legat prin mai multe vene cu o vatră vulcanică. Unde era de găsit o ieşire din acest infern? Am văzut negru înaintea ochilor. Disperat, pândeam o posibilitate de salvare.

Departe, deasupra noastră am descoperit o deschidere ca un coş de fabrică. O ieşire? Nu, de acolo ne ameninţa o primejdie şi mai mare. La fiecare erupţie, vârtejul ar fi putut izbi cu violenţă nava de tavanul de stânci.

În fine, Byblos se făcu auzit. Videofonul era defect, răzbeau doar crâmpeie de cuvinte, propoziţii trunchiate.

Vocea lui Klimos tremura de emoţie:

— Marea este absolut liniştită... dintr-o dată, o explozie submarină. Imediat apoi, coloane de foc, bombe de piatră, ploaie de cenuşă, nori de vapori. Un val pustiitor... Byblos nimerit de bucăţi de stâncă... ne retragem mai multe mile. Marea este acoperită de tuf vulcanic, de sfărâmături şi de peşti morţi. Toţi îşi fac griji în legătură cu voi. Raportaţi!

Maktabi descrise ce se întâmplase aici jos şi care era situaţia la bord. Vorbea liniştit, cu curaj.

— Nu putem face nimic pentru voi, strigă Klimos.

Va este limpede lucrul acesta?

— Absolut limpede, răspunse Maktabi, ca si cum lucrul acesta ar fi fost de la sine înţeles, ceea ce mă enervă.

L-am împins într-o parte.

— Klimos! Staţi la distanţă de epicentru! Pot urma alte erupţii!

Maktabi îmi puse mâna pe umăr.

— O să trecem şi peste asta, băiete. Cât timp ne mai rămâne, după toate probabilităţile, până la următoarea erupţie?

— Cred că suficient pentru a avertiza echipajul, am spus eu după ce am privit ecranul. Fiecare trebuie sa ştie la ce se poate aştepta, Abdul.

El dădu din cap şi puse în funcţiune semnalul de alarmă.

Sosiră toţi, în afară de Yamina şi de Nabou.

Inima mi se strânse când am văzut feţele livide. Oamenii mă priveau fix. În ochii lor citeam o învinuire mută: tu eşti vinovat, Will Pertenkamp, tu singur! Sau era doar o întrebare neliniştită?

Arătând spre mine, Maktabi spuse:

— El vă va explica situaţia.

— Unde este conducătorul expediţiei?, izbucni Hayl.

— În cabina sa, răspunse Duval.

— Rănit?

— Nu. Am vrut să-l aduc dar m-a refuzat.

— De necrezut!

— Să nu pierdem timpul, ne somă Maktabi. Vorbeşte, Will!

— Prieteni, am nimerit într-o căldare vulcanică, am replicat eu. Cum de a fost posibil asta, nu pot încă spune. O erupţie a smuls nava din galerie şi a proiectat-o în cupola peşterii. Byblos s-a aflat şi el într-o situaţie critică, în momentul erupţiei se găsea deasupra vetrei vulcanice.

Am făcut o pauză. Respiraţia devenise un chin pe căldura asta.

— Nava este avariată, spuse Duval. Ce aveţi de gând să faceţi?

După cât se poate aprecia până acum, avariile nu au influenţat capacitatea de manevrare a navei. La momentul oportun vom încerca să ajungem din nou în galerie.

— La momentul oportun! Frumos spus.

— Deasupra noastră se află un horn care după erupţie s-a închis. Magma este încă sub presiune. Trebuie să ne aşteptăm în curând la o a doua şi a treia izbucnire. Apoi să

sperăm că presiunea va scădea, aşa încât să ne putem face drum spre exterior.

Khoram izbucni într-un râs amar.

— Doar o singură izbitură şi Sindbad e pierdut!

— Cuirasa de silunit a navei va rezista la fel de bine izbiturii, ca şi arşiţei magmei, am fost eu de părere.

— Cu toată cuirasa de silunit, vom fi pârjoliţi, Pertenkamp! gâfâi Bilar. Cu faţa schimonosită de durere îşi pipăi braţul bandajat.

— Temperatura a atins deja patruzeci de grade în toate încăperile! Dacă instalaţia ele aer condiţionat nu va fi imediat repusă în funcţiune...

— Terminaţi cu văicăreala! zbieră Hayl. Nu pot să fac vrăji.

Un bubuit înfundat ne făcu să tragem atenţi cu urechea. Podeaua navei se cutremura. Undeva se prăbuşise probabil ceva.

Dintr-o săritură am fost la ecran. Mici valuri de foc stropeau prora navei, care împungea un perete cu muchii tăioase. Din bolboroseala flăcărilor ţâşneau de jur-împrejur fântâni de aburi galben-verzui. Nivelul magmei scăzuse vizibil. În curând se va înălţa din nou. Era ca respiraţia unui monstru.

M-am întors.

— În cabine! Căutaţi să vă adăpostiţi oriunde se poate!

Cliff, ajuta-i pe Yamina şi pe Bilar. Tu, Oswin, înştiinţează-l pe Nabou.

Toţi s-au grăbit să iasă afară.

Maktabi se mai afla lângă mine.

— Şi tu, Abdul, am spus eu.

— Hm, mormăi el. Dar tu?

— Eu rămân.

Maktabi plecă nemulţumit.

Scaunul de la pupitrul de control era prevăzut cu centuri de siguranţă. Mi le-am prins şi am aşteptat. Ecranul licărea. Numai dacă nu s-ar sparge obiectivul camerei! mi-am spus eu disperat. Număram secundele. Douăzeci şi una... douăzeci şi două...

Nu s-a întâmplat nimic.

Gândurile mele se îndreptară în altă parte. Oare Yamina era în siguranţă? Ce s-a întâmplat cu Nabou? Un laş? Nu, în peşteră, pe fundul mării, dovedise că nu este. Dar îşi părăsise echipajul în momentele cele mai grele.

Douăzeci si opt... douăzeci şi nouă... Pupitru de pilotare... nevătămat... toate agregatele centralei energetice cuplate la pupitrul de comandă... acum nu este important. Cum a trecut pe lângă Yamina! Un monstru...

Toate astea îmi treceau învălmăşite prin cap. Brusc, filmul gândurilor se rupse.

O explozie! Scrâşnete, trosnituri, o lovitură.

Nu mi-am pierdut cunoştinţa. Centurile s-au transformat în cătuşe de fier. Nava se răsuci în jurul ei. Pereţii bubuiră. Încă o lovitură, mai puternică decât prima. Apoi linişte. Atârnam de centuri, trăgeam cu urechea, număram din nou secundele. Nu se mai produse nici o altă erupţie.

În difuzor, pocnete şi pârâituri. Printre ele, vocea îndepărtată a lui Klimos:

— Alo, Sindbad! Aţi supravieţuit? Daţi-ne de ştire!

Vocea mă surprinse mai puţin decât faptul că recepţia funcţiona. Khoram nu se afla în cabina radiotelegrafistului. Totul se desfăşura automat. Şi distrugerea, moartea. De ce mai erau oameni la bord? Hayl avea dreptate, roboţii ar fi fost la fel de buni.

Grăbit, am desfăcut închizătoarele centurii şi am tras microfonul spre mine.

— Klimos! Se pare că totul a trecut cu bine. Nu ştiu însă ce se întâmplă cu ceilalţi...

El nu mă înţelese, chema mereu.

— Khoram! am ţipat cu.

Nici un răspuns.

Zdrobit, m-am sculat de pe scaun şi m-am îndreptat, clătinându-mă, spre culoarul principal.

Nu apărea nimeni. Nici un sunet, nici un semn de viaţă.

Am deschis larg prima uşă. Era cabina lui Khoram. Telegrafistul, un flăcău zdravăn, ca mine, stătea în faţa mea cu braţele atârnate. Privirea sa rătăcea în toate părţile.

— Gata! bâigui el. S-a terminat… totul s-a terminat.

— Omule, nu vorbi prostii! Emiţătorul nu mai funcţionează. Trebuie să-l reparăm.

El mă dădu la o parte.

— Nimic nu mai poate fi reparat, monsieur. M-am săturat de nava asta blestemată. M-am săturat, înţelegi *Compris?*

Eforturile mele de a-l face să-şi vină în fire rămaseră fără rezultat. Am alergat dincolo, la Yamina. Zăcea strâns legată de pat, cu capul întors într-o parte, şi suspina.

Am eliberat-o cât am putut mai repede.

— Yamina, s-a terminat. Acum putem avansa spre galerie. Haide, Yamina!

De prisos orice rugăminte sau implorare. Yamina îşi acoperise faţa cu mâinile şi nu răspundea.

Am alergat disperat afară. Prin uşa deschisă a centralei energetice l-am văzut pe Hayl. Se ocupa din nou de conducta de răcire. Temperatura interioară continuase să crească. Termometrul indica patruzeci şi şase de grade.

Nehotărât dacă trebuia mai întâi să-l ajut sau să văd ce se întâmpla cu ceilalţi, l-am întrebat:

— O să reuşeşti, Oswin?

El se întoarse pe jumătate. Respiraţia îi era şuierătoare.

Părul îi era lipit de frunte.

— Reuşesc... reuşesc... sau poate că nu crezi?

— Fireşte, Oswin.

— Atunci nu mă mai deranja! Gâfâind, începu să desfacă un şurub. Mâinile îi tremurau. Unealta îi scăpă din mână.

— Unde naiba se ascunde mizerabilul ăsta de Sabi? mârâi el.

— Lasă-l pe Sabi! Era Maktabi. În spatele lui l-am zărit pe Cliff Shelder. Erau palizi ca nişte cadavre, buimăciţi. Aveau o înfăţişare spectrală.

— Dar noi trebuie totuşi să... am început eu cu energie.

— Desigur, desigur... Privirea lui Maktabi trecea pe deasupra mea, absentă şi lipsită de voinţă.

Shelder făcu resemnat un semn negativ cu capul.

I-am dat pe amândoi la o parte şi am alergat de-a lungul coridorului. M-am întâlnit cu Sabi.

— Pisica s-a stricat, scârţâi el.

M-am oprit în faţa cabinei lui Nabou. Am tras cu urechea, am strigat, am bătut cu pumnii în uşă. Şi el sa fi...?

— Sabi, deschide uşa!, am răcnit eu.

Automatul dispăruse, la fel Maktabi şi Shelder. Blestemând, m-am azvârlit asupra uşii până când aceasta cedă. Nabou nu se afla în cabină. Patul nu fusese desfăcut. Peste tot o ordine excesivă, în timp ce în celelalte încăperi ale navei tot ce nu era fixat în nituri sau în cuie era dat peste cap.

O casetă mică de pe masa de scris mi-a atras atenţia. Părea să fie un aparat electric. La ce folosea nu puteam să-mi dau seama. Nici nu aveam timp de pierdut pentru a o cerceta mai îndeaproape şi de aceea am părăsit cabina.

Unde era Nabou? La capătul puterilor, dar împins de teamă, am pornit-o mai departe, poticnindu-mă. Am deschis uşa următoare, Nabou nu era nicăieri. Dacă o nouă erupţie s-ar produce acum... Ar fi totuşi sfârşitul. Înapoi în punctul de comandă!

Când am pătruns aici, l-am zărit pe Nabou stând în faţa pupitrului de control. Evident, nu a înregistrat apariţia mea.

Avea ochii fixaţi asupra ecranului. Nu părea nici neliniştit, nici epuizat. Mâinile prindeau manetele de reglaj ale aparatului de propulsie. Pe cea dreaptă am observat o mică zgârietură, care sângera puternic.

Oscilând între speranţă şi teamă am urmărit privirea lui Nabou. Magma aproape că nu se mai mişca. Nivelul lacului de foc coborâse cu mai mulţi metri, dedesubtul locului în care fusese galeria. Acuma, acolo atârna o cascadă de piatră înţepenită.

Am mai analizat o dată situaţia. Vatra vulcanică se găsea în clipa de faţă într-o stare de echilibru. Deci nu ne pândea nici un pericol iminent. Totuşi, peste un interval oarecare de timp, jocul infernal al forţelor naturii avea să înceapă din nou. Şi atunci, cine dintre noi ar mai supravieţui?

Rămânea tentativa de a forţa o ieşire cu ajutorul forezei. Lucrul acesta ar fi putut, fireşte, reuşi, numai în eventualitatea în care dezintegratorul ar fi intrat în funcţiune deasupra nivelului magmei. Şi asta nu era posibil. Altfel, magma s-ar fi revărsat în noua galerie. Ar fi fost o muncă de Sisif. Cercul fatal, din care nu mai exista scăpare, se închidea.

Rezistenţa mea se frânse. Povara nervoasă şi fizică era prea mare. Am renunţat la luptă.

Şi Nabou? Stătea în faţa comutatoarelor, pârghiilor şi a clapelor, ca şi cum nu ar fi avut nimic de a face cu soarta către care ne îndreptam cu toţii, inevitabil. Stătea colo, ca o fantomă.

— De fapt, ce aşteptaţi? l-am întrebat eu.

— Şansa.

— Aşa?, am râs eu în batjocură. Aţi mai calculat vreo şansă pentru noi în timpul în care eraţi în cabină?

O privire scurtă şi dură mă străpunse.

— Ocupaţi-vă de treburile dumneavoastră!

— Prea multe treburi nu prea mai avem de rezolvat.

— Ştiu în ce stare se află nava.

— Adevărat? Dar oamenii vă rămân indiferenţi, nu-i aşa? Aţi fi trecut chiar şi peste cadavrul Yaminei!

— Nu este vina mea că nava a ajuns în această situaţie.

— Dovediţi-o! Vinovatul sunt eu. Dumneavoastră puteţi merge cu inima curată în infern. Vă linişteşte asta?

— Părăsiţi punctul de comandă, Pertenkamp!, spuse el aspru.

— Nici nu mă gândesc!, am ţipat eu. Sunt curios să văd şansa dumneavoastră. De fapt nu există nici una, cât de mică, ştiţi? Soarta noastră se află la fel de puţin în mâinile dumneavoastră, ca şi într-ale mele. Atunci, la ce bun toate astea? În lături de la pupitrul de pilotare!

Disperarea provocată de neputinţa mea, o mânie oarbă împotriva acestui om şi teama pentru propria mea viaţă — toate acestea se abătură ca o cascadă asupra mea. Am încercat să-i smulg mâinile de pe clapele pupitrului de pilotare, o acţiune instinctivă, fără sens şi fără scop, o ultimă încercare de a rămâne în picioare.

Am simţit cum mă apucă de încheietura mâinii. Cu un ţipăt de durere i-am dat drumul. În momentul acela aş fi fost în stare să-l dobor la pământ. Probabil că a bănuit lucrul acesta. Totuşi, privirea sa nu s-a abătut de la ecran.

— Potoliţi-vă odată, spuse doar.

Brusc, se învioră. Degetele sale zburau deasupra butoanelor de cuplare. Agregatul de propulsie porni. Nava se răsucea încet în cerc. Până ce prora se îndreptă spre o terasă plină de crăpături, care abia dacă se înălţa puţin deasupra lacului de foc.

Ceea ce urmă se petrecu cu o repeziciune de necrezut. Duzele din spate ale navei începură să urle. Sindbad gonea în direcţia platformei, înconjurat de nori de aburi strălucitori şi de stropi de foc.

— Asta e nebunie curată! am strigat eu.

În vuietul care domnea, Nabou nu mă auzi. Priveam ţintă la ecran.

De ce vrei să-l împiedici?, m-am întrebat. Doar este indiferent dacă nava piere acum sau... Gândul mi se întrerupse.

Carena navei izbi în stâncă şi alunecă scrâşnind. Nava se prăbuşi înapoi în potopul de foc.

Încă o dată aceeaşi manevră. Înapoi, orientare, înainte.

Sub presiunea motoarelor, trunchiul puternic al navei se cutremura din toate încheieturile. De jur-împrejur, flăcări, în faţă, stânca, mai aproape, tot mai aproape... Şi Nabou se afla la pupitrul de pilotare!

Cea de-a doua încercare eşuă şi ea. Când nava căzu înapoi, magma sări în stropi înalţi. Imaginea de pe ecran se stinse brusc. Ultima posibilitate de a mai vedea ceva fusese pierdută. Orbi! Nava era oarbă!

Înainte de a realiza în întregime gândul acesta îngrozitor, Nabou dispăruse.

— Nabou!, am răcnit eu.

Strigătul se stinse. Nu se întâmplă nimic.

Deodată, sub mine se auzi un zgomot. Ecluza. Oare Nabou...?

Am alergat jos.

Un costum de scafandru lipsea! Şi manometru! arăta că ecluza era deschisă. Înnebunit de spaimă am izbit eu picioarele în uşa ecluzei.

— Nabou!

Braţele îmi căzură de-a lungul corpului. Gândurile se învălmăşeau. Îşi pierduse oaie minţile? Sau poate că găsise totuşi o soluţie? Poate avea nevoie de ajutor.

În faţa mea se afla imaginea lacului de foc. Magmă gălbui-roşcată. Nu putea să aibă cu mult peste o mie de grade. Vor rezista costumele de scafandru la această temperatură? Stratul de silunit cu care erau acoperite era

subţire, dar izolaţia era bună. Fuseseră calculate pentru o mie de grade. O oarecare toleranţă... Era posibil Şi el se încumetase.

Mi-am pus un costum de scafandru. Mi-am îndesat casca. Ghearele cleştilor de apucat alunecau de pe fermoar. Încercam mereu să închid garnitura căştii În cele din urmă am reuşit. Spre uşa ecluzei deci! Aceasta nu ceda. Fireşte că nu, ecluza era deschisă. Trebuia desfăcut blocajul! Înapoi, în punctul de comandă.

Gâfâind, m-am căţărat sus. Am întors pârghia. Iarăşi jos. Picioarele îmi tremurau. Costumul ăsta greu!

Uşa ecluzei nu se mişca. Am smucit de mâner, cu ultimele forţe. Pierdusem ceva din vedere? Nu, încuietorile erau acum deschise. De ce nu se clintea blestemata de uşă?

Am căzut în genunchi. Inima îmi bătea cu putere, M-am simţit cuprins de o spaimă puternică şi m-am ridicat în picioare.

Privirea îmi căzu pe o rangă. Am desfăcut-o din şuruburile ei şi am încercat să forţez uşa. Nici lucrul acesta nu reuşi.

Un zgomot în spatele meu. Sabi! Speranţe noi.

— Sabi, deschide uşa!

Automatul se apropie. Trase cu o mână. Apoi cu ambele.

O dată, de două ori. Un trosnet. Uşa era deschisă!

Dar... Magma se strecură înăuntru! Deasupra ei dansau flăcări verzui.

— Sabi, închide uşa interioară! I-am arătat uşa din spate, dinspre coridor. Terciul incandescent nu ajunsese încă până acolo.

Sabi închise uşa, care era prevăzută cu un strat de silunit. Trebuia să reziste. Nu îndrăzneam să-mi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla dacă...

Sabi nu se mişca, aştepta un alt ordin. Nu m-am mai sinchisit de el.

Magma îmi ajunsese până la glezne. Nu se mai ridica.

Sindbad se afla destul de sus.

Numai să nu rămân pe loc! Torentul incandescent se răcea repede şi atunci s-ar fi transformat într-o strânsoare de neînvins.

Ridicând un picior după celălalt, am reuşit să ajung până la uşa exterioară a ecluzei.

În faţa mea se întindea marea de flăcări. Încă un pas. Pământul îmi fugi de sub picioare, m-am clătinat şi am căutat ceva să mă sprijin. Cleştii pentru apucat alunecară pe pereţii navei. M-am scufundat în magmă până la piept. Am urlat de spaimă. Am început să mă zbat şi am reuşit să apuc un mâner metalic. Disperat, m-am atârnat de el. Muşchii mă dureau, se blocau.

Mai departe, mai departe! Sus pe punte! Treaptă după treaptă, mâner după mâner. Puntea era în întregime acoperită cu o crustă. Nabou stătea în genunchi şi spărgea zgura de pe obiectiv.

— Nabou!

Nu mă auzea, nu mă vedea, lovea necontenit cu un ciocan.

Sunt cu siguranţă un om foarte puternic. Pot îndoi fără efort bare de fier pe genunchi. Acum însă eram la capătul puterilor. Ceea ce se întâmpla aici depăşea limitele forţelor omeneşti.

Mâinile slăbiră în spatele cleştilor de apucat ai scafandrului. Se desfăceau încet, deget după deget.

De jos am auzit un bubuit. Venea iarăşi! Totul era degeaba... degeaba.

Mi-am dat drumul şi mi-am pierdut cunoştinţa.

În faţa ochilor îmi jucau scântei. Nişte lovituri puternice m-au readus în simţiri. Nabou sfărâma stratul de zgură de pe casca mea de protecţie.

Ne aflam în camera-ecluză. Se aplecă spre mine. Privirea sa aspră, fixă, se odihnea pe faţa mea. Când văzu că trăiam, mă ridică în braţe, ca pe un copil, şi mă trase după el prin topitura de rocă vâscoasă care devenea tot mai consistentă.

Sabi se mai afla în camera din faţă. Picioarele automatului fuseseră prinse în magma solidificată.

— Picioarele defecte!, ne informă el, incapabil să priceapă ce i se întâmplase.

Nabou îl eliberă din strânsoarea de piatra.

Uşa spre coridor fu deschisă. Până acolo pătrunseseră numai câteva pârâiaşe care, răcindu-se, formaseră un stăvilar în calea magmei ce încerca să avanseze.

Pe coridor. Nabou mă lasă jos. Îşi scoase costumul de scafandru şi urcă spre punctul de comandă.

Eram incapabil să-mi mişc membrele, zăceam ca mort.

Din nou, agregatele de propulsie mugiră. Un şoc groaznic. Bucăţi de stâncă huruiră. Şenilele începură să scrâşnească. Apoi, ţiuitul monoton al forezei.

Capul îmi căzu pe spate. Ţiuitul! Era oare marea, vuietul valurilor izbindu-se de stânci? Fusese totul numai un vis înspăimântător?

ANCHETA

Mă aflam în cabina mea. Câteva ore de somn mă învioraseră. Cu înghiţituri mici, sorbeam cafeaua oferită de Sabi. Pe ecran se vedeau unduind nori luminoşi de gaz. Sindbad avansa printr-o galerie nouă.

Totul era ca de obicei. Ceea ce se întâmplase continua să-mi apară ca prin vis, ca un coşmar. Am recapitulat ultimele întâmplări. Cum de reuşise oare Nabou? Nimeni n-ar fi fost în stare să acţioneze ca el în infernul acela. Mi-am

reamintit privirea sa atunci când mă căra înapoi. M-a luat cu frig. Ce om!

Nu ştiam cum ajunsesem în cabina mea. Apoi a venit Shelder. Am sărit în sus, fixându-l ca pe o fantomă. El mă consultă şi îmi spuse că totul e în ordine, că şi lui Nabou şi celorlalţi le merge bine. Avariile cele mai important fuseseră deja înlăturate. Instalaţia de aer condiţionat funcţiona din nou. Într-adevăr, în cabină domnea o temperatură plăcută.

Shelder vorbea entuziasmat de fapta lui Nabou. Nava avansa fără dificultăţi. În jurul orelor douăzeci urma să ieşim la suprafaţă.

Tăceam impresionaţi. Mă chinuia un sentiment de vinovăţie, deşi nu-mi puteam explica unde greşisem. Se întâmplase după vizita la Yamina. Am răsucit lucrurile pe toate părţile până ce m-a cuprins somnul! Adormisem în momentul decisiv!

Când Shelder mi-a comunicat cu precauţie că a fost deschisă o anchetă, n-am fost deloc surprins. Era de la sine înţeles că voi suporta toate consecinţele şi îmi dădeam perfect de bine seama ce însemna lucrul acesta pentru viitorul meu. Yamina — un vis frumos, un vis periculos!

Ancheta trebuia să înceapă la ora zece. M-am îmbrăcat cu grijă şi am pornit-o spre sala de mese. Pe culoar m-a întâmpinat Lisette, care avea un picior bandajat. Se uita la mine cu privire plină de reproşuri şi mieuna tânguitor. Şi faţă de ea aveam conştiinţa încărcată.

Maktabi şi Hayl mă aşteptau. Pe feţele lor se mai puteau citi urmele oboselii abia depăşite. Cu fruntea încreţită, Hayl luă notă de apariţia mea. Maktabi îşi redobândise voioşia şi seninătatea. Îmi făcu semn cu capul să intru.

După ce am luat loc, Maktabi mă examină un timp:

— Te-ai ţinut bine, Will, începu el.

Hayl azvârli spre mine o privire otrăvită. Probabil ar fi preferat ca scandalul să înceapă imediat. Am închis ochii şi m-am gândit la Nabou.

Maktabi continuă:

— Nabou a cerut ca motivele incidentului să fie neîntârziat lămurite.

— De ce nu preia el însuşi sarcina asta?, am întrebat eu.

— Să trecem la obiect, Nabou te-a rugat să reglezi sonda neutrinică pentru o distanţă mai mare. Despre asta ai vorbit încă de ieri.

— Într-adevăr. însă eu n-am făcut-o.

— De ce?

— Am considerat că este greşit. Nabou nu e geolog.

— Noaptea trecută ai rămas însă lângă aparatele control. Ai avut vreo îndoială?

— Nicidecum. Altfel aş fi luat măsurile corespunzătoare. Pentru aşa ceva însă nu exista nici cel mai mic motiv. De fapt, nu aveam deloc intenţia să-mi petrec noaptea în laborator.

— Atunci ce te-a determinat să mai treci o dată, seara, prin laborator?

— Erau... motive personale. Vroiam să fiu singur.

Răspunsul meu nu l-a mulţumit pe Maktabi.

— Nu vrem să fim indiscreţi, Will. Dar în cazul acesta... înţelegi. Ai avut vreun necaz?

— Nu eram tocmai încântat de amestecul lui Nabou în treburile mele.

— Oricum, el este conducătorul expediţiei. Şi, în definitiv, am fi putut înlătura divergenţele de opinii împreună. Necăjit, Maktabi clătină din cap. Ar fi trebuit s-o facem imediat! Hm... cred că ar trebui să-l ascultăm încă o dată pe Nabou. Ce părere ai, Oswin?

— Să vină, să vină!

Maktabi cuplă instalaţia audio şi-l rugă pe Nabou să vină în sala de mese.

Am aşteptat, Maktabi răsfoia prost dispus nişte hârtii. Hayl mormăia ceva de unul. singur. Pe neaşteptate, îşi întoarse capul spre Maktabi.

— Ce spui?

Văzând că întrebarea sa nu e luată în consideraţie, se scufundă din nou în gânduri.

Nabou sosi. Se uită la mine rece.

— Ne ocupăm tocmai de neplăcuta poveste cu sondele, explică Maktabi. Din ce motiv aţi cerut o modificare a distanţei?

— Pentru că am prevăzut pericolul.

— Cum aşa? Lucrul de care v-aţi temut s-a întâmplat abia douăzeci şi patru de ore mai târziu.

— După toate probabilităţile, la aceste adâncimi ale Pământului nava ar fi trebuit să dea peste vetre vulcanice.

— Aţi presupus că Will ar fi putut să piardă din vedere lucrul acesta?

— În măsura în care sondele funcţionau imprecis în această regiune.

— Lucrul acesta nu-l contest în nici un caz!, am intervenit eu furios. Dar de vreun pericol nu putea fi vorba.

Maktabi bătu în masă.

— Will, te rog temperează-te!

— Un pericol nemijlocit nu exista în momentul acela, confirmă Hayl.

— Însă mai târziu, Oswin, mai târziu!, spuse Maktabi. Sau poate n-o să recunoaşteţi că viaţa noastră a atârnat de un fir de păr?

— O clipă! Am vrut sa spun că în momentul discuţiei dintre Nabou şi Will nu exista nici un pericol. Chiar Nabou nu vorbeşte decât de posibilităţi. Pentru Will, acesta nu era

un argument. E de înţeles. În afară de asta, putea să se bazeze pe sistemele automatice.

— Faptele dovedesc contrariul, observa Nabou.

— Tocmai!, spuse Maktabi. La o distanţa mai mare, sistemul automatic ar fi oprit nava la timp.

— Dar aici este eroarea! am replicat eu. La structura acelor straturi de roci, de la o anumită distantă, apărea o dispersiune, o radiaţie împrăştiată care, în clipa unei primejdii, nu ar fi fost suficientă pentru a acţiona asupra sistemului automatic.

— I-ai explicat lucrul acesta lui Nabou?

— Desigur. El însă nu se simţea bine şi, în mod evident, aproape că nu a ascultat ce-i spuneam. Aşa a fost, Nabou?

Singurul său răspuns fu un gest imprecis.

— Puţin mai târziu am discutat despre asta şi cu Cliff Shelder. El, poate s-o confirme.

Maktabi luă din nou cuvântul.

— Punctele de vedere sunt opuse. Ar fi fost mai bine, Nabou, daca în problema aceasta controversată aţi fi atras întreaga echipă, sau cel puţin pe Yamina, ca specialistă în tehnica radiaţiilor.

— N-am considerat necesar lucrul acesta, replică el. Am presupus că indicaţia mea va fi luată în seamă.

— Până acum am avut cu toţii impresia că în timpul testului Will Pertenkamp şi-a îndeplinit sarcina în mod conştiincios şi competent. Dumneavoastră sunteţi de alta părere?

— Nu. Oricum însă, e prea irascibil şi înclină să privească oamenii şi lucrurile prin prisma emotivităţii sale.

Cât de bine mă cunoştea!

— Acesta ar fi deci motivul pentru care Will ar fi dat greş în această împrejurare? întrebă Maktabi.

— Este sarcina dumneavoastră să decideţi lucrul acesta.

— Mai sunt întrebări? Nu? Atunci vă mulţumim.

Nabou părăsi sala de mese.

— Shelder a declarat că te aflai într-o stare de mare excitabilitate, spuse Hayl. Ţi-a administrat chiar un calmant.

— Asta s-a întâmplat cu o noapte înainte. Ieri după-amiază eram în cea mai bună formă. Cliff trebuie să ştie lucrul acesta.

--Şi mai târziu, în cursul nopţii?

Maktabi respinse această întrebare.

— Nici unul dintre noi nu mai eram ca la început. Altfel, nu ne-am fi comportat aşa în momentele critice. Fireşte, cu excepţia ta, Oswin. Şi Will a rămas atent şi prevăzător, până în ultima clipă. A făcut tot ce a putut. În orice caz, aşa văd eu lucrurile.

Hayl se strâmbă. Nu-i plăcea lauda şi, la rândul sau, nu împărţea niciodată vreuna.

Mi-am privit mâinile care tresăreau nervos şi m-am gândit la Yamina. De ce oare adusesem în discuţie motivele personale? Maktabi va reveni cu siguranţă la asta. Voia să-şi îndeplinească sarcina ingrată corect şi plin de tact, aşa cum îi era felul. Şi, cu toată obiectivitatea, aveam impresia că era dispus să fie mai degrabă apărător decât acuzator. Aveam oare dreptul să procedez împotriva bunelor sale intenţii, ascunzându-i unele amănunte importante?

— În noaptea aceea mi-am făcut griji în legătură cu Yamina, am spus-eu.

— O simpatizezi, stabili Maktabi cu căldură.

— Da. am recunoscut eu.

— Ei, şi?

— Ea este legată de Nabou.

— Gelozia, observă Hayl laconic. *Cherchez la femme!*

Maktabi mă bătu pe mână.

— Eroare, tinere. Nu ţi-am spus-o până acum? Yamina şi Nabou… exclus. Îl admiră. Dar asta o facem cu toţii. Mai

mult, nu. Dacă mi-ai fi făcut destăinuiri, aşa cum te-am sfătuit, ai fi fost scutit de unele lucruri neplăcute.

Stăteam pocăit.

— Yamina a intervenit foarte mult în favoarea ta. Ea este de părere că în straturile superioare ale mantalei terestre s-au putut produce distorsiuni spectrale în imaginea ecoului, până acum necunoscute, comparabile cu aşa-numitul efect Raman. Ea presupune că asta a putut duce la aprecieri eronate.

Hayl se trăgea nerăbdător de barbă.

— Absurd! Sondele lucrează normal. Chiar şi la distanţa stabilită de Pertenkamp.

— Nu înţeleg asta, îmi spuse Maktabi. Sindbad se îndrepta spre un epicentru vulcanic şi tu n-ai bănuit nimic!

— Seismograful a înregistrat mici mişcări tectonice încă din cursul zilei.

— Era deci un motiv de îngrijorare!

Nu, erau procese normale în crusta terestră. În afară de asta, sondele au indicat din timp modificări de structură. Am fi putut ocoli vatra vulcanică. Dar… am adormit în laborator.

— Nimeni nu-ţi poate pretinde să stai zi şi noapte în faţa instrumentelor de control. Doar avem automate de siguranţă. Au fost înregistrate abaterile?

— Fireşte. Oscilograma le indică cu claritate, începând cu ora unu treizeci.

Hayl luă jurnalul de bord al navei.

— Sindbad a fost oprit la ora unu şi patruzeci şapte. Adică şaptesprezece minute mai târziu! Hayl izbi cu pumnul în masa. Asta e! Automatele astea blestemat nu au decuplat când trebuia, deşi fuseseră verificate abia cu puţin timp înainte.

Diferenţa de timp! Din cauza pericolului iminent îmi scăpase. Şi m-am chinuit făcându-mi singur procese de conştiinţă!

Maktabi respiră uşurat.

— Asta modifică cu totul situaţia. Trebuie să ne cerem scuze, Will. Îmi vine cu atât mai uşor cu cât nu m-am îndoit nici o clipă de tine.

— Mulţumesc, Abdul! Mai mult n-am fost în stare să spun. Nu simţeam nici o satisfacţie în legătură cu desfăşurarea anchetei, ci eram mai degrabă îngrozit de faptul că putusem să nu am încredere în mine însumi.

În faţa uşii am dat peste Yamina. Faţa ei era brăzdată de o cută amară, pe care nu o mai observasem la ea niciodată înainte.

Când mă văzu, înfăţişarea ei se lumină.

— Cum s-au desfăşurat lucrurile, Will? Bine, nu-i aşa?

— Achitat!, am răspuns eu zâmbind strâmb.

— Mi-am făcut griji mari în legătură cu tine.

— Şi eu continui să-mi fac griji în legătură cu tine, Yamina.

— De prisos. În ce mă priveşte, am scăpat cu bine.

— Şi Nabou.

O umbră trecu pe faţa ei.

— Nu l-am văzut încă astăzi, înainte de prânz.

— S-a retras iarăşi.

Tonul meu zeflemitor nu i-a scăpat.

— Dă-i şi lui dreptul să se odihnească. Avem multe să-i mulţumim.

Indulgenţa ei faţă de Nabou mă irită.

— Ai uitat comportarea lui din timpul nopţii?

Yamina se înroşi, ezită şi ripostă apoi energic.

— N-ar trebui să judecăm oamenii într-o situaţie neobişnuită. Asta e nedrept.

— Dimpotrivă, Yamina. Tocmai în asemenea momente se relevă adevăratul lor fel de a fi. Pe Nabou l-a interesat doar propria lui siguranţă.

— El te-a salvat!

— Accept că acesta este un punct slab în demonstraţia mea. În privirea sa nu era însă nimic din ceea ce s-ar putea numi dragoste faţă de aproapele său.

— Şi atunci, în peşteră, nu te-a ajutat tot el?

— Cine a ajutat atunci pe cine? Nu, nu, Yamina, pe mine n-o să mă convingi.

— Ceea ce a făcut el este supraomenesc.

— N-a făcut-o pentru tine sau pentru noi — numai pentru el însuşi.

În ochii Yaminei fulgeră o indignare evidentă.

— Cum poţi fi atât de infam?

— Dar, Yamina, eşti oare orbită cu totul? Am încercat să-i prind mina. Ea se dădu înapoi. Atunci mi-am pierdut cu totul controlul. Pentru omul acesta nu eşti decât un mijloc pentru un anumit scop. Ce se ascunde aici, nu ştiu. Dar o voi afla!

— Eşti nebun! Cu asta mă lăsă locului.

— Yamina, am vrut doar să... Zdrobit, am privit după ea.

BĂNUIALA

Misiunea mea pe bordul lui Sindbad era ca şi încheiată. Pe ultima porţiune, până la fundul mării, nu mai erau de

aşteptat surprize. Aveam destul timp liber la dispoziţie ca să necăjesc pentru nechibzuinţa mea faţă de Yamina.

Şi înclinam să-mi atribui mai puţin mie vinovăţia pentru neînţelegerea provocată, cât mai ales lui Nabou, care fusese, de fapt, motivul certei.

A purta o discuţie deschisă cu el nu mi se mai părea că ar avea vreun sens. Trebuia să încerc s-o conving pe Yamina că el nu era demn de ea. Şi eram sigur că, dacă ar fi putut să se sustragă influenţei lui Nabou, ar fi răspuns sentimentelor mele.

Să-l fi rugat totuşi pe Maktabi să medieze? El îmi cunoştea sentimentele. Ce aş fi câştigat însă cu asta? Ne-ar fi luat, pe mine şi pe Yamina, de mână zâmbind şi ne-ar f fi spus: „Copii, nu faceţi mutrele astea, fiţi drăguţi unul cu celălalt şi veţi fi fericiţi!” Ei, chiar atât de simplu nu stăteau lucrurile.

O discuţie cu Shelder îmi dădu însă o idee care era atât de fantastică, încât mă îngrozi. Cu toate astea, n-am mai reuşit să scap de ea.

Principala temă de discuţie pe bord rămăsese fapta îndrăzneaţă a lui Nabou. Shelder se interesa mai ales de comportarea lui Nabou în momentele decisive. A trebuit să-i povestesc totul cu lux de amănunte.

— Un asemenea sânge rece n-am mai întâlnit până acum în toată practica mea, spuse el.

— Nici eu, am ripostat eu muşcător. Veşnica admiraţie pentru Nabou devenise insuportabilă. Poate că reprezintă noul tip al secolului. O inteligenţă tăioasă ca briciul, o inimă rece ca gheaţa. Noi suntem învechiţi, Cliff, chiar dacă suntem mai tineri decât el.

— De ce eşti atât de înăcrit? Doar ai fost reabilitat.

— Sper că nu-ţi închipui că vreau să fac pe jignitul. Nu este vorba de mine. Îmi fac doar griji în legătură cu Nabou. Într-o oarecare măsură, în alt sens decât ceilalţi. Îţi

aminteşti cum s-a comportat atunci când ne ocupam de Yamina? N-a avut nici măcar o privire pentru ea, nici măcar o vorbă. Că era grav rănită, că ar fi putut să-şi piardă viaţa, nu-l interesa.

— Asta aşa e. S-a îndepărtat ca un robot. Vreau să spun că însuşi Sabi ar fi reacţionat altfel. „Femeia s-a defectat”, ar fi raportat el cel puţin, în virtutea obligaţiei.

— Cliff „ Dacă Nabou este... un robot... înţelegi? Unul cu totul deosebit...

Shelder tresări brusc şi mă sfredeli cu privirea sa de psihiatru.

— Will, respiră liniştit! Liniştit şi adânc!

— Lasă prostiile!, m-am răstit eu la el. Nu mi-am pierdut minţile. Desigur, ideea este îngrozitoare; şi totuşi, poate fi înlăturată aşa, pur şi simplu?

— Dar, Will! Shelder zâmbi cu blândeţe. Un robot… din carne şi sânge!

— Oswin Hayl vorbea de automate biologice.

— Astea sunt doar ipoteze. în cel mai bun caz, planuri de viitor. În afară de asta, chiar tu spuneai că nu trebuie luat întotdeauna în serios ceea ce spune Hayl. Dacă ar fi după el, oamenii ar trebui să devină autotropi, adică să se încrucişeze cu plantele. Trăznit om!

— Îl cunosc pe Oswin de mai mult timp decât tine, l-am contrazis eu. Şi în rest, erai mereu dispus să-l iei în serios. Să presupunem totuşi că Nabou nu ar fi... o fiinţă ca noi. Atunci multe lucruri din comportarea sa, care până acum ni s-au părut de neconceput, s-ar explica.

— Se prea poate. Cu toate acestea... ce fel de lume ar mai fi asta în care n-am putea să deosebim oamenii de maşini?!

— Câtă lipsă de logică! Tocmai despre diferenţe vorbim. De altfel, eşti de acord că formele noi de existenţă sunt

absolut posibile. Aici ar putea fi vorba de un început, o primă încercare.

Shelder îşi muşcă buzele şi se uită la mine urât.

— Până acum, Will, ai râs de ideile mele despre posibilităţile viitoare în această direcţie.

— Iartă-mă, de acum înainte n-o s-o mai fac.

— Acum, în loc să râzi, depăşeşti cu mult ipotezele mele şi vrei să iau drept realitate ceva ce nu se sprijină pe nimic. Îmi pare rău, nici măcar eu nu pot să te urmez atât de departe.

— Oricum, ar trebui să recunoşti că, nu numai o dată, Nabou ne-a uimit.

— Oare ar trebui să bănuim pe fiecare om neobişnuit că este un biomat?

— Vrei să reduci argumentul contrar la absurd. Cu asta nu mă convingi.

— Ai mai vorbit şi cu altcineva despre... presupunerea ta?

— Nu, mi-a venit abia acum. Şi îmi dau perfect de bine seama cât de greu voi găsi înţelegere pentru ea.

— Din partea mea însă o aştepţi.

— Pentru că îl cunoşti şi, totuşi... cum să-ţi spun?... de cele mai multe ori păstrezi o anumită distanţă faţă de el.

— Şi pentru că mă consideri un fantezist, aşa după cum şi tu eşti unul.

— Să aşteptăm o probă, Cliff! Nu l-ai consultat de atâtea ori până acum pe Nabou?

— Fireşte. E un om sănătos şi normal.

— Mai fă-o încă o dată, din alt punct de vedere. Ca medic de bord eşti oricum obligat să verifici starea sănătăţii fiecărui membru al echipajului, în special după întâmplările epuizante prin care am trecut

Shelder mă privi nehotărât.

Am insistat.

— Ei, ce părere ai?

— O să vedem, murmură el.

STELELE STRĂLUCESC DIN NOU

Sindbad ieşi la suprafaţă în timpul nopţii, pe o mare liniştită. Spinarea lucioasă a navei era acoperită cu resturi de zgură. Semăna cu o reptilă antediluviană care năpârlise.

După ce balustrada fu scoasă, Nabou urcă primul pe punte. L-am urmat. Priveam spre Byblos, care făcea încet manevre de apropiere, pipăind locul cu reflectoarele. De jur împrejur, pe apa întunecată, se legănau puncte luminoase. Ambarcaţiuni cipriote. Veniseră pentru a ne saluta.

M-am delectat eu aerul călduţ şi aromat şi m-am bucurat de splendoarea cerului înstelat, care se boltea parcă foarte aproape, deasupra mării. Dacă ar fi fost şi Yamina alături de mine! Dar ea mă evita. Era ca şi cum întrei noi s-ar fi căscat o prăpastie. Într-o parte mă aflam eu, dincolo ea şi... Nabou.

Ca şi cum aş fi fost constrâns, m-am întors într-o parte. Nabou mă observa. Fără duşmănie, aşteptând parcă ceva. Şi apoi mă întrebă pe cel mai liniştit ton cu putinţă, ca şi cum ar fi vorbit despre vreme:

— Ce aveţi cu mine, Pertenkamp?

Luat prin surprindere, m-am uitat la el.

— Eu? Nimic.

— Asta nu-i adevărat.

— Credeţi cumva că vă port pică din cauza sondei neutrinice?

— Nu...

Siguranţa lui m-a uimit. Era mai înţelept şi mai corect să fiu deschis.

— E din cauza Yaminei.

— Din cauza Yaminei, repetă tărăgănat. Nu-mi dădeam seama dacă trebuia să interpretez cuvintele lui ca pe o întrebare sau ca pe o confirmare.

— Aş vrea ca ea să fie fericită.

— Şi cine o împiedică?

— Dumneavoastră, Nabou.

— Aveţi vreo dovadă? S-a plâns cumva Yamina?

— Nu, dar văd, simt asta.

— Nu există nici un sentiment care să nu poată fi înşelător.

— Ştiu că nu puneţi preţ pe sentimente. Tocmai de aceea o compătimesc pe Yamina.

— Nu e cazul s-o compătimiţi şi nici ea n-o doreşte.

— Pentru că se află sub influenţa dumneavoastră.

— Nici un om nu se află sub influenţa mea.

— Poate că nici nu vă daţi seama de asta.

— Drept cine mă luaţi, la urma urmei?

— Drept un... un...

— Sunteţi un visător, Pertenkamp. Puneţi-vă frâu la gură, altfel s-ar putea întâmpla ca cineva să creadă că v-aţi pierdut minţile.

Degetele mele se crispară pe balustrada navei. Simţeam că podeaua mi se leagănă sub picioare. Să fi fost de vină valurile? Era vreun acces de slăbiciune? Nu eram sigur dacă discuţia aceasta avusese loc cu adevărat sau numai în imaginaţia mea.

— Aţi spus ceva?, am întrebat eu. Vocea îmi tremura.

N-am primit nici un răspuns, pentru că în momentul acela apărură pe punte Duval şi Maktabi. Nabou se întoarse spre căpitan şi îi dădu nişte indicaţii.

Sindbad se apropie de scara catamaranului şi fu amarat.

Am trecut cu toţii dincolo.

Primirea a fost entuziastă, aproape cam prea furtunoasă pentru nervii noştri obosiţi.

Klimos îl îmbrăţişă pe Nabou.

— În numele întregii omeniri!, strigă el exaltat.

— Scuteşte-l pe Nabou de aşa ceva, Mikhael!, spuse Maktabi râzând. Nu se prea omoară după ovaţii. Şi în afară de asta am impresia că exagerezi. Doar te cunosc.

— La ce ţi-e gândul!, protestă Klimos. În noaptea incidentului a fost o agitaţie nemaipomenită şi acum felicitările curg.

— Testul nu trebuia să devină cunoscut, observă Nabou rece.

— Exclus! Erupţia submarină a provocat pagube pe o rază de o sută de mile. Academia s-a adresat imediat Consiliului cercetării. Şi cu asta, s-a terminat cu secretul!

— Ce prostie!, exclamă Hayl. Cine ne-ar fi putut ajuta acolo, jos?

Căpitanul lui Byblos ne conduse în sufragerie, unde era întinsă o masă sărbătorească. Ochii lui Maktabi sclipeau în aşteptarea deliciilor culinare care se anunţau.

Bucuria sa fu totuşi micşorată de indicaţia lui Nabou ca în două ore Sindbad să pornească din nou, îndreptându-se spre Beirut.

În timpul mesei, călătoria lui Sindbad a fost, fireşte, tema principală de discuţie. Maktabi povesti cu lux de amănunte despre întâmplările prin care trecuserăm. Elocvenţa sa dovedea că meniul nu-i era pe plac. Când ajunse la descrierea incidentului sublinie, uitându-se spre mine că de vină au fost nu erorile umane, ci unele defecţiuni tehnice.

— Oricum, stăteam fără nici o speranţă înăuntru, ca bietele suflete ale lui Dante în infern, mormăi Hayl. Asta ar fi trebuit s-o simtă pe pielea lor supraînţelepţii din Consiliul cercetării. O astfel de navă are nevoie de automate, nu de oameni.

— O sentinţă aspră, replică Klimos. Ce părere aveţi în legătură cu asta, Nabou?

— Cu un echipaj format din automate, călătoria nu ar fi fost încununată de succes.

— Dar pericolul!

— Trebuie să ştii să-l întâmpini.

Hayl pufni în râs.

— Pentru el nu e mare lucru. El funcţionează pur şi simplu!

— Este un fenomen în toate privinţele! Klimas ridică paharul în cinstea lui Nabou.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, am spus eu cu voce tare. Nabou îmi aruncă o privire rapidă. La fel şi Yamina.

Era o întâmplare sau o concordanţă a gândurilor? Ca şi cum aş fi vrut să le fac în ciudă, am continuat: Am avut ocazia să-l urmăresc la pupitrul de comandă!

— Da, da, martorul principal, spuse Hayl ironic. Ai putea scrie povestea salvării noastre miraculoase, Will.

— Cu plăcere, dacă... fenomenul nostru ar accepta să-mi dea o mână de ajutor.

— Nu am această intenţie, spuse Nabou rece. Îi lipsea simţul umorului.

În timp ce atenţia comesenilor era îndreptată în altă parte, l-am întrebat pe Shelder:

— Ai reuşit să afli ceva?

El înţelese imediat despre ce era vorba.

— Da. Starea lui generală este excelentă, ba chiar de invidiat. Reflexe foarte vii. Nici un indiciu de deviere vizibilă de la normă. Nici măcar simptomele de îmbătrânire, cerute de vârstă. La întrebarea mea în legătură cu vârsta pe care o are nu mi-a răspuns.

— Ciudat, nu-i aşa?

Shelder zâmbi.

— Eşti prea bănuitor, Will! Ce să se ascundă aici? Probabil puţină cochetărie. Fiecare îşi are mica lui slăbiciune.

Eram dezamăgit.

— Prin urmare, nimic.

— Fireşte, consultaţia nu a putut fi decât superficială.

— Aşa sunteţi voi, medicii! Vă asiguraţi întotdeauna o portiţă de ieşire. Ar trebui să-l obligăm să se lase examinat de un medic-automat.

— Rămâi la bănuiala ta?

— Ba mai mult, ea s-a întărit. Dar să lăsăm asta acum. Ceilalţi încep să fie atenţi la noi.

Într-adevăr, Nabou se uita în direcţia noastră.

SPRE BEIRUT

Sindbad se îndreptă spre Beirut, înaintând cu jumătate din forţa motoarelor. Nu ne grăbeam. La ivirea zorilor voiam să aruncăm ancora în golful Saint-Georges.

Mă aflam din nou pe punte, vântul de mare îmi răcorea faţa. Departe, în urma noastră, clipeau farurile pe coasta sudică a Ciprului. În diagonală cu noi se afla Byblos, spărgând cu carena dublă valurile înspumate. Înainta mai încet decât Sindbad şi rămânea treptat în urmă.

Liniştea mării pe timpul nopţii îmi făcea bine. Nervii mei suprasolicitaţi se relaxau. Aveam senzaţia că mă însănătoşeam după febră. Gândurile nu mi se mai pierdeau în speculaţii fantastice, ci se concentrau la munca zilelor următoare.

Trebuia să prelucrăm rezultatele cercetării. Asta avea să se întâmple în Beirut. Urma deci să rămân în legătură eu Maktabi, Shelder şi Hayl. Şi cu Yamina.

La recepţia de pe Byblos aproape că nu luase parte la discuţii. Tăcuse toată seara, întoarsă în sine. Când am întâlnit-o mai târziu, pe Sindbad, m-a ocolit, nu cu duşmănie, dar cu o reţinere evidentă.

În tambuchiul care dădea pe punte îşi făcu apariţia un cap. Era Hayl. Gâfâind, urcă şi privi în direcţia mea, fără să mă recunoască în întuneric. În reflexul verzui al luminilor de poziţie arăta ca un spectru al apelor.

— Ah, tu erai! Hayl se întinse. E timpul să ies din cutia asta.

Eu aş mai fi rezistat un timp. Fireşte, incidentul…

— Da, incidentul. Hayl privi spre dârele perlate de spumă de pe apa întunecată. Ştiu că nu a fost uşor. Îşi sprijini

braţele pe balustrada punţii şi începu să povestească. În urmă cu ani, lucram ca inginer cibernetician pe Apex, care fusese repartizata flotei cosmice transmarţiene. Aveam sarcina de a instala pe Ganymed staţii automate şi de a face analiza unor materii prime. O treabă interesantă, dar delicată. Nici un om nu mai pătrunsese în spaţiu atât de departe ca noi. Cu toate astea, treaba merse bine şi în cele din urmă am putut să raportăm bazei de pe Marte îndeplinirea misiunii.

Am primit deci indicaţia să ne îndreptăm spre Pământ. Nava urma să fie reparată pe şantierele de pe Lună.

Bucuria noastră nu putea fi redată în cuvinte. După patru ani de serviciu periculos în cosmos urma să simţim din nou Pământul sub picioare! Încearcă să-ţi imaginezi asta!

Eram la bord şapte bărbaţi şi două femei, o echipă grozavă, sudată în focul a tot felul de primejdii. Între noi nu existau secrete, fiecare cunoştea gândurile celuilalt. În asta consta tăria echipajului nostru, şi altfel nici n-ar fi putut să fie, pentru că în singurătatea cosmosului autoizolarea distruge şi cea mai puternică personalitate.

Cu cât însă ne apropiam mai mult de Pământ, cu atât slăbeau legăturile comunităţii. Fiecare dintre aceşti nouă oameni era stăpânit de propriile lui dorinţe şi speranţe. Deşi vorbeam despre asta, simţeam mereu mai limpede că drumul nostru comun de până atunci se transforma în nouă poteci cu ţeluri diferite. Un proces care era cât se poate de firesc, atâta timp cât nu se năşteau din el complicaţii. Şi tocmai aşa ceva se întâmplă pe Apex.

Cu paisprezece zile înainte de a ajunge la capătul călătoriei, medicul de bord, Bromme, de care mă lega o veche prietenie, îmi relată că ar fi constatat la Colas — acesta era cel de al doilea navigator al echipajului — o uşoară jenă la mers. Colas târa puţin piciorul, susţinea că şi l-ar fi scrântit. Nu am făcut din asta o tragedie, ba chiar îl

tachinam pe Colas spunându-i că un diavol şchiop ca el nu ar avea ce căuta în paradisul terestru.

Câteva zile mai târziu, Bromme năvăli peste mine cu ştirea că ar mai fi apărut două cazuri de boală. Nici vorbă nu putea fi de vreo rănire nevinovată. Era limpede că aveam de a face cu simptome de paralizie la mâini şi la picioare.

Oare, în ciuda tuturor măsurilor de precauţie, cărasem cu noi de pe Ganymed un virus, care începea acum să-şi facă efectul în chip groaznic? Bromme încercă tot ce omeneşte poate fi posibil, pentru a descoperi duşmanul necunoscut şi nevăzut. În zadar; mijloacele care îi stăteau la dispoziţie pe navă nu erau suficiente pentru asta.

În curând, întregul echipaj află despre ce era vorba, deşi bolnavii încercau să-şi ascundă sau să bagatelizeze infirmităţile. Evitam să vorbim despre asta şi ne comportam ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Fiecare spera că până la urmă bănuiala se va dovedi neîntemeiată.

Pământul se apropia tot mai mult. Într-o dimineaţă m-am trezit cu senzaţia că degetele de la mâna dreaptă îmi erau amorţite. Eram aşadar cel de al patrulea caz.

Comandantul raportă incidentele la Centrul de coordonare a zborurilor şi de aici sosi indicaţia să ne îndreptăm spre satelitul de carantină.

Ne aflam aşadar acolo, cu semnalul galben de avertizare pe fuselajul navei, în staţia de care toată lumea se temea, priveam în direcţia globului pământesc, zăream continentele, pădurile, fluviile, marile oraşe, ţara în care ne aşteptau familia şi prietenii, şi eram excluşi, poate chiar şterşi din registre. Nu îmi făceam nici un fel de iluzii.

Dacă aveam în sânge agenţi patogeni necunoscuţi, atunci eram şterşi de pe lista celor vii.

Bromme transmise Comisiei de carantină care era situaţia. Apoi încercă să ne liniştească. Cu o certitudine de

aproape sută la sută, spunea el, virusul va fi identificat şi antidotul care să ne vindece va fi găsit. Era obiceiul lui să se exprime întotdeauna clar şi precis. În situaţia în care eram, n-ar fi trebuit s-o facă. Colas întrebă imediat dacă Bromme consideră că este foarte liniştitor faptul că certitudinea este de „aproape” sută la sută.

Spusese ceea ce gândeam cu toţii. Nervozitatea crescu la bordul navei. Mai ales printre cei care nu vădeau încă simptomele vreunei infectări. Nici pentru ei nu mai exista posibilitatea întoarcerii pe Pământ, în cazul în care automatele speciale ale Staţiei de carantină nu ar fi găsit soluţia salvatoare.

După patruzeci şi opt de ore de aşteptare zadarnică cei mai mulţi dintre noi ne consolaserăm cu soarta care ne aştepta. Disperarea se transformă în resemnare. Ce vom face însă mai departe? Ce ne mai rămânea până la sfârşitul plin de chinuri? Să vegetăm în apropierea Pământului, izolaţi de tot ceea ce consideram că reprezintă un motiv pentru care merită să trăieşti? Nu, nici unul dintre noi nu dorea aşa ceva.

Am hotărât ca imediat după ce se va pronunţa sentinţa în cazul nostru să ne întoarcem pe Ganymed. Acolo, unde nimic nu mai amintea de Pământul înfloritor, voiam să acţionam în continuare pentru omenire, cât timp ne-ar mai fi ţinut puterile.

Toţi am fost de acord cu planul acesta. Chiar şi Colas, care se călătorise abia cu puţin timp înainte de detaşarea lui pe baza de pe Marte şi care îşi cunoştea copilul numai dintr-o videogramă. Palid, amărât, se îndreptă şchiopătând spre cabina lui, unde se încuie. Nimănui nu-i păsa de el, fiecare încerca s-o scoată la capăt cu propriile gânduri negre.

În noaptea următoare ne trezi un şoc care zdruncină nava. Colas luase startul cu o rachetă de aterizare.

Îngroziţi, ne-am uitat după el. Se îndrepta în direcţia Pământului. Asta era nebunie curată. Nici un aeroport nu i-ar fi dat permisiunea să aterizeze. Racheta ar fi trebuit distrusă.

Înainte de a ne reveni şi de a putea să alarmăm patrula cosmică, se întâmplă un lucru neaşteptat. Chiar în apropierea Pământului, Colas schimbă brusc direcţia. Racheta dispăru în adâncurile universului.

Imediat apoi se făcu auzită Staţia de carantină. Virusul necunoscut fusese identificat şi se găsise antidotul.

Oswin Hayl se îndreptă şi îşi mângâie barba zbârlită.

— Vezi, de atunci mă străduiesc să întind o punte peste prăpastia dintre om şi maşină. Automatele biologice vor trebui să ne apere de aceste incidente tragice.

Hayl era într-unul din momentele lui bune. Era prietenos şi accesibil. Asta îmi convenea.

— Eşti sigur că nu există încă biomate?, l-am întrebat eu.

Haly mă privi uimit.

— Deocamdată, viaţa poate fi sintetizată numai în laborator. Până când vom depăşi stadiul acesta vor mai trece cel puţin trei până la cinci ani. Nici nu bănuieşti ce dificultăţi trebuie învinse. În comparaţie cu asta, a deschide cea mai rafinată încuietoare cu cifru este un joc de copil.

— Nu subapreciez în nici un caz eforturile tale ştiinţifice, Oswin. Dar dacă presupunem că există deja biomate... ele ar putea fi recunoscute ca fiinţe artificiale?

— Fără îndoială. Doar nu avem nevoie de dublete umane. Cu ani în urmă, au existat astfel de experimente. Oamenii „vii”, din plastic, cu creier electronic! La prima vedere, jucării tehnice. În spatele lor se ascundea însă o semnificaţie mai profundă, care deveni limpede în cursul revoluţiei produse în domeniul biologiei. Au început să fie formate suprainteligenţe în *vitro*, deci genii în eprubetă, s-a vorbit de terapie „genetică”. Era ultima şi cea mai

monstruoasă încercare de a asigura existenţa unei rase de stăpânitori.

— Cred că nu-ţi poţi imagina senzaţia neplăcută pe care o simt gândindu-mă la un biomat. El va fi totuşi o fiinţă şi va trebui să semene cu noi la înfăţişare, pentru că ar urma să preia în mare măsură funcţii de muncă umane.

Hayl făcu un semn de indiferenţă cu mina.

— Senzaţie neplăcută? Asta trece.

— Îţi admir curajul, Oswin, şi fantezia.

— Ştii, un cercetător timid şi lipsit de fantezie este ca un măgar într-o vârtelniţă. Vrea să înainteze şi totuşi nu reuşeşte. Noapte bună! Cu un zâmbet pe jumătate şiret, pe jumătate ironic, dispăru în interiorul navei.

Am rămas lângă balustradă, gândindu-mă la cuvintele lui Hayl despre biomate. Aşa ceva nu ar exista încă, afirmase el, şi o capacitate de talia lui trebuia să ştie ce spune. Toate presupunerile pe care le legam de persoana lui Nabou erau aşadar speculaţii riscante, pur şi simplu himere. Pe bună dreptate putea să-şi închipuie Shelder că locul meu era într-o clinică de boli mintale.

Şi totuşi, nu reuşeam să mă consolez cu gândul acesta. Bineînţeles că mă consideram absolut sănătos. Şi mai rămânea o posibilitate: Hayl îmi spusese adevărul numai pe jumătate. Un biomat exista deja şi Consiliul cercetării îl supunea testelor!

Aceasta era rezolvarea enigmei. Şi comportarea Yaminei îşi găsea în felul acesta o explicaţie. Ea ştia fără îndoială despre ce este vorba, dar îşi luase obligaţia sa păstreze secretul. Şi în gelozia mea absurdă, făcusem tot ce îmi stătuse în putinţă pentru ca să-i îngreunez misiunea.

Deşi recunoşteam lucrul acesta, mă simţeam uşurat; acum întrezăream o ieşire din dilemă, pentru mine şi pentru Yamina. M-am lăsat furat de cele mai roze vise de viitor.

Când m-am reîntors la realitate, pe apa albastră ca oţelul jucau deja reflexe argintii. În spatele munţilor Libanului începea să sclipească lumina unei zile noi.

PARTEA III - SCHIMBUL

CONTRADICŢII

Sosirea noastră în Beirut se transformă într-un marş triumfal. În momentul în care am ajuns în dreptul şantierelor navale de pe insulă, Sindbad fu înconjurat de o mulţime de ambarcaţiuni. Deasupra noastră plana un nor de elicoptere.

În timp ce traversam golful Saint-Georges eram urmaţi de un întreg convoi, pe apă şi în aer. Imediat ce am pus piciorul pe ţărm, am nimerit în focul concentric al reporterilor. Deoarece Nabou rămăsese pe Sindbad, Yamina şi cu mine devenirăm ţinta tuturor atacurilor.

— Monsieur Pertenkamp! Un cuvânt despre ultimele dumneavoastră minute!

— Sper din toată inima că încă nu mi-au sosit ultimele minute.

— Fireşte, este vorba de catastrofă, monsieur. Vă grăbeaţi în ajutorul lui Nabou Tebar când aţi părăsit nava?

— Ştiţi, în astfel de momente nu te mai gândeşti prea mult, acţionezi pur şi simplu. De altfel, m-a mânat frica. Frica de a nu fi singur.

— Şi ceilalţi?

— N-am mai văzut şi n-am mai auzit nimic despre ei. Nici nu ştiam măcar dacă mai trăiau.

— Când aţi deschis uşa interioară a ecluzei, întreaga navă ar fi putut să fie inundată de magmă. Nu v-aţi gândit la asta?

— Magma nu este apă. Pe navă temperatura era mult mai coborâtă decât afară şi stratul superior al torentului de lavă se întăreşte relativ repede. Din fericire, curentul de magmă care năvălise înăuntru nu a fost prea puternic, pentru că nava era foarte puţin scufundată în marea de roci lichide. Ea plutea pe suprafaţa ei, nu în ea.

— Şi pe urmă v-a salvat Nabou Tebar?

— Da. Cum a realizat asta, nu ştiu! Nu sunt de categoria muscă şi el trebuie să fi fost deja la capătul puterilor. A fost o performanţă supraomenească.

— *Merçi beaucoup!*

— Monsieur! Monsieur! Cum a fost cu melcii?

— Am văzut în peşteră urme care puteau proveni de la nişte melci uriaşi. Asta e tot! Nimeni nu a susţinut vreodată că ar fi fost vorba de melci. Vă rog să aveţi grijă ca absurditatea asta să nu fie răspândită mai departe!

— Dar au fost fiinţe?

— Am avut impresia că avem de a face cu fiinţe care acţionează conştient. Totuşi, lucrul acesta nu este dovedit.

— Consideraţi că este posibil să existe pe Pământ două lumi?

— De ce nu? Lumea noastră, a luminii, şi o antilume, a întunericului. Nu interpretaţi însă lucrul acesta în sensul de „bine” şi „rău”.

— În cazul peşterii este totuşi vorba de un spaţiu mic în raport cu suprafaţa Pământului.

— Ce înseamnă mic, ce înseamnă mare? Aţi vorbit foarte exact despre un raport. Pentru un microb, picătura de apă este o lume infinită. Pentru el nu are importanţă dacă picătura există pe Pământ, în interiorul sistemului nostru solar sau, în general, în cosmos. În afară de asta, nu ştim

nimic despre dimensiunile adevărate ale acelei cavităţi. Aveţi, vă rog, răbdare până ce va fi cercetată ştiinţific.

— Madame Farah, ce gânduri vă animau acolo, jos?

— Gândul că generatoarele mele plasmatice să funcţioneze bine.

— Un sânge rece demn de admirat! Felicitări, monsieur.

— Pentru ce? Pentru sângele rece al doamnei?

— Pentru partenera dumneavoastră fermecătoare.

— Credeţi că sunt soţia domnului Pertenkamp?

— La prima vedere, aşa s-ar spune, madame.

— Eroare.

— Atunci, vă rog să mă scuzaţi!

Yamina surâse îngăduitoare. Eu m-am uitai la ea zăpăcit. Şi aşa am fost văzuţi de întreaga lume, prin satelit: cuplul zilei.

Hayl şi Shelder se îndreptară spre hotel. Eu, dimpotrivă, am pornit-o spre Baalbek, unde se afla Institutul de geofizică aplicată al Academiei. Era prevăzut să-mi continui acolo activitatea de prelucrare a datelor expediţiei Sindbad.

Maktabi îşi exprimase dorinţa ca Yamina să mă însoţească, pentru a mă prezenta la Institut. Desigur, lucrul acesta nu era necesar. Îl suspectasem pe bunul Abdul că vroia să ne ofere prilejul unei explicaţii. Cu siguranţă, nu-i scăpase faptul că relaţia mea cu Yamina se înrăutăţise.

Propunerea lui Maktabi fu acceptată de Yamina fără nici o rezervă şi, în ceea ce mă priveşte, nu puteam decât să mă bucur.

Am plecat cu un automobil al Academiei, în timp ce vehiculul se îndrepta spre trecătoarea de la Dahr el Baidar, prin care treceau odinioară caravanele de cămile spre Damasc, nu am prea vorbit. Câteva cuvinte despre vreme, la începutul perioadei de ploi, despre localităţile care zburau pe lângă noi şi care îmi rămâneau indiferente, deşi

fiecare din ele depunea mărturie despre istoria milenară a acestei ţări.

M-am străduit de mai multe ori să deschid discuţia, evitând orice ar fi putut avea vreo legătură cu Nabou. Am povestit despre studenţia mea, despre călătorii mai vechi.

Yamina asculta politicoasă, era însă distrată, absentă.

Lucrurile merseră aşa până la Chtaura. Acolo, în punctul în care şoseaua se bifurcă spre Baalbek, am oprit maşina. Am intrat într-o cafenea, care în momentul acela era aproape goală.

— De ce nu reuşim să stăm de vorbă, Yamina? am întrebat-o eu. Aş vrea ca între noi lucrurile să fie iar aşa cum erau. Dacă te-am jignit, atunci iartă-mă. Încearcă te rog să mă înţelegi.

— Aceeaşi dorinţă am şi eu, îmi replică ea grav.

— Mergi, prea departe cu experimentul, Nabou.

— Experiment? Ea se uită la mine uluită.

Am ezitat, nu m-am lăsat totuşi păcălit de privirea ei întrebătoare.

— Păi da... Şi cu ocazia asta te pierzi singură. Nici o însărcinare nu-ţi poate pretinde preţul acesta. La urma urmei, Nabou nu este decât un...

— Will!

— Un automat, Yamina! O creatură ieşită din eprubetă! Asemănător cu un om şi genial. Dar nu creierul, ci inima îl face pe om. Şi sistemului organic „Nabou” nu i-a fost atribuită o inimă simţitoare. Din prudenţă!

— Nu, nu, nu! Yamina îşi ascunse faţa în mâini. Nu mă aşteptam la această reacţie. Am privit-o buimăcit. Yamina, ai încredere în mine, am rugat-o eu. Spune-mi, ce te chinuie? Aşa nu se mai poate.

Ea privi gânditoare, ca şi când ar fi chibzuit dacă trebuie să vorbească sau nu. Apoi scutură capul.

— Dă-mi un răgaz, *mon ami*. Trebuie să rezolv singură lucrul acesta.

— Ce să rezolvi? Vorbeşte odată!

— Te rog, nu insista!

— Cum vrei. N-o înţelegeam.

Am pornit mai departe. Tăcuţi, fiecare cu gândurile lui.

În Baalbek eram deja aşteptaţi de colegii de la Institut.

Yamina făcu prezentările şi, la scurt timp după asta, îşi luă rămas bun.

— Ne vom revedea în curând? am întrebat-o.

— Poate. După o ezitare, ea adăugă: Poate voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Poţi conta pe mine în orice moment, Yamina.

— Mulţumesc, Will.

M-am uitat după maşină până ce aceasta dispăru ascunsă de încreţiturile văii Bekaa. Aveam un sentiment neplăcut. Mă neliniştea bănuiala unui pericol iminent.

De unde şi din ce s-ar fi putut naşte primejdia, nu-mi puteam da seama. Să fi venit din partea lui Nabou, sau chiar prin Yamina?

La institut nu aveam încă prea mult de lucru. M-am întors la hotelul la care fusesem repartizat şi am început din nou să mă gândesc la Nabou şi la Yamina.

Comportarea Yaminei aici şi în Chtaura putea fi explicată în mai multe feluri. Probabil că nu se mai simţea pe măsura misiunii sale secrete, după ce şi-a dat seama că îl priveam pe Nabou — absolut pe nedrept — ca pe un rival.

Dar poate că nu bănuise nici ea nimic. Dacă imediat după întâmplările nopţii critice de pe navă ea condamnase aspru comportarea mea faţă de Nabou, de data aceasta fusese zdruncinată şi încurcată, pentru că, după ce chibzuise ea însăşi, şi-a spus că bănuiala mea ar putea fi întemeiată. Şi era de înţeles că aştepta din partea mea sprijin în cazul în care nu ar fi reuşit sa iasă singură din dilemă.

Sau să fi ştiut ea oare că Nabou nu era decât un om ca oricare altul?

Nu a arătat că are încredere în mine, şi totuşi m-a rugat să-i înţeleg situaţia, pe care nu eram în stare s-o pricep. Cât de diferit îmi imaginasem zilele de după întoarcerea noastră!

Trebuia să-i respect dorinţa şi să-i acord răgazul de a cântări totul, de a se decide. În acelaşi timp, voiam să mă lămuresc odată în legătură cu Nabou.

Să vorbesc cu Maktabi, cu Hayl? Nu, să caut dovezi incontestabile, pe cont propriu. În felul acesta aş fi putut cel mai bine s-o ajut pe Yamina.

M-am uitat la ceas. Era încă devreme. Hotărându-mă brusc, am zburat spre Antelias.

Mica localitate arăta ca moartă în ora liniştită de dinaintea amiezii. De mai multe ori am trecut la oarecare distanţă pe lângă casa lui Nabou, cercetând-o din toate părţile, atât cât îmi permitea parcul. Nu se zărea picior de om. Probabil că Nabou se mai afla încă la bordul lui Sindbad.

La un moment dat am întâlnit un bătrân. Am stat de vorbă cu el despre vreme şi despre localitate până ce am adus vorba, ca din întâmplare, despre subiectul care mă interesa.

— Frumoasă casă!

— Da, aş vrea şi eu să locuiesc într-o asemenea vilă. E a lui Nabou Tebar. Sindbad, ştiţi!

— A! Un cetăţean proeminent.

— Un... ce? Iertaţi-mă, nu aud prea bine.

— Un om cunoscut.

— Da, da, aşa e. Cu siguranţă.

— Îl cunoaşteţi personal?

— Fireşte. Toţi îl cunosc aici.

— Vreau să spun, aţi stat vreodată de vorbă cu el?

— A, aşa... Nu, asta nu. Nu prea are timp de aşa ceva. O dată, da... am stat de vorbă cu el. Atunci când l-a salvat pe Omar, ştiţi?

— A salvat pe cineva?

— Păi, l-a scos pe Omar din mare. Veniţi cu mine, monsieur! Am să vă istorisesc întâmplarea. Locuiesc acolo, sus, în spatele viilor. Nu e deloc departe, şi drumul e uşor.

Sunteţi oaspetele meu, monsieur. Fiica mea se va bucura.

— Mulţumesc mult, altă dată.

— Da, ce vroiam să spun? Înainte am fost pescar, ştiţi. Toţi au fost aici cândva pescari, bătrânii. Astăzi se procedează altfel cu pescuitul, totul este automat, da. Dar câteodată mai ies în larg. Doar pentru mine. Dacă ai nimerit în mrejele mării, nu mai scapi. Şi atunci, dacă stau noaptea în barca mea, văd întotdeauna lumină aici în casă. Toată noaptea. Adică, vreau să spun că asta nu e bine. Omul trebuie să mai şi doarmă. Când mă întorc în zori de la pescuit, Nabou porneşte deja spre docurile din insulă.

— Harnic om!

— Aşa e, monsieur, aşa e. Vreţi să ajungeţi la el? Youssef este cu siguranţă aici. Dar cu el nu veţi avea prea mult noroc. De la el n-o să reuşiţi să scoateţi nimic.

— Nici nu am intenţia să-l vizitez pe Nabou Tebar.

— Aşa, credeam că... Atunci nu aveţi nevoie nici de Youssef. A, acuma înţeleg: nu sunteţi de aici şi v-a plăcut casa. Da, frumoasă casă.

— Există vreo oficialitate în localitatea asta?

— Oficialitate... nu, nu mai există de mult. Administraţia este în Beirut. Doar un post al serviciului de siguranţă există în apropiere. Chiar lângă autostradă. întrebaţi de Semi Ţenian. Băiat bun, Semi. Şi spuneţi-i că v-a trimis bătrânul Najib, da, da.

Ţenian m-a întâmpinat foarte serviabil.

— Luaţi loc, monsieur! Preferaţi o cafea sau mai bine o oranjadă? Cu ce vă pot fi de folos?

— Doar câteva întrebări. În legătură cu Nabou Tebar.

— Vă rog, întrebaţi.

— De cât timp locuieşte aici?

— De vreo zece ani.

— Şi casa?

— A pus să i se construiască.

— De unde a venit?

— Asta n-o ştiu, monsieur. Nu mai există de mult obligaţia de a fi luat în evidenţă. Fiecare poate locui unde vrea. Poate v-ar putea ajuta centrala din Beirut. Dar permiteţi-mi şi mie o întrebare.

— Vreţi să ştiţi de ce...

— Exact. N-o luaţi, vă rog, drept o indiscreţie.

— Nabou a salvat cândva un locuitor din Antelias.

— A, acum pricep! Sunteţi reporter, monsieur. Nabou Tebar s-a întors astăzi de dimineaţă din călătoria de încercare cu Sindbad. Şi de aceea, aţi vrea să aflaţi câte ceva despre viaţa lui... E cât se poate de limpede. Da, pe Omar l-a salvat.

— Unde locuieşte acest Omar?

— Chiar în apropiere. Priviţi, casa este acolo. Vă însoţesc cu plăcere.

— Mulţumesc, nu e nevoie. Ce spun locuitorii despre celebrul lor concetăţean? îmi închipui că este foarte iubit.

— Desigur, suntem mândri de el, îi arătăm toată consideraţia. Dar iubit? Nu, asta nu se poate spune, Atunci când se lasă văzut oamenii îl întâmpină cu o teamă respectuoasă. Asta nu e nici pe departe o judecată de valoare. Se spune că arabul ar fi greu abordabil şi că şi-ar ascunde inima. Dar, totuşi, el are inimă. Mulţi spun că la Nabou Tebar nu se poate observa aşa ceva.

— Oricum, a salvat viaţa unui om.

— Există oameni care îndepărtează o piatră din drum pentru că îi deranjează, nu pentru că se tem că şi un altul s-ar putea împiedica de ea. Vă rog, nu trageţi de aici concluzii greşite. Staţi de vorbă cu Omar.

Am plecat spre Omar.

— Nabou Tebar? Este adevărat, m-a scos atunci din apă. N-am să uit niciodată asta. Chiar dacă el nu vrea s-o recunoască.

— Cum aşa?

— Fiţi atent, monsieur, asta s-a întâmplat aşa: lucrez la docurile de pe insulă. Zilnic, merg cu propria mea barcă până acolo. Într-o zi se opreşte motorul. Se mai întâmplă. Era însă furtună, valuri ameţitoare. Barca este izbită de stânci şi se face bucăţi. Îmi zdrobesc piciorul drept. Curentul mă trage în larg. Cât vezi cu ochii, nici un om. Oamenii se odihneau, probabil.

Şi atunci, zăresc dintr-o dată hidroglisorul lui Nabou Tebar, venind ca o vijelie spre mine. Acesta se aruncă în apă şi în câteva secunde e lângă mine. Avea o privire de rechin. Nu ştiam dacă trebuia să mă bucur sau să mă tem. M-a ridicat ca pe un copil şi... hai cu mine spre casa lui de pe mal. Îmi leagă piciorul, un doctor adevărat n-ar fi făcut-o mai bine. Şi mă transportă la Beirut.

Piciorul nu mai era bun de nimic. Mi-au pus altul nou. Se observă ceva? Nu. Când te gândeşti cum trebuiau să se chinuie bieţii oameni înainte, cu protezele!

Când m-am întors în Antelias, primul meu drum a fost sus la el, să-i mulţumesc. Se uita la mine ca la un străin, nu-şi mai aducea aminte de nimic. Aşa ceva n-am mai pomenit. Şi astăzi, când îl întâlnesc, îl salut. El îmi răspunde politicos, dar străin, ca şi cum m-ar vedea pentru prima oară. Să nu te superi? Vecinii nu vor pur şi simplu să creadă; ei spun: Omar nu s-a lovit doar la picior, ci şi la cap.

Valuri leneşe se rostogoleau la picioarele mele, atingându-mă. Gânditor, am privit spre mal şi spre insula docurilor. Să fie Nabou de zece ani în Antelias? Un biomat, printre aceşti oameni cumsecade, care se cunosc unii pe alţii, ca într-o familie?

Locuinţa de pe ţărm se afla în faţa mea. O construcţie masivă, turtită. I-am dat târcoale ca un şacal. Să risc?

Uşa nu era încuiată.

Am pătruns înăuntru. Ordine meticuloasă, ca peste tot în jurul lui Nabou. Un dulăpior cu instrumente chirurgicale mi-a atras atenţia. Şi în încăperea alăturată, o masă lungă, cu preparatele medicale ale unor organe de peşti. Un magnetofon. I-am dat drumul. Sunete emise de peşti! Se ocupa Nabou de ihtiologie? Ar fi făcut un robot aşa ceva?

Am plecat spre Beirut.

La centrala serviciului libanez de siguranţă am fost rugat să mă adresez doctorului Azzam.

— Monsieur Pertenkamp, nu-i aşa?

— Într-adevăr, dar de unde ştiţi...?

— Iertaţi-mă. dar vă aflaţi la Serviciul de siguranţă.

— Tot respectul! Nu credeam că are vreo importanţă dacă îmi dau numele. Probabil că ştiţi de ce.

— Ca participant la celebra expediţie Sindbad, doriţi să evitaţi necazurile celebrităţii.

— Complimentele mele, doctore Azzam.

— Monsieur, nu e vorba de nimic neobişnuit. V-am văzut astăzi de dimineaţă la televizor. Eraţi cu madame Farah.

— Îngrozitoare este popularitatea asta!

— Păi nu spuneam eu? Aş fi bucuros să vă pot ii de folos.

— Aş vrea să ştiu unde şi când s-a născut Nabou Tebar.

— Hm. Pentru a afla lucrul acesta există o cale foarte simplă: întrebaţi-l chiar pe el.

— Tocmai asta nu vreau.

— Atunci ar mai rămâne Academia.

— Am motive personale să apelez la ajutorul dumneavoastră.

— În general, noi nu satisfacem dorinţe personale. Sarcina noastră nu poate fi asta.

— În general, fireşte. Aici însă avem de a face cu un caz deosebit. Evident, un caz inofensiv.

— E de la sine înţeles. Păi atunci să încercăm.

— Va dura mult?

— Dar vă rog! Cel mult zece minute.

Azzam manevră nişte butoane.

Nu trecură nici trei minute şi rezultatul era gata.

— Ei?

— Negativ.

— Probabil nu este originar din Beirut.

— Nici din Beirut sau din Liban şi nici din altă parte.

— Glumiţi.

— De fel. Dacă întrebarea nu poate primi răspuns în propria ţară, atunci ea este transmisă mai departe, în mod automat, către celelalte secţii naţionale, Nabou Tebar nu s-a născut nicăieri.

— Fără doar şi poate, este vorba de o eroare.

— Automatele noastre nu comit erori.

— Poate că a purtat înainte alt nume.

— O schimbare a numelui trebuie să fie înregistrată. Automatele ar fi luat în consideraţie lucrul acesta, atunci când le-am adresat întrebarea. Oameni care să se ascundă în spatele unor nume false — iată un lucru care astăzi este pur şi simplu de neconceput.

— Şi totuşi, se pare că de data asta e vorba de aşa ceva. Sau cunoaşteţi o altă explicaţie?

— S-ar putea ca Nabou Tebar să se fi născut pe una din bazele noastre extraterestre. Poate chiar la bordul unei nave cosmice. Astfel de cazuri apar acum din ce în ce mai

des. Este nevoie însă de mai mult timp pentru a descoperi lucrul acesta. O să-mi notez.

Imediat după aceea l-am chemat pe Maktabi. Nu i-am spus că mă aflu în Beirut. Asta ar fi provocat doar întrebări inutile.

— Ai fost bine cazat în Baalbek, Will?

— Mulţumesc, excelent.

— Şi mâncarea?

— Cred că până şi tu ai fi mulţumit, Abdul.

— Cu atât mai bine. Atunci, la treabă.

— Va fi nevoie să vin ceva mai des la Beirut.

— Eşti oricând binevenit.

— Şi la Antelias.

— Sper că în curând Nabou nu-ţi va mai pricinui nici un necaz.

— Asta o sper şi eu. Apropo, de fapt, de unde îl cunoşti?

— Asta n-o mai ştiu. Dar la Academie şi la Consiliul mondial al cercetării îl cunoaşte toată lumea. De ce întrebi?

— Aşa mi-a venit. Ştiai că este preocupat până şi de ihtiologie?

— Habar n-aveam.

— Vezi că nu-l cunoşti pe Nabou al tău? Poate că Oswin Hayl e mai bine informai.

— De unde până unde?

Cu gândurile şi cu sentimentele confuze m-am înapoiat Baalbek.

În cursul zilei următoare am fost prins de pregătirile de lucru pentru săptămânile următoare. Seara însă, o plimbare spre ruinele templelor mi-a amintit de prima excursie cu Yamina şi astfel, întrebările care mă preocupau atâta au revenit.

Singurătatea printre coloanele străvechi şi blocurile de piatră îmi stârni fantezia şi îmi îndreptă gândurile pe piste noi, făcând ca multe din lucrurile care mi se întâmplaseră

din momentul sosirii mele la Beirut să-mi apară într-o lumină nouă.

Amănunte aproape ignorate şi privite acum de la oarecare distanţă se completau, alcătuind o imagine. Semnificaţia ei depăşea cu mult limitele inteligibilului şi mă înspăimânta profund.

Trebuia să stau de vorbă cu cineva despre asta. Mi-a venit în minte Shelder. El era singurul în care mă puteam încrede pe deplin. Am pornit în grabă spre hotel şi l-am chemat. El îmi promise că va veni în aceeaşi seară la Beirut.

Shelder s-a ţinut de cuvânt. La ora stabilită, taxiul aerian ateriza în faţa hotelului. Ne-am îndreptat spre camera mea, pentru a nu fi deranjaţi. Am dat drumul la mnemograf pentru că mi se părea că discuţia noastră merita să fie înregistrată.

Shelder nu ştia încă despre ce este vorba.

Ochii săi cenuşii erau îndreptaţi întrebător asupra mea.

— Ei, Will, ce nu merge?

— Nu e vorba de mine, ci de cazul Nabou.

— Cum aşa, „cazul”?

— Cliff, am discutat de mai multe ori despre Nabou. Mă îndoiam că ar fi un om ca tine, sau ca mine. Mai luat drept scrântit şi poate că o mai crezi şi acum. Într-adevăr, dovezi nu am. Bănuiala mea a fost la început trezită de unele observaţii şi manifestări care se referă cu precădere la relaţia dintre Nabou şi Yamina.

Fireşte, atmosfera de aventură a acţiunii noastre a jucat un anumit rol. Apoi s-au adăugat unele lucruri inexplicabile: comportarea lui Nabou în timpul călătoriei si mai ales în timpul accidentului. De aici s-a născut o stare de tensiune între el şi mine. Ai putea spune că motive personale şi o fantezie excesivă m-au condus către bănuieli absurde, dar te asigur că acum nu mai poate fi vorba de aşa ceva.

— Examenul medical la care l-am supus pe Nabou nu a oferit nici un element care să ne permită să vorbim de o abatere de la normă, ripostă Shelder, cu convingerea autorităţii sale medicale.

— Tocmai! în timpul călătoriei noastre de întoarcere la Beirut am crezut la un moment dat că am descoperit rezolvarea enigmei. Nabou este un biomat şi Yamina a fost însărcinată cu supravegherea lui.

Misiune secretă a Consiliului cercetării? întrebă Shelder surprins.

Aşa ceva. O primă încercare.

— Cum ai ajuns la concluzia că tocmai Yamina a fost însărcinată cu controlul unui astfel de test? Ea este inginer. Pentru aşa ceva, un biolog ar fi fost mai indicat.

— Tu, de exemplu, nu-i aşa?

Absurd! A spus sau a făcut Yamina ceva care să provoace această presupunere?

— Mi-a dat de înţeles că ar avea nevoie de ajutor.

— Împotriva lui Nabou?

— Aşa de clar nu s-a exprimat.

— Dacă toată povestea asta ar fi adevărată, atunci Hayl ar trebui să ştie despre ce este vorba şi la fel şi Maktabi, ca reprezentant al Academiei. Tocmai noi doi, membri ai echipei la fel ca şi ceilalţi, să nu fim iniţiaţi?

Foarte puţin probabil!

— Eşti aşadar în continuare convins că mă înşel?

Pe faţa lui Shelder trecu un zâmbet silit.

— Vrei cu orice preţ să faci din Nabou un monstru.

— Nu, Cliff. Vreau să-l văd aşa cum e, am spus eu energic. Vreau să aflu care este adevărata lui natură. Vreau să am o certitudine. Doar o certitudine! Şi tu trebuie să mă ajuţi.

Despre investigaţiile mele de ieri nu i-am spus la început nimic. O privire nesigură mă scrută.

— Ce ai de gând să faci? Doar singur recunoşti că nu ai dovezi.

— Am dat de o urmă. Ea aruncă o cu totul altă lumină asupra problemei, şi apare atât de ireală, încât nu-i găsesc nici o explicaţie.

Am avut de mai multe ori ocazia să admirăm memoria lui Nabou. Este neobişnuit de dezvoltată. Învaţă o limbă în joacă, fără nici un mijloc ajutător şi o stăpâneşte perfect, chiar după ce nu a mai întrebuinţat-o mult timp. Întâmplări care s-au petrecut cu mulţi ani în urmă îi rămân cât se poate de vii în memorie. Vorbeai de hipermnezie, o capacitate supradezvoltată de a memoriza.

Şi totuşi, se pot observa la el lacune în memorie, care sunt de neînţeles. La întrebări foarte simple nu e în stare să dea un răspuns. Atunci te priveşte absent, ca si când ar fi uitat de el însuşi.

— Cei care depun un efort intelectual încordat prezintă uneori simptome de slăbire a memoriei, ripostă Shelder. Uită, ridicol, cele mai simple lucruri. Profesorul distrat a devenit eroul preferat din nenumărate anecdote. O manifestare nevinovată, trecătoare.

— Nu şi în cazul lui Nabou. în ziua sosirii mele la Beirut a salvat un băiat de la moarte sigură. Am fost martor al întâmplării, şi am stat faţă în faţă cu Nabou.

Când i-am reamintit câteva ore mai târziu despre asta, nu mai ştia nimic. De curând am aflat despre un caz asemănător. Şi apoi, povestea cu Kapella. Nabou a pomenit de acel teribil zbor la care a luat în mod evident parte. Când l-am întrebat cum a reuşit salvarea, s-a uitat la mine neputincios şi, în cele din urmă, a bâiguit că nu şi-ar mai aduce aminte. Spune şi tu, Cliff, e oare de conceput ca un om să uite vreodată o astfel de întâmplare?

Shelder clătină din cap.

— Dacă nu e vorba de senilitate — şi în cazul acesta putem să presupunem liniştiţi că nu poate fi vorba de aşa ceva — o amnezie de proporţiile astea nu apare de fapt decât după accidente grave sau după anumite boli. Remarcabil este, însă, faptul că şi-a amintit de alte amănunte ale acelui zbor.

— Îţi mai aminteşti?

— Fireşte, a vorbit despre platoşa de silunit a navei cosmice.

— Aşa e! Şi atunci dă-mi voie, Cliff, sa te întreb: ce vârstă are Nabou, după aprecierea ta?

— Asta ce mai e?

— Te rog, răspunde la întrebarea mea.

— Păi, în jur de patruzeci şi cinci, în nici un caz mai mult.

— Prin urmare, nu poate fi un om în vârstă?

Shelder îşi încreţi fruntea.

— Asta ghiceşte-o tu!

— Vorbesc serios. O să mă înţelegi imediat. După părerea ta, Nabou are în jur de patruzeci şi cinci de ani. Totuşi, zborul acela tragic al Kapellei s-a petrecut cu cincizeci de ani în urmă!

Fără să ezite, Shelder răspunse:

— Atunci înseamnă că am înţeles greşit.

— La început aşa am crezut şi eu. Din cele spuse de Nabou, reieşea însă că a participat mai târziu la construcţia oraşului selenar Endymion. Am dreptate?

— Într-adevăr, aşa a fost.

— Ştii când a început construcţia?

— Păi, trebuie să fi trecut ceva de-atunci.

— Treizeci de ani!

— Prin urmare, ne-am înşelat totuşi! exclamă Shelder nerăbdător.

— Bine, să nu ne certăm. Sau auzim amândoi prost, sau Nabou nu are astăzi patruzeci şi cinci de ani, ci aproximativ optzeci!

Shelder sări în sus iritat.

— Imposibil! Optzeci de ani, cu desăvârşire exclus!

Nu mi-a fost uşor să-l liniştesc.

— Cliff, o să lămurim lucrul acesta.

— Întreabă-l câţi ani are. Sau pe Hayl, pe Maktabi.

Doar asta nu e nici o problemă.

— Trebuie să procedăm cu grijă. În arhiva Academiei există probabil procesele-verbale despre zborul Kapellei. Sau la Consiliul cercetării...

— Şi vrei ca eu să...?

— Da. Cu munca de aici nu am nici un răgaz pentru asta.

— Bine! Poţi conta pe mine, Will. Şi o să vezi că trebuie să se fi strecurat pe undeva vreo greşeală.

UN BĂRBAT CU NUMELE NABOU

În ultimul timp plouă mai des în Baalbek, şi dimineaţa se aşternu zăpada pe crestele munţilor Liban. Lucru acesta nu mă deranja, eram obişnuit cu o climă mai aspră.

După ce terminam de lucru la Institut o porneam de cele mai multe ori în lungi plimbări. Nu rezistam singur în camera mea de la hotel, pe de altă parte însa refuzam orice invitaţie, orice distracţie.

Împrăştiat, neliniştit, plin de cele mai bizare gânduri care se ţeseau în jurul lui Nabou, aşteptam veşti de la Shelder. L-am chemat de mai multe ori. Mă amâna mereu cu

explicaţia că investigaţiile ar fi fost mai complicate decât se aştepta. Mă apăsa şi faptul că Yamina nu mai dădea nici un semn de viaţă. Am aflat că se găsea în Antelias, unde lucra cu Nabou la îmbunătăţirea construcţiei navei.

Se scurseseră deja două zile de la convorbirea mea cu Shelder. Rătăceam din nou, fără ţel, pe străzile orăşelului. Nu eram deloc atent la viaţa din jurul meu, care se desfăşura până seara, vesel şi pitoresc, într-un calm specific oriental. Uneori, mă iritau privirile curioase. Eram cunoscut deja: „cel nou de la Institut” şi lumea se minuna de plimbările mele capricioase.

Am părăsit centrul oraşului şi am luat-o pe drumul care ducea spre temple. Soarele străpunsese norii grei de ploaie. Razele lui poleiau ruinele maiestuoase.

Eram sigur că acolo nu voi mai fi deranjat. Am ales o potecă pe care se putea înconjura terasa cea mare, am ajuns, în cele din urmă, în apropierea încăperii meiuane. M-am aşezat pe o piatră care se prăbuşise şi priveam soarele care se apropia de crestele muntelui.

Urmăream cu privirea lanţul lung al munţilor Liban.

În spatele vârfului Djebel Sannin, lângă golful albastru, se afla Antelias. Nu ar fi fost mai bine să zbor într-acolo decât să irosesc vremea? Poate că Yamina s-ar bucura să mă ştie în apropierea ei.

Dar Nabou? Gelozie? Puţin probabil. Sau neîncredere? Da, asta era posibil. De teama de a nu pierde ceva. Ce putea totuşi să-l lege pe Nabou de Yamina? Şi ce o împiedica pe Yamina să se elibereze de sub influenţa lui? „Nici un om nu este supus voinţei mele”, afirmase el.

Un neadevăr, conştient sau inconştient. Oricine avea de a face cu el cădea sub influenţa lui irezistibilă. Suferea oare Yamina din această cauză?

Nabou

Nabou, iarăşi şi iarăşi Nabou! Un nume care, obişnuit în întreaga lume arabă, mie nu-mi spunea nimic şi care, tocmai de aceea, putea să ascundă o enigmă.

La picioarele mele căzu o pietricică. Am sărit instinctiv în picioare şi m-am uitat speriat în jurul meu. De-a lungul secolelor, rezistenţa zidurilor templelor slăbise şi în zona această mai multe surpături te obligau să fii prudent.

— Ei, monsieur Pertenkamp! Eu am fost.

Deasupra mea, pe un fragment de coloană, se balansa o fată de vreo cincisprezece ani, care râdea.

— Ce înseamnă asta?, am strigat eu supărat. Dă-te jos imediat!

Îndemânatică, fata coborî sărind din piatră în piatră şi se aşeză alături de mine.

Cu capul culcat pe genunchii strânşi, ea mă privea visătoare.

— Vă numiţi Will Pertenkamp, nu-i aşa?

— De unde ştii asta?

— Toată lumea o ştie.

— Şi cu ce te ocupi la ora asta, aici sus?

— A, este atâta linişte aici!

— Te ţineai după mine.

— Da.

— De ce?

— Sunteţi un bărbat atât de frumos, monsieur.

— Lasă asta! Nu mi-a fost prea uşor să-mi ţin râsul. Cum te cheamă?

— Nadda.

— Semeni cu o egipteancă.

— Mama mea este din Egipt. Sunt drăguţă, monsieur?, întrebă ea cu cochetărie copilărească.

De data aceasta nu m-am mai putut abţine şi am râs.

Mi-am adus aminte că cineva spusese odată că egiptencele sunt cele mai periculoase femei din lume şi asta nu doar de pe vremea lui Cezar şi a lui Marc Antonius.

Am făcut o mutră serioasă şi i-am spus:

— Gata cu prostiile, du-te acasă, Nadda! Părinţii te aşteaptă cu siguranţă.

Ea ridică din umeri.

— Nu face nimic! Şi nici nu se gândi să-mi urmeze sfatul.

— Atunci plec eu.

— Non, non, monsieur! Nu vreţi să vedeţi cercurile luminoase din încăperea meiuană? E destul de întuneric pentru asta şi astăzi nu sunt turişti. Acum vin mereu atât de mulţi turişti!

— De ce tocmai acum?

— Se spune ca în cursul acestei luni vom primi veşti de pe Meiu. Poate ne vizitează din nou meiuanii. Ei ştiu totul despre noi.

— Şi despre obraznica fetiţă Nadda, care spionează bărbaţi necunoscuţi?

— Nu trebuie să spuneţi asta, monsieur. Ea mă apucă de mână. Să mergem!

— Cunosc de mult cercurile, m-am opus eu.

— Vă rog, monsieur!

— Vrei cumva să-ţi dau bacşiş?

— Ptiu!

— Bine, bine. N-am vrut să te jignesc. Noapte bună, Nadda!

— Vă veţi mai întoarce, monsieur? întrebă ea cu o voce mică, ţinându-se după mine.

— Desigur. Mâine, poimâine, cândva.

La hotel mi s-a spus că mă chemase Shelder. Am năvălit asupra videofonului.

— Cliff, ai aflat ceva?

— Da. răspunse el sec. În timpul acesta, se uita la mine cu reproş.

— Ce s-a întâmplat? Spune odată!

— La Academie n-am avut noroc. Câteva însemnări despre Kapella, cu care nu prea aveam ce face. Klimos şi-a dat toată silinţa să mă ajute.

— Nu mă mai fierbe atâta, Cliff!

— O clipă! Încearcă măcar să-ţi închipui cu ce dificultăţi am avut de luptat. În definitiv, nu puteam să-i împărtăşesc lui Klimos adevăratul motiv al cercetărilor.

Din cauza asta s-au produs tot felul de neînţelegeri şi muncă fără rost.

În Arhiva centrală a Consiliului cercetării am găsit apoi unele lucruri mai utile. Am ascultat micro-înregistrarea.

Deci: procesele-verbale originale ale Kapellei dovedesc că printre membrii echipajului se afla un bărbat cu numele de Nabou. Ca rang, el trebuie să fi fost foarte aproape de comandant. Probabil, inginer-şef. Datorită iniţiativei şi sângelui său rece, nava cosmică a fost salvată de la prăbuşirea pe Soare. Utilizând toate sursele de energie disponibile, el a realizat un câmp antigravitaţional. Pentru epoca aceea, un lucru neobişnuit de îndrăzneţ. Dar a reuşit.

Într-un raport despre construcţia centrului selenar de cercetări Endymion — adică douăzeci de ani mai târziu — Nabou Tebar este pomenit elogios de mai multe ori. În nici unul din cazuri nu avem la dispoziţie înregistrări fotografice. Cam asta ar fi.

Deşi mă aşteptam ca bănuielile mele să se confirme, informaţiile lui Shelder mă făcură la început să amuţesc.

Mi-am revenit cu greu.

— Cliff! Avem dovada!

— Dovadă? Shelder surâse ironic. Pentru oraşul lunar, da. Acolo a fost Nabou Tebar. Dar cine poate să susţină că el este identic cu Nabou de pe Kapella? Raportul Kapella

vorbeşte doar despre un oarecare Nabou. Celălalt nume nu este indicat.

Şi acum, gândeşte-te: dacă Nabou al nostru era în Endymion un om de aproximativ treizeci de ani, atunci este clar că n-a putut să fie şi pe Kapella. Dacă însa a participat la memorabilul zbor, atunci nu ar putea să aibă astăzi mai puţin de optzeci de ani.

— Exact calculul meu!

— Tocmai! Şi el este fals.

— Vrei să spui că...

— Da, asta vreau să spun, Will! Am pierdut o groază de timp cu istoria asta, care s-a dovedit a fi exact aşa cum am prevăzut-o eu. Şi cu asta, gata! Să nu cumva să-ţi închipui că voi mai pierde măcar un minut cu astfel de... speculaţii.

— Cliff, s-ar putea totuşi ca...

— Orice se poate, Will! Şi sunt chiar dispus să continui să acord ipotezei tale un procent de probabilitate. Asta însă nu este suficient pentru a mai continua să luăm în serios problema. Pentru mine, ca medic, Nabou este un om. Dacă n-o crezi, atunci, din partea mea, cere examinarea lui la Institutul fiziologic al Academiei. Pe mine însă te rog să nu mă mai amesteci în treaba asta!

Imaginea de pe ecran se stinse. Shelder decuplase. Mă simţeam ca şi cum aş fi întins mâna în aer pentru a prinde vântul.

O VIZITĂ ÎN ANTELIAS

Uşoara supărare a lui Shelder nu dură prea mult şi am rămas prieteni. Totuşi, ori de câte ori stăteam de vorbă, evitam subiectul Nabou.

Nu puteam să-i iau în nume de rău faptul că se retrăsese pe poziţia medicului şi că – nu voia să recunoască

decât ceea ce îi arătau datele precise ale analizelor. Din perspectiva lui, faptele pledau împotriva versiunii mele. Cu asta, problema era pentru el închisă. În orice caz, pesimismul îi întuneca privirea şi, cu siguranţă, acesta era cel de-al doilea motiv pentru care se distanţase de ideea mea. Acţiona ca un om care vrea să amâne cât se poate de mult ceva inevitabil.

Dimpotrivă, pentru mine chestiunea se prezenta cu totul altfel. În cazul meu era vorba în primul rând de Yamina, şi de aceea nu eram dispus să mă resemnez. Pe deasupra se trezise şi interesul meu ştiinţific pentru cazul Nabou. Ştirile lui Shelder nu lămuriseră contradicţiile care priveau persoana lui Nabou. Dimpotrivă, după părerea mea, ele apăreau şi mai clar.

Zile în şir m-am tot întrebat ce e de făcut. Îmi neglijam munca, nu reuşeam să dorm, de-abia mai mâncam.

Starea mea de agitaţie atrase atenţia colegilor.

Cel mai mult mă apăsa obligaţia de a păstra cea mai deplină tăcere în legătură cu ceea ce mă preocupa. Nu voiam să mai risc o dată să păţesc ce păţisem cu Shelder.

Atunci întâmplarea îmi veni în ajutor. Am fost chemat la Consiliul cercetării mondiale. Mi se cerea un raport prealabil. Era o ocazie potrivită pentru a mai relua o dată cercetările la „faţa locului”.

Pentru asta aveam însă nevoie de o fotografie a lui Nabou, Era imposibil să găsesc vreo poză pe care s-o pot întrebuinţa. Nabou se ferea de toţi fotografii şi operatorii. Aşa încât nu-mi mai rămânea decât să recurg la un şiretlic.

Mi-am montat aparatul de fotografiat în camera de la hotel, în faţa videofonului, şi l-am camuflat atât de bine, încât să nu poată fi observat. După mai multe încercări am purtat o convorbire neimportantă cu Nabou. Planul îmi reuşise. Posedam, în fine, fotografii excelente ale

misteriosului personaj din Antelias. Mulţumit şi plin de speranţe am plecat spre Europa.

Imediat ce mi-am rezolvat problemele în secţiunea de geofizică, m-am străduit să aflu câte ceva despre Nabou.

Am fost îndrumat să mă adresez administraţiei Consiliului cercetării.

— Nabou Tebar? O clipă, vă rog! Da, am şi găsit.

Ultimele documente în legătură cu testul Sindbad.

— Pe acestea le cunosc. Nu aveţi nimic altceva?

— O însărcinare din partea secţiei „Proiecte de construcţie lunar”. Asta a fost în urmă cu aproape treizeci de ani.

— De atunci, nici un fel de informaţie în legătură cu ce a mai făcut şi unde a funcţionat?

— Noi luăm în evidenţă doar pe colaboratorii la proiectele Consiliului mondial al cercetării.

— Şi nici un fel de indicaţii în legătură cu persoana?

— Ar trebui să ştiţi că astfel de acte nu se mai întocmesc de mult.

— Dar în trecut, înainte de Endymion?

— Doar Nabou Tebar nu poate fi atât de bătrân!

— Câţi ani cuprinde evidenţa dumneavoastră?

— Şaptezeci de ani.

— În acest interval s-a petrecut şi cazul Kapella.

— Se poate, dar despre Nabou Tebar nu mai există nimic.

Ce se întâmplase cu Kapella? Lucrul acesta mă interesa foarte mult.

În drum spre secţia de Astronautică am mai calculat o dată vârsta lui Nabou. Construcţia lui Endymion avusese loc în urmă cu treizeci de ani. Cu mult mai tânăr de treizeci de ani nu putea fi pe vremea aceea. În felul acesta, ar trebui să aibă astăzi în jur de şaizeci de ani.

Oricum, era cu mult mai bătrân decât arăta.

— Doriţi să vă informaţi în legătură cu expediţia Kapella? Am mai fost de curând întrebaţi despre asta. Ciudat!

— Dacă aţi şti despre ce este vorba, stimate arhivar!

Numele membrilor echipajului Kapellei au rămas înregistrate?

— Comandant a fost Ian Vreede. în raport mai este pomenit un oarecare Nabou, care a salvat nava de la catastrofă. Însă asta e tot. Staţi! Mai avem aici un proces-verbal suplimentar. Iscălit de Ray Fulton, navigator la bordul Kapellei. Pe vremea aceea locuia în Sydney.

Poate mai trăieşte.

— Să sperăm! Nici nu bănuiţi cât de preţioasă este pentru mine această informaţie.

Am profitat de şederea în Europa pentru a face o scurtă vizită părinţilor. Bucuria a fost mare, dar timpul meu era foarte limitat.

Stăteam la fereastra camerei mele şi priveam mica grădină din faţa casei. Ramurile tufişurilor se aplecau sub povara zăpezii. Şi fulgii continuau să se zbenguiască.

— Te-ai înţeles bine cu Nabou Tebar? mă întrebă tata.

— Nu, este un om ciudat.

— Nici nu vă potriviţi unul cu altul.

— Vorbeşti ca şi cum l-ai cunoaşte.

— Ştii oare că te-a ţinut în braţe pe vremea când erai copil?

M-am răsucit brusc.

— Tată, doar nu vorbeşti serios!

— Ba da. ba da, fiule. Îl cunosc bine pe Nabou.

Precipitat, am scos din buzunar fotografia lui Nabou.

— Acesta e?

— Ia arată-mi! De necrezut! E neschimbat!

— Câţi ani avea pe atunci?

— Păi, cam patruzeci şi cinci, aş zice.

— Fotografia asta a fost făcută abia ieri.

— De necrezut! Aceşti treizeci de ani au trecut fără să lase nici o urmă asupra lui. Şi este cu cel puţin zece ani mai bătrân decât mine. El îşi pipăi faţa. După aspectul exterior aş putea să-i fiu tată.

— Povesteşte-mi, te rog, despre el.

— Da, a trecut atâta timp de atunci. Dar când îl văd în faţa mea, ca în această poză, îmi vine să cred că s-a întâmplat abia în urmă cu câteva zile.

Trăiam pe atunci în Berlin. Ştii, lucram la institutul de arhitectură extraterestră. Era o epocă plină de griji. Mama îl aştepta pe micul Will, şi Will n-a prea menajat-o. La institut aveam dificultăţi cu proiectele pentru Endymion.

Aşa-numitul oraş lunar interior, care se afla situat într-un „crater”, fusese terminat. Acum urma să fie construit oraşul exterior. Acolo erau prevăzute, înainte de toate, instalaţiile de alimentare. Problema pe care nu reuşeam s-o rezolvăm era protecţia împotriva căderilor de meteoriţi. Meteoriţii ăştia! Nu erau nici pe departe atât de periculoşi pe cât se credea în trecut, şi totuşi, în cursul lucrărilor de construcţie aveam mereu victime. Am asistat şi eu o dată la aşa ceva. Nu auzi şi nu vezi nimic. O izbitură bruscă şi nenorocirea s-a produs.

În chip de protecţie pentru oraşul exterior fusese concepută o imensă cupolă. Dar construcţia, materialul! Ne-am sfătuit, am făcut propuneri, încercări, am luat apoi totul de la capăt. Nu reuşeam să ajungem la o soluţie satisfăcătoare.

Inginerul Tebar era şi el acolo. Consiliul cercetării îl însărcinase cu supravegherea şantierului. Venea aproape zilnic la Institut. Şi tot el a fost acela care ne-a dat ideea de a întrebuinţa un aliaj de silunit.

Ideea era ademenitoare şi totuşi ezitam. Cunoşteam, fireşte, silunitul. Dar cupola urma să aibă o înălţime de o sută de metri, la un diametru de mai mulţi kilometri,

întrebarea era dacă acest clopot imens, asemănător unui clopot de ceas, va fi stabil, chiar dacă în calcul intra şi greutatea mai mică de pe suprafaţa Lunii.

Nu ajunsesem încă la nici o decizie când Nabou ne-a făcut surpriza de a ne arăta o probă de silunit, în care am recunoscut singurul aliaj posibil. El ne puse pe masă bucăţica de metal asemănător cu sticla, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Pentru noi a fost o adevărată sărbătoare. Şeful ne spuse: „Luaţi-l de exemplu pe Tebar. Esenţialul nu este să vorbeşti, ci să lucrezi, să cauţi şi să găseşti!”

În felul acesta l-am cunoscut mai îndeaproape pe Nabou. Ciudată fiinţă! Închis, opac. În apropiere de el nu prea putea să-ţi fie cald. O dată ne-a vizitat chiar acolo unde locuiam. Parcă văd cum te-a luat în braţe — aveai de-abia câteva săptămâni. Ca şi cum ar fi ţinut în mână un porţelan.

— Nabou cu un copil în braţe — nu pot să-mi imaginez aşa ceva.

— Se uita la tine ca la un obiect de artă sau mai degrabă ca la o piesă reuşită. Începusem să mă simt penibil. „Nimic deosebit”, am spus eu, pentru a pune capăt scenei. Fireşte, mama a fost adânc jignită. La observaţia mea, el ripostă: „Un om! Pe pământ nu există altceva mai preţios”.

L-am întrebat unde s-a născut. „Undeva”, mi-a răspuns el.

Am râs de gluma asta. El însă nu râse. Nu l-am văzut niciodată râzând. Poate de aceea mama ta se temea puţin de el.

— Tot aşa este şi astăzi.

— Păi da, omul îşi păstrează toată viaţa particularităţile.

— Ce s-a întâmplat apoi cu Nabou?

— A plecat spre Endymion. Construcţia cupolei a reuşit. L-am întâlnit un an mai târziu. Nu mă mai cunoştea.

Îşi amintea de memorabila încercare a silunitului, dar de mine nu. Pricepi?

— Nu eşti singurul căruia i s-a întâmplat aşa ceva.

— Când oraşul exterior fu gata, urma să fie decorat de Consiliul cercetării. Dar el dispăru, fără urmă. Am auzit iarăşi vorbindu-se de el cu ocazia expediţiei Sindbad.

— Cu puţin timp înainte de plecarea mea din Antarctica mi-ai scris să-l salut pe Nabou din partea ta.

— Ai făcut-o?

— Nu, tată, mi-am spus că este o eroare.

— Îl mai vezi acolo, în Beirut?

— Da, dar ştii…

— E ceva care nu merge, fiule?

— E ceva care nu merge... cu Nabou şi cu altele.

Tata tăcu. Şi eu. Priveam la joaca tăcută a fulgilor de zăpadă.

La puţine zile după întoarcerea mea din Europa a trebuit să stau de vorbă cu Nabou. Se iviseră nişte probleme tehnice în legătură cu proiectul M.

M-a întâmpinat Youssef. Era mirat pentru că nu mă anunţasem în prealabil.

Din nou m-a impresionat atmosfera neobişnuită a acelei case. Aveam senzaţia că sute de ochi ascunşi mă observă.

— Cu cine doriţi să vorbiţi, monsieur?, mă întrebă Youssef.

— Ciudată întrebare! Cu Nabou, fireşte.

— Pardon, s-ar fi putut să doriţi s-o vedeţi pe madame Farah.

— E aici?

— Da, monsieur.

Am încercat să străpung masca impenetrabilă a lui Youssef.

— De cât timp eşti în casa asta?

— De câţiva ani...

— Şi înainte?

El făcu un gest neclar,

— Când aici, când acolo.

— Te îngrijeşti singur de casă, fără servo-automate?

— Nu sunt servitor, monsieur!, răspunse Youssef rece. Îmi permiteţi?

Deschise uşa spre camera de la parter, pe care o cunoşteam deja. Aici o întâlnisem pe Yamina pentru prima dată. Speranţa de a fi şi acum întâmpinat de ea nu se îndeplini.

Glasvandul spre parc era deschis. Am păşit afară. De pe terasa cea mai înaltă se deschidea o minunată privelişte asupra golfului şi asupra mulţimii de case ale Beirutului.

Când m-am apropiat de balustradă, m-am oprit brusc. În faţa unui zid scund Nabou îngenunchiase. Observa o salamandră care se odihnea nemişcată pe mâna lui. La apropierea mea, animalul sperios fugi.

Nabou se ridică şi mă salută în felul său rece.

— Iubiţi animalele?, l-am întrebat eu. Mi-am amintit de comportarea sa atunci când Lisette, pisica de pe navă, se îmbolnăvise de rău de mare.

El mă privi cercetător şi, după cum mi s-a părut, puţin de sus.

— Şi animalele sunt locuitori ai acestei planete.

— Vă exprimaţi aşa de... cosmic, am constatat eu zâmbind.

— Se prea poate. Ce vă aduce la mine?

I-am explicat ce aveam pe inimă. Era vorba de anumite date pentru a putea străbate la adâncimi ale Pământului mai mari decât cele pe care le atinsesem cu Sindbad.

Nabou fu imediat dispus să-mi dea explicaţiile solicitate şi mă conduse în camera lui de lucru, care ocupa o parte a etajului superior.

Am examinat atent încăperea. Mese acoperite cu desene, rafturi, lămpi puternice, un automat de calcul. Nimic neobişnuit.

Ciudate erau doar ornamentele metalice din dreptul ferestrei largi, alcătuite dintr-un aliaj alb-argintiu. Execuţia lor artistică nu putea însă ascunde faptul că alcătuiau gratii foarte solide. O astfel de măsură de siguranţă, de multă vreme ieşită din uz, ar fi putut să însemne în altă parte o expresie a unei jignitoare neîncrederi în oameni. Aici însă erau valabile, fără îndoială, alte unităţi de măsură. Nabou trebuia să aibă motive puternice pentru a se apăra de oaspeţi nepoftiţi. Acestea erau gândurile mele în timp ce luam loc.

Nabou trecu fără ocoluri la subiect. Vorbea liniştit, curgător, aproape monoton. Când am închis pentru o clipă ochii, am fost convins că aud o înregistrare perfectă pe bandă de magnetofon.

După experienţa acumulată în urma testului Sindbad, Nabou considera posibilă o pătrundere directă spre vatra magmatică din mantaua terestră, cu scopul de a instala centrale vulcanice. Demonstraţia sa era inatacabilă. Cu această ocazie am constatat că posedă cunoştinţe uimitoare în domeniul geologiei.

În definitiv, ce nu ştia acest om straniu? Capacitatea lui de cuprindere depăşea cu mult măsura normală.

Uşa unei încăperi alăturate se deschise. Înăuntru pătrunse Yamina. Purta în braţe un vraf de cărţi.

— Will? Mirată, aproape surprinsă, ea îmi întinse mâna.

I-am explicat motivul vizitei.

Apoi Nabou îşi continuă explicaţiile. Palmele lui înguste dar puternice se odihneau pe braţele fotoliului. Rar sublinia câte un cuvânt printr-un gest. La încheietura mâinii drepte am recunoscut o cicatrice minusculă. Provenea de la rana pe care o căpătase noaptea, pe marea de magmă.

Yamina îşi făcea de lucru la o planşă de desen. De mai multe ori se uită în direcţia mea. Privirea ei era gravă, îngândurată. Bănuia, desigur, ce urmărea în primul rând vizita mea, şi era îngrijorată. Pentru a o linişti, i-am făcut pe furiş un semn cu capul.

— Am răspuns în întregime la întrebările dumneavoastră?, se interesă Nabou.

— Mă rog? Da... fireşte. Îl ascultasem doar pe jumătate şi m-am grăbit să îndrept discuţia pe un făgaş nou.

— Aţi dezvoltat modelul navei-sfredel după o idee proprie sau a existat în prealabil un proiect al Consiliului cercetării?

— Consiliul şi-a însuşit planul meu.

— O să vi se ridice un monument pe fundul mării, Nabou, am spus eu în glumă. De fapt aţi meritat de mult unul.

— Cum aşa?

— Pentru construcţia cupolei lui Endymion.

— Construcţia cupolei?

— Păi da, aţi vorbit odată despre asta, în legătură cu cazul Kapella.

El scutură capul. Voia oare să ocolească adevărul sau era vorba din nou de o lacună în memorie?

— Probabil că nu vă mai amintiţi nici de arhitectul Ion Pertenkamp, am continuat eu.

— Cine e ăsta? întrebă Yamina. Tatăl tău?

— Într-adevăr. A lucrat cu Nabou la proiectul oraşului lunar.

— Nabou! Nu vă mai amintiţi asta?

— Trebuie să fie vorba de o confuzie.

Yamina îl privi pe Nabou cu suspiciune.

— Şi ce legătură are asta cu Kapella?

I-am povestit, atât cât ştiam, despre ce era vorba.

Am trecut însă sub tăcere momentul în care se petrecuse povestea, pentru că nu puteam să dovedesc că el, Nabou Tebar, luase parte la expediţia aceea.

Nabou ascultă fără să tresară. Nici cel mai mic semn al vreunei amintiri.

Simţeam nevoia să-l provoc.

— Vă joacă feste memoria, Nabou? Păi da, în cursul unei vieţi lungi se întâmplă ca unele lucruri să cadă în uitare.

Nu el, ci Yamina răspunse la asta.

— Vorbeşti ca şi cum Nabou ar fi un moşneag.

Am izbucnit în râs.

— Cine ştie?

— Ce absurditate! În privirea Yaminei citeam mai degrabă grijă, decât reproş.

— Mie nu mi se pare, am ripostat eu imperturbabil.

Daţi-mi voie să ghicesc ce vârstă aveţi, Nabou.

— Dacă vă face plăcere, vă rog.

— Deci: treizeci… patruzeci…

Pe faţa lui palidă nu tresări nici un muşchi.

— Cincizeci, şaizeci...

Un văl mi se puse pe ochi. Am vrut să-l îndepărtez, dar braţele îmi căzură neputincioase.

— Ah, să trecem peste asta, am murmurat eu.

— Poate o sută, două sute... o veşnicie. Vocea lui Nabou ajungea la mine ca de la o distanţă imensă.

— Ce e cu tine, Will? strigă Yamina. Eşti alb ca varul. — Daţi-i o înghiţitură de apă, spuse Nabou calm.

— Mi-a trecut, am refuzat eu. Ciudat, aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

Nabou îmi luă pulsul.

— Călătoria-test a fost prea mult pentru nervii dumneavoastră. Aveţi nevoie de linişte, mai mult decât orice, linişte!

Mi-am tras mâna din mâna lui.

— Sfatul dumneavoastră este bun. Mă tem totuşi că nu-l pot urma.

Yamina veni spre mine.

— Ascultă-l, Will. Te rog! Ea mă privi insistent.

Fii prevăzător!

Avertismentul mi s-a părut că are un dublu sens.

Se referea, fireşte, la starea sănătăţii mele. Dar probabil că şi la Nabou. Dacă aş fi putut sta de vorbă cu Yamina, între patru ochi! Era imposibil. Nabou nu părăsea camera, privirea sa se oprea când asupra mea, când asupra Yaminei.

Mi-am luat rămas bun. Youssef veni pentru a mă conduce afară.

— Când ne mai vedem?, am întrebat-o pe Yamina, în treacăt.

— Poate la Academie, răspunse ea tărăgănat. Observase privirea lui Nabou.

La uşă m-am mai întors o dată spre Nabou.

— Apropo, ce părere aveţi despre întrebuinţarea roboţilor la viitoarele expediţii în adâncuri?

— Nu am nici o rezervă. Dar, bineînţeles, vor trebui să fie nişte automate mai perfecţionate. Altfel nu ar avea nici un sens.

— Biomate? Asta o să mai dureze un timp.

— Nu cred. Hayl e optimist.

BIOMATE

În drum spre Beirut am făcut bilanţul. Era deprimant. Firea lui Nabou mi se prezenta mai contradictorie şi mai inexplicabilă decât până atunci. Încercarea de a mă apropia de adevăr dăduse greş. Aflasem un singur lucru: în persoana lui Nabou dădusem peste un adversar care îmi era superior, ori de câte ori mă apropiam de un anumit secret. Continuam să văd privirea lui apăsătoare. Continuam să-i simt degetele pe încheietura mâinii. Degetele acestea fuseseră puternice şi reci ca oţelul.

Inexplicabilă mi se părea şi comportarea Yaminei.

Fără îndoială, ştia mai mult decât spunea. Tăcea sub puterea unei constrângeri care pornea de la Nabou? Sau era totuşi legată de o dispoziţie a Consiliului cercetării, care îi provocase conflicte de conştiinţă?

Continuam să înclin spre ultima ipoteză, deşi era de neconceput că s-ar putea experimenta ani de-a rândul un biomat, în secret. Dar exista vreo altă explicaţie? Odată cu trecerea anilor, orice om prezenta modificări în înfăţişarea şi în fiinţa sa. În cazul lui Nabou, aşa cava nu se întâmplase. Mărturia tatălui meu o dovedise. Şi mai rămânea un semn de întrebare în legătură cu Kapella. Dacă fusese cu adevărat... Nu, asta era de neconceput! Încercasem să aflu câte ceva despre fostul navigator Fulton. Până acum nu reuşisem nimic.

Imediat ce am ajuns la Beirut am renunţat la intenţia iniţială de a zbura înapoi la Baalbek, fără nici o întârziere. Gândul de a continua cu speculaţiile acestea chinuitoare, în camera de la hotel, nu era prea ademenitor. Aşa încât m-am lăsat purtat prin oraş de trotuarul rulant al străzii însufleţite. Asta mi-a făcut bine şi, treptat, mi-am recâştigat echilibrul interior.

În cele din urmă am ajuns în apropierea hotelului în care locuisem prima dată. Aici fusese cazat Oswin Hayl. Nu eram

în nici un caz dornic de compania lui Hayl dar, dacă se ivise ocazia de a-l mai întreba o dată în legătură cu biomatele, m-am anunţat la el.

Când am intrat în camera lui, stătea în faţa videofonului şi vorbea cu Mikhael Klimos.

—... lucrează în continuare perfect, l-am auzit eu pe Hayl spunând.

Klimos îl privea sceptic.

— Principalul este să nu pierdem controlul.

— Ai încredere în mine, Klimos, experimentul decurge... Hayl se întoarse spre mine. Bună, Will!

L-am salutat pe el şi pe Klimos.

Acesta făcu un semn spre mine.

— Probleme?

— Deloc.

— Arăţi cam obosit.

— Deci, Mikhael, te ţin la curent, spuse Hayl.

Klimos decuplă aparatul.

— Mi se pare că tu ai probleme, Oswin, am spus eu.

Îşi trecu mâna peste frunte:

— Of, experienţele astea! Doar ştii ce înseamnă. Ori reuşeşti, ori nu, şi atunci trebuie s-o iei de la capăt.

— E vorba de biomate?

Hayl mă privi perplex.

— Nu mai ai răbdare, nu?

— Mă sprijin pe propriile tale cuvinte: trebuie să protejăm vieţile umane, trebuie să utilizăm biomate. Cât se poate mai repede.

— Da, da... cât se poate mai repede, mă luă el peste picior. Este vorba de experienţe cu viaţa! Intervenţie în evoluţie. A modifica ceea ce natura a meşterit miliarde de ani. Şi totul trebuie să se potrivească la milimetru.

— Biomatul este prin urmare mai mult o fiinţă decât un automat?

— Desigur. Denumirea de „biomat” arată că este vorba de un organism care e manevrat după voinţa noastră şi care nu s-a dezvoltat pe o cale naturală, în accepţiunea curentă a termenului. În plus, un biomat nu trebuie deloc să semene cu omul. Dacă totuşi se întâmplă aşa, atunci numai pentru că structura noastră continuă să fie cea mai bună.

— Lucrul acesta mi se pare deosebit de îngrijorător.

— Cunosc obiecţiile. Asemănarea duce la confuzie şi aşa mai departe. E absurd, pentru că există indicii pe baza cărora se poate face deosebirea. Ceea ce este animat este alcătuit din aceiaşi atomi ca şi ceea ce nu este animat. Un element special al vieţii nu există. Dar a trage de aici concluzia că procesele psihice care se desfăşoară în om trebuie explicate, pur şi simplu, după legi fizico-chimice, asta ar fi inadmisibil. Aici sunt valabile legităţi biologice speciale.

Omul reprezintă forma socială a materiei. Relaţii particulare, absolut individuale, care sunt reglate de principii etice, caracterizează societatea noastră. Transportă un nou născut pe o planetă nelocuită, lipseşte-l, cu alte cuvinte, de societatea umană, şi el va înceta de a mai fi om. Va degenera într-un animal. Cu totul altfel se întâmplă cu un biomat. O populaţie de biomate, oricât de mare, nu poate să alcătuiască o societate. Lipsesc relaţiile sociale dintre indivizi. Problemele inter-umane, cum ar fi dragostea, credinţa, tovărăşia, le sunt necunoscute. Biomatele rămân creaţii utilitare ale omului, fără posibilitatea unei reproduceri proprii.

— Biomatul ar fi deci un neutru... nici bărbat, nici femeie?

— Aşa e. Altfel am pierde controlul asupra lui. Închipuie-ţi ce s-ar întâmpla dacă biomatele s-ar înmulţi nestingherit! Biomatul poate cel mult să se autodirijeze, să se dezvolte în continuare prin acomodare la mediul exterior şi în cursul

acestui proces să devină chiar asemănător unei fiinţe sociale. Dar numai atât, asemănător!

— Corpul şi spiritul sunt o unitate, depind unul de altul. Dacă biomatul este analog omului din punct de vedere fiziologic, ar trebui să fie şi în ceea ce priveşte spiritul.

— Nu neapărat. În principiu, toţi oamenii sunt alcătuiţi la fel, şi totuşi au aptitudini spirituale foarte diferite. Gama aceasta se întinde de la insensibilitate până la genialitate. Şi în afară de asta, biomatul poate fi manipulat.

— Dar el gândeşte şi are o conştiinţă.

— O conştiinţă condiţionată. El recunoaşte mediul ambiant şi acţionează după metoda jocului strategic, mişcare după mişcare, până când o sarcină este rezolvată în chip optim.

Trăirile spirituale îi sunt totuşi străine. Nu este nici vesel, nici trist, şi nu este supus niciunei stări de spirit sau emoţii. Anumite zone ale creierului uman, în care se formează emoţiile, sunt la el scoase din funcţie. În compensaţie, el posedă alte aptitudini, de exemplu: o memorie neobişnuită.

— Aş putea să-mi imaginez că, datorită aptitudinilor sale deosebite, un biomat ar fi în stare să exercite asupra oamenilor o influenţă sugestivă. Şi asta conştient, cu o anumită intenţie, cum ar fi, să zicem, asigurarea propriei existenţe sau ca apărare împotriva unui atac iminent.

— Lucrul acesta ar trebui să fie de la început prevăzut şi împiedicat.

— Ar putea să aibă un biomat senzaţia de teamă?

— Numai sub forma fricii de durerea corporală.

— Atunci este de presupus că va resimţi şi mila.

— Milă, în sens uman, nu. Nu uita că, începând cu prima sa celulă, care se dezvoltă într-o retortă, el nu este om!

— În cazul acesta, nu am proceda împotriva normelor noastre morale dacă am distruge un biomat.

— Vrei să spui, dacă l-am omorî.

— Da, la nevoie.

Hayl se scarpină în barbă.

— Fir-ar să fie, vrei să le ştii pe toate!

— Nu am voie, cumva?

— Ba da, ai voie. Întreaga problemă este cu adevărat fascinantă. Unde rămăsesem? Da, să-l omorâm la nevoie. Păi, cazul acesta nu se poate produce, dacă facem abstracţie de o distrugere rău intenţionată, care nu ar avea sens. Biomatul nu-l va ameninţa niciodată pe om. „Caracterul” pe care i-l vom da îi va interzice lucrul acesta.

— Pari să fii foarte sigur de ceea ce spui, Oswin. Atât de sigur, ca şi cum ai deţine deja o experienţă practică.

El evită să dea un răspuns direct, spunând cu un zâmbet strâmb:

— Poţi avea totuşi încredere în noi, chiar dacă ştiinţa noastră nu este tot atât de veche ca geologia.

— Departe de mine intenţia de a vă pune la îndoială succesele.

— De succese nu poate fi încă vorba, mă contrazise el grăbit. Şi acum, gata cu întrebările. Trebuie să cobor în restaurant. Mi-am dat întâlnire cu Maktabi. Dar vino cu mine!

Am acceptat invitaţia.

Maktabi terminase tocmai masa de seară. Sătul şi satisfăcut, era instalat într-un fotoliu.

— De unde ai apărut, Will?

— Am fost în Antelias.

— Nu mai vrea să fie cârtiţă, vrea să intre în rândul ciberneticienilor, spuse Hayl.

— Da de unde, Abdul. M-am interesat de munca lui Oswin. Asta e tot.

— De biomate! spuse Hayl, accentuând cuvintele.

— Înţeleg, înţeleg. Maktabi se delecta sorbindu-şi cafeaua. Hm, da... înţeleg prea bine, E un sâmbure de poezie în asta.

— Poveşti din *O mie şi una de nopţi*, nu? Hayl rânji. Nu, nu, afacerile mele sunt foarte realiste.

— În orice activitate e puţină poezie, fu de părere Maktabi. Trebuie doar s-o descoperi.

— De ce să nu existe şi poeţi cibernetici?, am întrebat eu.

— Până acum am răsucit pe toate părţile problema limitelor unui creier biomatic, se răsti Hayl la mine, şi tot n-ai priceput!

— Oswin, păstrează-ţi calmul! Maktabi zâmbea pe sub mustaţă. Doar se cunosc de mult automate capabile să compună.

Ochii lui Hayl scânteiară, barba i se zburli pur şi simplu de indignare.

— Sigur, au existat şoareci „inteligenţi” şi broaşte ţestoase „gânditoare”. Însă aceste performanţe fantastice nu au avut nimic de a face cu un adevărat proces de gândire. Toate încercările de a modela organismul viu cu mijloace tehnice au eşuat în cele din urmă, şi s-a recunoscut că diferenţele calitative nu vor putea fi făcute niciodată să dispară. Lucrul acesta este valabil mai ales pentru activitatea artistică. Ea se întemeiază pe o trăire sufletească, şi de aşa ceva nu este capabil nici un biomat.

— Cred că o să recunoşti faptul că, în secolul douăzeci, creierele electronice au realizat performanţe remarcabile.

— Noţiunea de „creier electronic” a fost încă de pe atunci respinsă de oamenii serioşi. Şi totuşi, au existat indivizi „deştepţi”, care au raţionat cam aşa: creierele gândesc. Maşinile gândesc. Prin urmare, maşinile sunt creiere. Pseudologică! Cel mai complicat automat tehnic este mai departe de un organism decât o bacterie, de om, a spus la vremea lui Oparin.

Cât de puţin este capabilă logica să înlocuiască sentimentele, v-o pot dovedi cu ajutorul unui exemplu. Un automat a trebuit cândva să traducă într-o altă limbă expresia „fără suflet, fără inimă”. Dacă ar fi tradus-o cuvânt cu cuvânt ar fi ieşit totuşi ceva inteligibil. Cu logica lui de maşină, bietul automat nu a putut totuşi pricepe sensul expresiei. El a început să „gândească” şi a căutat formula cea mai scurtă. Rezultatul suna: „mort!” Şi pentru el asta era cât se poate de logic.

Maktabi abia se mai putea ţine de râs.

— Cum de a înţeles aşa?

— Foarte simplu: „fără suflet, fără inimă” înseamnă într-un fel şi mort.

— Dar în domeniul creaţiei muzicale, se pare că au fost obţinute succese mai mari.

— Fals! Pentru un automat, muzica nu are decât semnificaţia de semnal; ea nu îi „spune” nimic. Ceea ce reuşeşte să realizeze un automat instrumentist sau chiar compozitor este doar imitaţia, niciodată creaţia sensibilă, Imaginaţi-vă un automat care să interpreteze un lied! Nu o melodie dulce vă va legăna, făcându-vă să visaţi la durerosul dor, ci zgomotul vijelios al oxidului de carbon şi bubuitul asurzitor al unor descărcări electrice o să vă ridice părul măciucă în cap.

— Cu cuvintele lui Puşkin, muzica nu poate fi disecată ca un cadavru, observă Maktabi.

— Chiar aşa! Există compozitori care lucrează ca automatele.

În clipa aceasta, am dat şi eu drumul la săgeată.

— Nu numai compozitorii! Ce se întâmplă cu Nabou? De ce se păstrează atât mister în jurul lui?

Maktabi uită să-şi mai aşeze jos ceaşca de cafea.

— Mister în jurul lui... Nabou? Nu te înţeleg, Will.

— Dar eu l-am înţeles pe Oswin!

La privirea întrebătoare a lui Maktabi, Hayl înălţă din umeri.

— Habar n-am ce vrea să spună.

— Will! Maktabi se apropie mai mult de mine. Întrebi ca şi cum ar fi vorba de o chestiune care este de la sine înţeleasă. Şi totuşi, ştiu la fel de puţin ca şi Oswin unde vrei să ajungi.

Nu, cu siguranţă că nu ştia. De lucrul acesta puteam să-mi dau seama, înfăţişarea lui exprima doar o curiozitate nevinovată. Pe Hayl, dimpotrivă, era mai greu să-l descifrezi. Nu puteai şti niciodată ce gândea cu adevărat. Dădea impresia că nu acordă nici o importanţă cuvintelor mele. Am socotit de aceea că este mai nimerit să fiu prudent şi să sondez mai întâi cu precauţie.

— De când cu incidentul de pe Sindbad, îmi tot fac griji în legătură cu Nabou. Este un om neobişnuit. Trebuie să-l judeci după criterii speciale. Şi totuşi, nu numai cunoştinţele, dar mai ales comportarea lui umană mă uimesc. Nu vreau să spun că n-ar avea inimă — există exemple şi pentru dorinţa sa de a sări în ajutorul celorlalţi — dar când ai de-a face cu el te şochează cât de mecanic sau — pentru a folosi terminologia lui Oswin — cât de biomatic reacţionează la toate. Orice membru al echipei noastre trebuie să fi observat asta. Şi totuşi, nimeni nu suflă nici un cuvânt, ca şi cum ar trebui apărat un tabu.

— E nebun de-a binelea! bombăni Hayl.

Maktabi tăcu un timp, în căutarea cuvintelor.

— Încă de la prima noastră întrevedere ţi-am spus, Will, că trebuie să te obişnuieşti cu Nabou. Din păcate, nu ai reuşit lucrul acesta. Antipatia ta faţă de el a crescut tot mai mult.

— Motivele…

— În timpul anchetei au reieşit şi motivele, ţi-am explicat că bănuielile tale în legătură cu Yamina sunt neîntemeiate.

Nu există nici un motiv să nu ai încredere în el. Nabou n-o să-ţi stea în drum. Eu îl cunosc şi îl preţuiesc. Dacă l-ai judeca fără prejudecăţi, atunci particularităţile sale te-ar deranja la fel de puţin ca pe Oswin, pe mine sau pe toţi ceilalţi.

Nu mă îndoiam nici un moment de sinceritatea lui Maktabi, dar explicaţia sa nu mă satisfăcea. Ce trebuia să fac? Aici nu reuşeam să avansez.

— S-ar putea să ai dreptate. Abdul, am spus eu. Şi cu asta subiectul fu închis.

CHEMARE DIN DEPĂRTĂRI

Trecură două săptămâni. Eram atât de solicitat de munca de la Institut, încât nu m-am mai putut ocupa şi de altceva.

Regretam doar faptul că eram lipsit de prezenţa Yaminei, Nu dădea nici un semn de viaţă şi când o chemam la videofon, nu era de găsit. Aveam impresia că mă evita intenţionat.

Într-o bună zi am aflat motivul acestei tăceri.

Aveam de lucru la Academie. Am întâlnit-o din întâmplare, pe una din aleile vechiului şi vastului parc, în care se aflau răspândite clădirile.

— De ce nu te mai laşi văzută? a fost prima mea întrebare. Ea privi mâhnită în pământ.

— Nu era vorba de tine, Will.

— Iarăşi Nabou? Yamina, spune-mi odată dacă eşti legată de el printr-o însărcinare a Consiliului mondial. Te implor, ai încredere în mine!

— O însărcinare? îi pierise graiul, se uita la mine uimită. De unde până unde?

— Eşti însărcinată să-l testezi pe biomatul Nabou?

— Ce idee absurdă!

— Iartă-mă, Yamina. De ce însă te fereşti de mine?

— De la ultima ta vizită în Antelias, Nabou mă nelinişteşte, a mărturisit ea. Niciodată n-am simţit mai puternic decât atunci răceala lui. Astăzi îl privesc cu totul altfel.

— Împărtăşeşti deci bănuiala mea?

— Will, dar aşa ceva nu e cu putinţă!, exclamă ea chinuit. Într-adevăr, Nabou a fost întotdeauna ciudat. Adesea n-am ştiut ce să cred despre el. Înainte, colaborarea noastră era excelentă. Admiram inteligenţa şi calmul lui superior. Probabil însă că mai era ceva care mă ţinea legată de el. Chiar dacă rămâneam până noaptea târziu ca să dezbatem cele mai dificile probleme, nu îmi venea greu şi descopeream soluţii pe care nu le-aş fi considerat posibile. Sub privirea lui aveam impresia că o forţă spirituală străină pune stăpânire pe mine. Era o senzaţie care mă uşura, care mă făcea fericită şi de care nu puteam şi nu voiam sa mă eliberez. Toate astea au trecut.

— L-ai iubit, Yamina.

— Poate că l-aş fi iubit dacă ar fi fost mai accesibil. Era ca şi cum între noi ar fi fost un zid.

— Şi nu a încercat niciodată să străpungă zidul acesta?

— Niciodată.

— Am avut impresia că ar fi gelos.

— Gelos nu este, cu siguranţă. În ultimul timp simt că influenţa lui dispare treptat. Asta o simt foarte puternic atunci când alunecă într-o stare de somnambulism, fără nici un motiv aparent. Cu toate astea... gândul că ar putea fi... Will, deocamdată nu ştim nimic, absolut nimic! Privirea ei era îndreptată întrebător asupra mea.

— Vom descoperi adevărul, Yamina, am liniştit-o eu, Unde l-ai cunoscut?

— La Academie. Prin Abdul Maktabi. El mi-a spus că Nabou ar avea nevoie de un specialist în tehnica radiaţiilor. Am fost imediat de acord şi sarcina m-a entuziasmat.

— Ştii de unde vine?

— A lăsat o dată să se înţeleagă că s-ar fi născut în Beirut. A evitat însă întotdeauna să răspundă la orice întrebare în legătură cu casa părinţilor săi. Tăcerea lui fireşte că mi-a stârnit curiozitatea. Am încercat de mai

multe ori să-l fac să vorbească. De fiecare dată, fără succes. Părea că şi-ar fi uitat copilăria.

— Da, la capitolul acesta memoria sa, care altfel funcţionează atât de bine, îl părăseşte cu totul.

— La început am crezut că un accident s-ar fi putut să-i şteargă amintirea anilor mai vechi.

— Spuneai că ar fi susţinut că e originar din Beirut.

Lucrul acesta nu este adevărat. M-am interesat în legătură cu el.

— Şi eu am făcut-o. Cu acelaşi rezultat.

— Originea sa ne este cu totul necunoscută. Oare numele nu oferă nici un punct de sprijin?

— Numele Tebar nu ne permite să tragem nici o concluzie. Nu l-am mai auzit nicăieri. Prenumele Nabou se mai întâlneşte doar în forme modificate. Iniţial s-a scris Nabu şi provenea din sfera mitologiei babiloniene. Nabu trecea drept zeu al artei scrisului, al scrierii cuneiforme, dezvoltate de sumerieni. Un nume cu aproape acelaşi aspect sonor a apărut de mai multe ori în însemnările meiuane.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Crezi că Nabou rătăceşte pe Pământ de şase mii de ani? De o astfel de performanţă nu ar fi în stare nici cel mai perfecţionat biomat

— Fireşte că nu, murmură ea. Am amintit toate astea numai pentru a nu scăpa nimic din vedere. La urma urmei de ce nu ai spus mai de mult că tatăl tău îl cunoaşte pe Nabou?

— N-am aflat-o nici eu decât în cursul scurtei treceri prin Europa.

— Şi cum l-a judecat?

— Nabou nu era pe atunci altfel decât astăzi.

— Unde se ascunde oare adevărul?

Da, unde se ascundea? Shelder nu credea în justeţea presupunerilor mele. Hayl nega existenţa unui biomat şi totuşi descria proprietăţile acestuia într-un mod care amintea în chip izbitor de cele ale lui Nabou. Maktabi şi el pretindea că îl cunoaşte pe omul Nabou.

— Vrei să mă ajuţi, Yamina?

— Mi-e frică, Will, pur şi simplu, mi-e frică!, oftă ea din greu. N-aş vrea să aflu adevărul.

— Te rog să nu întreprinzi nimic singură. Vom pleca amândoi în Antelias şi vom discuta deschis cu Nabou. Aşa vom afla care este situaţia.

Pe Yamina propunerea mea o îngrozi.

Vrei să-i spui de la obraz că nu este un om? O să te ia drept... alienat mintal.

— N-o să-i ofer nici un motiv pentru aşa ceva.

— Nu-l subaprecia, Will! Gândeşte-te la ultima ta vizită la el.

— De data aceasta sunt prevenit. Nu fă o mutra atât de nenorocită, Yamina! Ceea ce ne trebuie este puţină hotărâre şi puţin curaj. Asta e tot.

Chiar în aceeaşi zi am plecat spre Antelias. Prima surpriză care ne aştepta acolo a fost că nu l-am întâlnit nici pe Nabou, nici pe Youssef.

Yamina m-a condus în casă. Am parcurs încăperile.

— Asta, n-o mai înţeleg, spuse Yamina surprinsă. De obicei îmi lasă câte un bilet.

— S-a întâmplat de mai multe ori să nu fi? nimeni în casă?

— Nu, rămânea cel puţin Youssef. Parcă ni s-ar fi întins o cursă.

— Ei, ei! Doar nu avea de unde să ştie că vom veni.

— Astăzi n-am apucat să stau de vorbă cu el.

— Acest Youssef nu-mi place de loc. Ce fel de om e?

— Nu scoţi o silabă de la el, tace ca mormântul. Ştiu doar că este de ani de zile omul de încredere al lui Nabou.

Am urcat la etaj. Peste tot domnea o ordine de neînţeles. Nu era nici o carte, nici o foaie de hârtie care să nu se afle la locul ei. În dormitor, nimic nu te putea face să tragi concluzia că ar fi fost folosit vreodată.

— N-ar fi exclus ca Nabou să ne surprindă aici. Yamina privi îngrijorată spre uşă.

Am râs de ea.

— Te apasă conştiinţa încărcată, asta e. În fond, ce grozăvie ar fi dacă şi-ar face apariţia? Tu ai oricând acces în casă, şi eu tocmai treceam pe aici.

— Ceea ce facem noi se numeşte abuz de încredere.

— Şi ferestrele astea zăbrelite sunt o dovadă de încredere?

— Şi acesta este un amănunt care mă face să mă îndoiesc de justeţea presupunerii tale. Neîncrederea este ceva josnic, totuşi o trăsătură omenească de caracter.

— Ai tot dreptul să te îndoieşti. Ceea ce presupun eu este posibil, ba chiar probabil, însă, încă nedovedit. Uneori aş vrea să mă fi înşelat. De dragul tău, Yamina. Doresc să fi fost scutită de experienţa aceasta…

— Şi dacă este un om ca tine şi ca mine, Will?

— Chiar şi atunci ar trebui să te eliberezi de el. Are o influenţă nefastă asupra ta, şi asta o ştii.

— Munca comună… Ea îşi lăsă privirile în jos.

— Nu, Yamina, pur şi simplu este peste puterile tale să rezolvi singură asta.

Într-o încăpere de lângă camera de lucru am descoperit o casetă neagră. Mi-am amintit că văzusem una asemănătoare în cabina lui Nabou de pe Sindbad.

Yamina nu ştia ce importanţă are asta, nici nu-şi amintea să fi fost vreodată vorba de această casetă.

Cu puţin efort am reuşit s-o deschid. În faţa noastră ieşi la iveală un aparat de emisie de o construcţie ciudată. Am atins un buton.

Yamina mă apucă de mână.

— Nu face asta, Will!

Contactul era deja stabilit.

Am aşteptat.

Nu s-a întâmplat nimic.

— După cum vezi, casa nu a sărit în aer, am glumit eu, pregătindu-mă să închid dulăpiorul.

— Butonul! mă avertiză Yamina. S-ar putea să-i trezească bănuiala.

Pentru a aduce butonul în poziţia lui iniţială, l-am mai apăsat o dată în jos.

În clipa aceea am perceput un clinchet ciudat, pe fondul căruia plutea o voce moale, melodică. Nu se putea distinge dacă aparţinea unui bărbat sau unei femei. Nici limba nu putea fi precizată. Ceea ce se putea recunoaşte era doar faptul că anumite cuvinte erau repetate la intervale scurte.

Am rămas înmărmuriţi în faţa aparatului.

— Ar trebui…

Înainte de a termina ce aveam de spus, Yamina ghicise la ce mă gândisem. Ea se repezi afară din cameră şi se întoarse ca un magnetofon. Precipitată, îl puse în funcţiune.

Banda porni. Am făcut un gest de recunoştinţă în direcţia Yaminei. După două minute emisiunea misterioasă se termină.

Yamina se îndreptă spre camera alăturată, pentru a transporta magnetofonul la locul lui.

Gânditor, am închis încuietoarea casetei. Oricât de surprinzătoare era descoperirea, nu îmi oferea nici un punct de sprijin. Putea să fie vorba de o emisiune a unor radioamatori care, transmisă de la o distanţă mai mare, era de calitate proastă şi devenea astfel ininteligibilă.

Era posibil ca Nabou să se ocupe ca amator cu astfel de lucruri.

În momentul în care mă pregăteam să părăsesc încăperea, m-am trezit faţă în faţă cu Nabou. Stătea în cadrul uşii, palid şi mut. Privirea lui era îndreptată asupra casetei.

Primul meu gând a fost la Yamina. Să sperăm că a reuşit să pună în siguranţă banda de magnetofon.

— Unde este Yamina?, întrebă el.

— Probabil alături. Vorbeam cu glas puternic, pentru a o avertiza. M-a rugat s-o aştept în camera de lucru.

Scuzaţi-mi curiozitatea. Am trecut din întâmplare pe aici, însă dumneavoastră...

— Să lăsăm asta, spuse el liniştit, Siguranţa cu care Nabou îmi dădea de înţeles că nu credea în scuzele mele m-a iritat. Am uitat orice măsură de precauţie.

— Bine, atunci să vorbim deschis. Nu e nici o întâmplare că mă aflu aici. Aş dori să ştiu cine sunteţi cu adevărat, Nabou Tebar!

El îndreptă asupra mea privirea lui goală.

— V-am oferit motive de suspiciune?

— Mai mult decât o dată.

— Concluzia?, întrebă el, ca şi cum ar fi fost vorba de o problemă matematică.

Am fost atât de surprins, încât n-am reuşit să găsesc nici un cuvânt de răspuns.

Privirea lui mă apăsa. Era ca o luptă fără cuvinte. M-am simţit cuprins de o voinţă străină.

Şi i-am desluşit vocea:

— Nu ştiţi nimic despre mine, Will Pertenkamp, absolut nimic, şi nici nu veţi afla vreodată ceva. Însă nu reuşeam să-mi dau seama dacă cuvintele îi ieşeau cu adevărat din gură sau dacă erau gândurile mele. Şi nu aveam deloc senzaţia că cineva mă constrânge. Eram conştient doar de

faptul că opuneam o rezistenţă fără sens, împotriva a ceva necunoscut.

În fond, împotriva cui? Ce vroiam de fapt de la Nabou? Brusc, memoria mă părăsi. Pentru a rupe tăcerea penibilă, am întrebat:

— Avansaţi cu lucrările la Sindbad II?

— Planurile de construcţie sunt gata.

— Şi ce se va întâmpla mai departe?

— Asta n-o ştiu încă. Îşi înclină capul în faţă, ca cineva care descifra o chemare îndepărtată.

Simţeam nevoia să părăsesc cât mai repede această casă. O uitasem chiar şi pe Yamina.

În acel moment ea intră înăuntru. Speriată, se uită la mine.

— Will, eşti iarăşi foarte palid! Vino, plecăm imediat în oraş.

Nabou nu ne acordă nici un fel de atenţie. Stătea dus pe gânduri în faţa mesei pe care se afla caseta.

Pe drum, Yamina îmi luă îngrijorată mâna.

— Ce s-a întâmplat? Este pentru a doua oară...

Mi-am trecut mâna peste frunte.

— Nimic. Poate sperietura, în momentul în care l-am văzut, brusc, în faţa mea. Sunt doar nervii, zău!

— Voi introduce imediat banda de magnetofon într-un analizator.

— Nu te mai osteni de pomană. N-o să iasă nimic de aici.

— Dar Will! Abia cu puţin timp în urmă erai de cu totul altă părere.

— Cum de am putut să-ţi sucesc minţile cu povestea asta absurdă?! Crede-mă, Yamina, în spatele ei nu se ascunde nimic.

— Doar nu i-ai spus lui Nabou ceva despre asta!

— Bineînţeles că nu. Ce rost ar fi avut? Colaborarea ta cu el ia sfârşit. Capitolul este încheiat. Pentru tine, pentru amândoi. Şi este foarte bine aşa.

Yamina scormonea cu privirea panglica întunecată a autostrăzii.

— A spus ceva despre mine?

— Nici n-a fost vorba de tine. A spus doar că noile planuri sunt terminate.

— Activitatea noastră mi-a făcut plăcere. Cu toate cele petrecute!

A doua zi, Yamina mă chemă la Institutul din Baalbek.

— Am încercat să descifrez înregistrarea noastră, îmi comunică ea. Analizatorul nu a dat absolut nici un răspuns. Rezultatul este egal cu zero.

— Ţi-am spus dinainte lucrul acesta, Yamina. Probabil că este vorba de paraziţi atmosferici.

De pe ecran, Yamina mă privea uimită.

— Ai uitat că era vorba de o voce?

Insistenţa ei mă indispunea.

— Şi ce dacă era o voce, ce importanţă are asta? Cauţi mai mult decât poţi găsi. Păcat de timpul pe care îl pierzi!

— Nu, nu împărtăşesc punctul tău de vedere! Trebuie să reuşesc să descifrez caracterul emisiunii. Nu mă dau bătută până ce nu voi reuşi.

— Cum vrei.

Ne-am văzut în continuare destul de des, ne-am plimbat împreună, am fost la teatru, clar totul era doar o prietenie rece. Nabou continua să se afle între noi, fără ca să-i pomenim numele. Nici despre înregistrarea noastră n-a mai fost vorba vreodată.

Yamina nu reuşea să se elibereze de Nabou, deşi se ducea foarte rar în Antelias. Nici eu n-o mai presam să se despartă definitiv de el. Am lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul.

Tot ceea ce era în legătură cu Nabou îmi devenise indiferent. Mă întrebam uneori care să fi fost motivul acestei schimbări, fără să reuşesc să găsesc însă vreun răspuns. Această pasivitate ciudată, care nu se potrivea deloc cu firea mea, ar fi făcut ca până la urmă sentimentele mele faţă de Yamina să se stingă cu siguranţă. Din ce în ce mai des mă gândeam să las totul baltă şi să plec. Întâmplările de aici îşi pierduseră pentru mine interesul, se precipitau, ca un episod care într-o bună zi se va încheia.

Pe neaşteptate, am primit vizita lui Cliff Shelder. Se interesa insistent de starea mea şi, după cum accentua, o făcea şi în numele lui Maktabi şi a celorlalţi prieteni.

— Te porţi ca şi cum m-aş fi întors dintr-o lungă călătorie cosmică, Cliff. Sau este ziua mea?

— Nu este prea uşor s-o scoţi la capăt cu unul ca tine, se văicări Shelder.

— Faci aluzie la istoria cu Nabou? S-a încheiat de mult.

— Cum trebuie să interpretez asta?

— Nu mă mai interesează.

— Te-ai convins, în fine, că făceai o greşeală?

— Am renunţat să mai rezolv problema cuadraturii cercului.

— Starea ta sufletească nu-mi plăcea cam de multă vreme.

— Acum ai scăpat de grija asta.

— S-o sperăm!

— Scuteşte-mă cu scepticismul tău, doctore. N-o să mai recidivez, dacă la asta te refereai.

Shelder îşi dădu silinţa să-şi ascundă privirea iscoditoare, în spatele unui zâmbet inocent.

— Asigurarea pe care mi-o dai mă linişteşte. Numai că... transformarea s-a produs cam pe neaşteptate.

— Ar fi doar o nebunie să persist într-o presupunere, odată ce s-a dovedit lipsită de obiect.

— Nu ai dovezi în sprijinul ipotezei tale — aşa ai afirmat — dar nici împotriva ei. Şi totuşi, ţi-ai schimbat părerea cât ai bate din palme.

— Eşti un adevărat inchizitor, Cliff! Ţi-a povestit cumva Yamina ceva despre banda de magnetofon?

— Nu ştiu nimic despre vreo bandă de magnetofon.

Ce-i drept, am vorbit despre tine, în trecere.

— Şi asta te-a determinat să şi vii încoace?

— Perspicacitatea ta este demnă de admirat.

— Atunci, „cazul” meu nu este cu totul lipsit de speranţă, nu?

Fără să reacţioneze la ironia mea, Shelder mă întrebă:

— Te simţi liber în hotărârile pe care le iei?

— Liberi, dragul meu, suntem doar în prima şi în ultima secundă a vieţii noastre. În rest, nici măcar o clipă. Mediul înconjurător ne determină gândirea şi fapta.

— Nu ocoli răspunsul, Will!, spuse Shelder. Oricum, ai putea fi sub puterea vreunei sugestii sau ceva asemănător. N-o cred însă...

— Aha, Yamina ţi-a sugerat ceva! Dar, ia gândeşte-te, ce interes ar fi avut Nabou să-mi impună voinţa? Dacă ar fi fost un automat biologic, născut din retortele lui Hayl, atunci nu ar fi existat nici un motiv logic pentru aşa ceva. Domnul şi stăpânul său s-ar fi ferit să-i acorde o astfel de aptitudine. Ar fi putut ajunge victima propriei sale creaţii şi spiritele pe care le-ar fi invocat... Ştii ce vreau să spun. Aşa ceva li se poate întâmpla nu numai ucenicilor de vrăjitori.

Dacă însă Nabou este un om „obişnuit”, atunci nu are nici un motiv să întrebuinţeze astfel de mijloace.

Shelder a trebuit să recunoască faptul că s-ar fi putut să am dreptate.

— Toată discuţia despre Nabou a provocat-o Oswin Hayl, cu biomatele lui. Crede-mă, Will, ăsta este un simptom. Doar posibilitatea existenţei unor astfel de creaturi a fost

suficientă ca să provoace confuzie în rândul nostru. Ce se va întâmpla în ziua în care vor sta cu adevărat faţă în faţă cu noi?

— Să-i lăsăm să-şi facă apariţia, bătrâne pesimist!

Vizita lui Shelder m-a neliniştit mai mult decât eram la început dispus să recunosc. Am meditat la comportarea mea din ultimele zile, am judecat totul cu un ochi critic şi am ajuns la concluzia că temerile lui Shelder şi mai ales cele ale Yaminei nu erau în nici un caz lipsite de temei. Probabil că mă aflam sub o influenţă străină, care mă împinsese la indiferenţă şi la renunţare fatalistă.

Singură spaima pe care mi-a provocat-o această constatare a avut un efect binefăcător. În clipa în care am fost conştient de ea, am rupt legătura invizibilă care mă imobiliza. Şi de mare ajutor mi-a fost şi faptul că am primit, în fine, veşti de la Sydney.

KAPELLA

Autorităţile mi-au comunicat că Ray Fulton mai trăia şi că locuieşte în Sydney. O veste care mi-a provocat o stare de mare agitaţie. Am zburat fără întârziere spre Australia.

Ray Fulton mă aştepta în căsuţa lui. Îl anunţasem în legătură cu sosirea mea iminentă şi îi comunicasem scopul vizitei mele. Avea nouăzeci de ani, dar îşi amintea perfect de călătoriile sale cosmice şi mai ales de expediţia Kapella.

Dormitorul şi camera lui de lucru erau ticsite cu amintiri, trofee şi cadouri onorifice; era la vârsta cea mai frumoasă. După ce mi-a arătat şi prezentat, cu o meticulozitate bătrânească, minunata sa colecţie, i-am spus şi eu despre ce era vorba.

— Nabou? Da, ăsta era inginerul. Tebar? Nu-mi mai aduc aminte. Îi spuneam mereu doar Nabou.

— Îl recunoaşteţi în această fotografie?

— Hm... prea sigur nu sunt. De unde aveţi fotografia?

— Am făcut-o chiar eu.

— Nu, atunci cu siguranţă nu este el. Nabou ar trebui să fie de vârsta mea.

— Aşa e. Aveţi cumva fotografii din timpul expediţiei Kapella?

— Bineînţeles. O mulţime. El scoase dintr-un dulap un munte de albume şi de fotografii şi scormoni silitor printre ele. Priviţi, acesta este Ian Vreede, comandantul. Aici sunt eu cu Ana, radio-tehniciana noastră. Era îndrăgostită de Nabou.

— Şi cum a reacţionat el?

— De cele mai multe ori o ocolea. Da, şi acesta este Merl, primul navigator. Nu îmi era simpatic.

— Dar Nabou? O fotografie a lui Nabou?

— Nu prea cred să găsim ceva. Ori de câte ori încercam să-l fotografiez se supăra.

— Dumneavoastră aţi fost al doilea navigator?

— Da, tinere prieten, şi mă pricepeam în domeniul navigaţiei cosmice. Vă rog să mă credeţi. N-am avut nici o vină în toată povestea. Nici Nabou, asta trebuie spus de la început. A fost mai degrabă o nenorocire. Mai târziu am mai condus o mulţime de nave în calitate de comandant.

Ne-am uitat la tot vraful de fotografii. Cele mai multe dintre ele erau îngălbenite şi şterse. N-am descoperit însă nici măcar o singură fotografie în care să-l pot recunoaşte pe misteriosul inginer Nabou. Dezamăgit, am împins albumele într-o parte.

— Nu fiţi atât de nerăbdător. Principalul abia urmează. Am filme! Era hobby-ul meu. Da, aşa se spunea înainte. Am filmat tot ceea ce am văzut şi mi s-a părut că este interesant în cursul expediţiei. Adesea mă certau pentru asta. Mai târziu mi-au fost recunoscători.

Fulton lipăi prin casă şi se întoarse cu un teanc de role şi cu un aparat de proiecţie străvechi.

Nici nu înregistră privirea mea sceptică.

— O să rămâneţi cu gura căscată!, chicoti el.

La instalarea aparatului refuză cu încăpăţânare orice ajutor.

— La asta nu vă pricepeţi!

Cu mâinile tremurătoare trecu filmul prin tot felul de role şi de mosoare. Abia reuşeam să-mi ţin râsul.

Când mi-am pus în funcţiune mnemograful, mă întrebă suspicios:

— Asta ce mai e?

— Un acumulator de memorie.

— E neapărat nevoie de aşa ceva? Nu suport treburile astea de modă nouă.

— Doar pentru mine. Voi înregistra ceea ce voi trăi cu ajutorul filmelor dumneavoastră.

— Din partea mea, fie. Cu condiţia să nu deranjeze.

— Cu siguranţă că n-o să observaţi nimic.

Cu un zumzet caraghios, aparatul de proiecţie porni.

Calitatea imaginii era îngrozitoare si imaginile erau cum nu se poate mai plictisitoare. Ceea ce mă interesa nu era de văzut. De cele mai multe ori se vedea un soare uriaş, care pâlpâia ameninţător, în planul al doilea. Spaţiul era scăldat în flăcări şi oamenii se detaşau pe acest fond numai ca siluete. Da câteva ori am descoperit spinarea lui Nabou, dar dacă era vorba de Nabou Tebar, nu puteam stabili.

Fulton îşi savura amintirile şi pălăvrăgea într-una, în timp ce eu îmi ascundeam câte un căscat.

Când prezentarea filmului luă, în fine, sfârşit, Fulton mă privi cu ochii strălucitori.

— Ei, ce spuneţi?

— Grozav! am răspuns eu, pentru a nu-l jigni.

— Convorbirile a trebuit să le înregistrez cu un microfon ascuns. Altă soluţie nu era. Şi n-a observat nimeni! Se bucura teribil de mult de reuşita şiretlicului său.

Nabou

Pentru mine, oamenii de pe Kapella erau străini, de neînţeles. Nu pricepeam ce spun şi ce gândesc. Aparţineau unei lumi de care mă despărţea mult mai mult decât intervalul unei jumătăţi de secol. Asta nu avea însă acum nici o importanţă. Pe mine mă interesa doar unul dintre ei.

— Nu vă mai amintiţi cumva, Ray Fulton, când a sosit pe Kapella acest inginer Nabou?

Bătrânul dădu grăbit din cap.

— Cu puţin timp înainte de start. Kapella se afla atunci la baza americană pentru sateliţi, A4. I se făcea revizia. Într-o bună zi mi se comunică faptul că un consorţiu închiriase nava pentru o călătorie. Trebuia să transportăm pe Venus o grupă de specialişti, care aveau de efectuat acolo, pe o perioadă mai îndelungată, cercetări ale solului, şi apoi să ne întoarcem imediat la bază. După ce reparaţiile urgente au fost încheiate, i-am dat drumul. Am aflat despre Nabou doar că îl interesa zborul nostru în apropierea Soarelui deoarece plănuia nişte experienţe cu câmpuri antigravitaţionale. Pe bord se râdea de el, echipajul îl considera un intrus. Mai târziu, l-au sărbătorit. Aşa sunt oamenii.

— După ce v-aţi întors, a rămas pe Kapella?

— A plecat imediat şi a dispărut fără urmă.

— Mai daţi o dată drumul la benzile de magnetofon, l-am rugat eu pe Fulton. Speram ca a doua oară să nu mai flecărească atâta, aşa încât să pot auzi mai bine convorbirile de pe bord.

— Totuşi, filmele sunt mai interesante. Îl jignisem. Dar, dacă ţineţi cu orice preţ!

Iată ce am înregistrat:

„— Am depăşit de o oră orbita planetei Mercur, Nabou. Vom avea o întoarcere fierbinte. Priviţi Soarele. Ce spuneţi de asta?

— Dumneavoastră sunteţi primul navigator, nu eu. Dumneavoastră trebuie să răspundeţi.

— Comandantul a ordonat să urmăm această rută.

— Cu toate astea, nimeni nu vă va absolvi de vină, Merl.

— Fleacuri! Vă purtaţi ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva.

— Spuneţi comandantului că ruta aceasta este periculoasă.

— Nici nu mă gândesc. De altfel, dacă ar fi aşa, primul ar trebui s-o ştie chiar el.

— Atunci o să i-o spun eu.

— Din partea mea! Şi aşa nu se mai poate schimba nimic. Sau mai aveţi rezerve de energie?

— Reactoarele sunt suprasolicitate.

— Ce mai vreţi atunci? Nu vă mai bateţi capul pentru alţii.

— Dacă toţi ar gândi aşa!

— Sunteţi un om ciudat. De ce luaţi întotdeauna totul atât de serios? Schimbaţi prin asta ceva? Nu. Eu nu le iau în serios. Credeţi în fond în ceva? Soartă, providenţă, Dumnezeu sau cum se mai spune?

— Cunoaşterea este sensul vieţii. Pentru mine nu există decât a şti şi a nu şti. Ceea ce nu ştiu încerc să aflu.

— Asta mi se pare cam obositor. Când într-o bună zi vă veţi afla pe patul de moarte, veţi şti cel mult că nu ştiţi nimic. Eu iau viaţa aşa cum este şi încerc să profit cât mai mult de pe urma ei. Confort, lux, femei simpatice. Îmi ajunge.

— Dacă aţi avea de trăit o sută de ani, v-aţi sătura repede de astfel de fleacuri, Merl.

— Dumneavoastră, cu cei patruzeci de ani pe care îi aveţi, vorbiţi ca un înţelept din orient, Nabou. Nici femeile nu contează prea mult pentru dumneavoastră, nu-i aşa?

— În felul în care vă gândiţi dumneavoastră, nu.

— Ce nostim! Şi sunt sigur că aţi avea succes. Cu înfăţişarea dumneavoastră! Ce-aţi spune de Ana? Nu e genul meu, dar, oricum...

— Nu mă interesează.

— Şi totuşi, dragostea guvernează lumea.

— Aşa e. Timp de zece ani şi-au spart bărbaţii capetele de dragul unei femei.

— Vă referiţi la războiul troian? Ei, păi chiar aşa de trăzniţi nu mai suntem astăzi. Şi în afară de asta, disputa pentru Elena era doar un paravan pentru o pradă grasă.

— Oamenii sunt foarte inventivi când e vorba de paravane.

— N-o să-i schimbaţi dumneavoastră, Nabou.

— Nici n-ar fi treaba mea.

— Cine v-ar auzi şi-ar putea spune că veniţi de pe o altă stea.

— Cum aşa?

— Vorbiţi mereu despre treburile pământeşti cu atâta distanţare, ca şi când aţi fi doar un privitor.

— Sunt un om ca oricare altul.

— Atunci pot fi liniştit. Ştiţi, astăzi se vorbeşte atâta despre extratereştri! În orice caz, până astăzi n-am reuşit încă să descoperim vreunul.

— Dar de existat trebuie să existe.

— Vedeţi punctul acela minuscul, în depărtare? Este asteroidul Reno. În curând ne va ajunge din urmă. S-ar putea să nimerim în apropierea lui.

— Un călător interesant.

— A văzut mai multe decât noi.

— Poate este ocupat de cercetători cosmici necunoscuţi.

— Ce credeţi, Nabou, oaspeţii aceştia vor fi nişte supermeni înspăimântători, sau oameni cumsecade, cu care vom putea sta de vorbă?

— Dacă pământenii vor fi pregătiţi pentru asta, vor găsi calea de a sta de vorbă cu ei.”

„— Ana, mai aveţi legătura cu Regulus?

— Da, dar nu e prea bună. Regulus este foarte departe de noi. De ce întrebaţi, Nabou?

— S-ar putea să avem nevoie de ajutorul ei.

— Ajutor? Doamne, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nu.

— Fulton a făcut şi el câteva apropouri. Că ruta noastră ar fi riscantă, că nu ar fi ales-o el.

— Este un joc riscant al forţelor. Trebuie să punem la bătaie toată energia, pentru a scăpa de Soare.

— Dar asta se poate calcula exact.

— S-a calculat. Ana. Liniştiţi-vă!

— Nu mă mai pot uita la globul acesta înspăimântător de foc. Este din zi în zi mai mare, Nabou, rămâneţi cu mine, mi-e frică.

— Lăsaţi-mă să plec.

— Sunteţi lipsit de inimă.

— Poate.

— Cu toate astea, vă iubesc!

— Ce mai e şi asta? Gândiţi-vă la Soare! Aceasta este realitatea noastră.

— Ar trebui să vă urăsc.

— De-abia aţi afirmat că mă iubiţi. Şi una şi alta sunt nebunie curată. Fiţi raţională!

— Raţiunea, raţiune! O femeie care iubeşte nu vrea să fie raţională! Trebuie să v-o spun eu?

— Nu v-am rugat s-o faceţi.

— Bine, înţeleg, disciplina la bordul navei. Nu toţi o iau prea în serios. Dar cu siguranţă că aveţi dreptate. După zborul acesta rămân pe Pământ un an. Dar dumneavoastră?

— Eu va trebui să plec.

— Şi ce veţi face?
— Asta nu ştiu încă.
— Am putea petrece împreună. Undeva, la mare. Nabou!
— Ana, nu este momentul să ţesem visuri.
— Fără visuri nu pot trăi.
— Atunci visaţi!
— Despre noi, despre viitorul nostru.
— Trebuie să mă duc în sala maşinilor.”
„— Alo, comandantul?
— Nabou, vreau să ştiu o dată pentru totdeauna unde mă aflu. Ne abatem de la curs.
— Motorul patru s-a întrerupt de mai multe ori.
— Avem nevoie de toate motoarele! Cât timp durează reparaţia?
— Defecţiunea necesită un examen minuţios. Salva şi Berand se ocupă de asta.
— La drum, Nabou, este vorba de minute! Ne prăbuşim pe Soare!
— Cam târzie constatarea asta!
— Ce vreţi să spuneţi? Cine putea să prevadă că motorul va ieşi din funcţiune?
— Eu v-am avertizat, dar dumneavoastră v-aţi bazat pe infailibilitatea tehnicii.
— Alo, Merl! Bine că aţi venit. Care e situaţia?
— Rea, domnule comandant, foarte rea... Dacă nu...
— Nu mai dârdâi aşa, omule! Du-te în cabină? Aşa mă voi simţi mai bine.
— Domnule comandant, eu n-am nici o vină! Dumneavoastră aţi dorit această rută. Eu... eu... Nabou poate să confirme că maşinile... repede...
— Duceţi-vă, Merl!... Nabou, am o presimţire rea. Echipajul ăsta... Merl nu mai e bun de nimic. Şi nici pe Ana nu ne prea putem bizui dacă situaţia se înrăutăţeşte.

— De ce toate aceste griji, căpitane? Încă nu e nimic pierdut. Devierea de la curs poate fi până la urmă corectată.

— Nu, Nabou! Tocmai asta e! Nu mai putem reveni la vechiul curs. În orice caz, ne apropiem tot mai mult de Soare. Dacă ne mai lasă un motor... Nici nu vreau să mă gândesc!

— Navei nu i sa va întâmpla nimic.

— Ah! Nu cumva vreţi să-mi oferiţi şi garanţii?

— Chiar aşa!

— Uneori nu ştiu ce să mai cred despre dumneavoastră!

— Există întotdeauna o soluţie. Poate doar una. Dar de găsit o poţi găsi numai dacă îţi păstrezi — cum spuneaţi dumneavoastră? — nervii.

— Bine, mă bazez pe… nervii dumneavoastră.

— O sa vă amintesc de cuvintele astea. Dacă va fi nevoie.”

„— Nabou, motorul! Ce se întâmplă cu el?

— Nu mai poate fi reparat.

— Nu mai poate fi reparat? Ştiţi ce înseamnă asta?

— Îmi dau seama perfect, Kapella se va prăbuşi pe Soare.

— Omule, ăsta e sfârşitul! Unde e garanţia dumneavoastră?

— Voi realiza un câmp antigravitaţional.

— Aha, asta era! La dracu cu anticâmpul dumneavoastră! Tot timpul călătoriei v-aţi ocupat numai de asta. Să oprim toate motoarele? Aţi înnebunit. O să cădem ca o piatră!

— Rezervele de energie ne mai ajung pentru asta.

— Nabou! În felul acesta nu vom reuşi niciodată să scăpăm de atracţia solară. Asta e curată sinucidere!

— Oricum, tot nu aţi mai avea ce pierde.

— Ne mai aflăm în legătură cu Regulus.

— E mult prea departe pentru a ne putea ajuta.

— Şi cum vedeţi treaba asta?

— Vom continua să menţinem cursul actual încă douăzeci şi patru de ore, în anticâmp. Asta e suficient. Kapella va intra apoi în zona de atracţie a asteroidului Reno şi, sub protecţia lui, va scăpa de Soare.

— Dacă ar mai avea vreun sens, v-aş admira pentru atâta sânge rece.

— Sigur că are sens.

— Reno se apropie de Soare până la patruzeci de milioane de kilometri, Nabou! Se va încinge, va deveni incandescent! Şi Kapella va arde ca un fluture la o lumânare.

— Platoşa de silunit va rezista la căldură.

— Iarăşi o garanţie, da? Fără mine! Nu voi lăsa ca lucrurile să ajungă până acolo.

— Peste cel mult zece zile va trebui să lăsaţi ca lucrurile să ajungă acolo, şi atunci nu va mai exista cale de întoarcere!

— Echipajul nu va fi de acord cu ideea dumneavoastră trăznită. Asta v-o garantez eu!

— Nu are de ales. Nici dumneavoastră.

— Nu, eu aştept pe Regulus! În calitate de comandant vă interzic să opriţi motoarele şi să utilizaţi energia pentru câmpul de forţă!

— Mi-aţi dat cuvântul! Aţi spus că vă veţi baza pe mine.

— Nabou! Ascultaţi-mă... Nabou!”

Să fi fost oare vorba de Nabou Tebar? După cuvinte, ar fi fost posibil, şi mi s-a părut că-i recunosc şi vocea. Dar dovada concludentă lipsea. În ce priveşte afacerea Kapella, pierdusem ultima şansă de a face lumină în enigma legată de persoana lui Nabou!

I-am mulţumit bătrânului Fulton pentru osteneala pe care şi-o dăduse.

— V-a ajutat cu ceva?, întrebă el nevinovat. Este acest Nabou cel pe care îl căutaţi?

— Poate.

— Dar fotografia pe care o aveţi. Asta n-o pricep. De atunci au trecut cincizeci de ani!

— Da, fotografia! Cred că trebuie să fie vorba de o greşeală.

— Vedeţi, am bănuit de la început asta.

M-am grăbit să ajung la aerodrom, şi două ore mai târziu mă aflam la hotelul meu din Baalbek.

VOCEA

În ziua următoare am lucrat până seara în laborator. Apoi m-am mai plimbat o bucată de drum de-a lungul autostrăzii Beirutului.

Aveam impresia că puteam apuca cu mâna stelele care clipeau pe firmament. O adiere călduţă de vânt bătea din spre deşert în direcţia munţilor. Nu departe de zona templelor m-am aşezat pe un bloc de piatră şi m-am adâncit în gânduri.

Aici nimic nu mă deranja, nici măcar Nadda, fata pe care o întâlneam mereu şi peste tot. Din când în când, un automobil pe pernă de aer aluneca prin faţa mea cu un fâşâit uşor.

În spatele culmilor dinspre răsărit Luna se pregătea să răsară. Conturele crestelor de munte se detaşau pe fondul negru-mătăsos al nopţii şi coloanele semeţe ale lui Jupiter Heliopolitanus începură să sclipească fantastic.

Fără să vreau a trebuit să mă gândesc la încăperea meiuană de la picioarele ruinelor templului. Acolo luminau acum semnele astronauţilor străini, într-o strălucire magică.

Privirea îmi rătăcea pe cer. Unde se afla oare constelaţia Cetus, de unde se spune că ar fi provenit necunoscuţii?

N-am găsit-o. Peste tot, stele, sori, lumi.

Poate că nici nu există această planetă Meiu. Poate că era o eroare, o concluzie falsă. Dar terasele din Baalbek existau şi originea lor rămăsese neexplicată. Apoi mai erau şi dovezile de pe peretele încăperii subterane.

Şi existau într-adevăr însemnări care se refereau la astronauţii meiuani.

Mi-am amintit de ziua în care am văzut pentru prima dată Baalbekul şi am ascultat povestea Yaminei despre Meiu. Pe atunci mi se păruse că fantezia şi realitatea se împletesc în chip minunat. La fel fusese ori de câte ori mă aflam faţă în faţă cu Nabou.

Nu era cazul să renunţ, o dată pentru totdeauna, la încercarea de a face din Nabou o enigmă? Doar, rezultatul eforturilor mele de până atunci fusese destul de modest! Nu oferea un punct de sprijin ferm şi nu mă făcuse să avansez nici măcar cu un pas.

Nu, dacă dădeam înapoi acum, în momentul în care chiar Yamina începea să se îndoiască de Nabou, asta ar fi echivalat cu o trădare faţă de ea. Era şi aşa destul de rău că o neglijasem în ultimul timp şi că de zile întregi nici nu o mai văzusem măcar.

În afară de asta nici nu era felul meu să mă întorc la mijlocul drumului şi de fapt ştiam prea bine că voi continua să fac cercetări până ce mă voi lămuri pe deplin în legătură cu Nabou. Ce aş mai fi putut însă întreprinde în acest scop?

Nu aş putea spune ce m-a smuls din meditaţiile mele. Aveam în urechi sunetul unei voci încete, dar aspre, ca şi când cineva m-ar fi strigat.

Am tras cu urechea.

O pasăre de noapte plană ca o umbră pe deasupra mea. Foşnetul aripilor ei se stinse. Era linişte, o linişte apăsătoare. Şoseaua se întindea pustie, în lumina Lunii. În afară de mine nu se mai zărea nici un om.

Şi totuşi mă apăsa senzaţia de a nu fi singur.

Am aşteptat, ţinându-mi răsuflarea.

Nu era nici o îndoială, cineva venea spre mine. Fără să scoată un sunet. În spatele meu. Mai aproape, tot mai aproape.

Mi-am impus să nu mă mişc, să mai aştept câţiva paşi! Eram convins că îl voi recunoaşte în clipa în care va ieşi din întuneric.

Nu se mişca nimic. Putea oare un om să păşească în felul acesta pe terenul pietros, fără să facă nici cel mai mic zgomot?

În clipa aceea am desluşit din nou numele meu. Foarte aproape, foarte clar. Dar ciudat, nu eram în stare să stabilesc din ce parte venea chemarea. Am sărit în sus, m-am răsucit.

— Cine e acolo? E cineva acolo?

Nici un răspuns, nici o urmă omenească. De altfel, nu ar fi avut nici cea mai mică posibilitate să se ascundă de mine, în împrejurimile luminate puternic de Lună.

M-a cuprins teama. Aveam oare halucinaţii?

Am mai rămas un timp nehotărât, m-am uitat de mai multe ori în toate părţile şi în cele din urmă m-am îndreptat spre drumul de întoarcere.

La hotel mi s-a transmis că Yamina mă roagă s-o chem la Academie şi că ar fi vorba de ceva foarte urgent.

Fără să mai stau mult pe gânduri, am comandat un taxi aerian şi am zburat spre Beirut. Era ca o fugă de vocea pe care o auzisem, o fugă de mine însumi.

— Nu mă aşteptam să vii până aici, Will, spuse Yamina mirată. A fost Cliff pe la tine?

— Da. Se pare că i-ai spus lucruri grozave în legătură cu mine.

— În ultimul timp nu mai erai de recunoscut. Asta n-o pricep.

— Nu mi-am dat niciodată seama de asta, Yamina, şi am râs de Shelder în legătură cu temerile pe care i le-ai transmis. Dar cu puţin timp în urmă...

— Ce s-a întâmplat cu puţin timp în urmă?

— Am auzit o voce... afară, la ruine. Mă chema!

Yamina se uită speriată în ochii mei.

— Cine te-a strigat?

— O voce, mai mult nu ştiu.

— Will! Ce se întâmplă? După masă am fost la Nabou. Mi-a predat noile planuri pentru Sindbad şi mi-a spus că acum totul a fost făcut. În ce fel mi-a spus-o! Nu l-am mai

recunoscut. Nici urmă din calmul şi din siguranţa lui. Un om bătrân, obosit de povara anilor, sătul de viaţă.

M-am gândit la Sydney, nu i-am spus însă nimic, pentru a nu o nelinişti şi mai mult.

— E bolnav?, am întrebat eu.

— Ăsta a fost şi primul meu gând. Spunea că nu i-ar lipsi nimic, că ar fi doar epuizat. Cu toate astea am vrut să-l înştiinţez pe Abdul. Din păcate, nu e de găsit. Nici Cliff. De aceea te-am chemat. Poate că nu trebuia s-o fac.

— Ba da, Yamina, ai procedat bine şi mă bucur foarte mult; acuma ştiu că ai încredere în mine, că te-ai eliberat de umbra care îţi întuneca viaţa.

— Şi Nabou?

— Mă voi ocupa eu de el.

— Vrei cu adevărat?

— De dragul tău.

— Mulţumesc, Will. Îmi vei da imediat de ştire?

— Bineînţeles, imediat ce mă întorc din Antelias.

Pe drum mă întrebam cum să justific sosirea mea în Antelias. Nabou nu aprecia oaspeţii neanunţaţi. Şi pe deasupra se făcuse deja întuneric.

Ar fi fost mai bine să amân vizita pentru a doua zi, dar vroiam să-mi îndeplinesc cât mai repede promisiunea făcută Yaminei, şi pe urmă mă atrăgea ideea de a-l vedea pe Nabou şi de a-i auzi vocea după întâmplarea din Sydney.

Graviplanul în care mă aflam a aterizat în apropierea casei lui Nabou, iar pilotului i-am cerut să rămână pregătit pentru un zbor spre Baalbek.

Mergând prin gradină, am ajuns în partea în care se afla terasa casei. Toate încăperile erau luminate, dar ca şi moarte. Tăcerea era apăsătoare, fiind parcă întărită de ţârâitul greierilor.

Când m-am apropiat de terasă, am zărit o umbră lângă balustradă. Nabou se afla acolo. Privea spre golf, în direcţia

luminilor Beirutului. Şiragurile de perle luminoase se întindeau până spre culmile munţilor şi se pierdeau printre stelele nopţii tropicale.

În dreptul intrării, a trebuit să mai aştept un timp, până ce a sosit Youssef. Înfăţişarea lui trăda faptul că vizita mea târzie nu era dorită, şi de altfel, o şi spuse pe faţă.

— Mă tem, monsieur, că ora nu este cea mai potrivită.

— Tocmai l-am văzut pe Nabou Tebar pe terasă.

— Într-adevăr, dar...

Nabou apăru în uşa camerei de la parter şi îmi făcu semn ca şi cum m-ar fi aşteptat.

— Veniţi, Pertenkamp!

La prima vedere, Nabou era neschimbat. Când însă l-am privit mai cu atenţie, mi-am dat seama că se petrecuse cu el o schimbare. Privirea sa era istovită, vocea slabă, răguşită. Mi se părea că este un om pe care îl privesc de la mare depărtare. Răceala şi distanţa care îi erau caracteristice nu mă mai impresionau.

— Yamina a vorbit cu dumneavoastră, spuse el.

— Într-adevăr, am răspuns eu, uimit de faptul că deschisese discuţia în legătură cu ea. De ce i-aţi predat planurile?

— Doar nu pentru asta aţi venit aici?

— Vreau să spun că Sindbad este opera dumneavoastră de o viaţă, şi de aceea aţi fi putut să...

— Ce înseamnă opera unei vieţi, chiar a unei vieţi lungi? Nu, asta nu mă mai interesează.

— Înţeleg. Aşteptaţi sarcini noi. Mereu alte sarcini.

El privi gânditor.

— Nimeni nu s-a apropiat de mine atât de mult ca dumneavoastră, Pertenkamp.

— Sincer să fiu, n-am avut niciodată această impresie. La început am crezut că Yamina este cea care vă e mai apropiată. Nimeni altcineva.

— Nu veţi putea niciodată pricepe contextul. Să lăsăm asta. Nu merită să mai vorbim.

— Înţelegerea merită mereu, Nabou.

— Aveţi dreptate, dar... Veţi părăsi Beirutul, vă veţi dedica altor proiecte. Drumurile noastre nu se vor mai întâlni niciodată.

Era oare vocea de pe Kapella? N-aş fi putut spune.

— Cu toate acestea, nu putem evita unele întrebări.

— Dacă o facem sau nu, Pertenkamp, vor mai rămâne mereu întrebări de pus. Şi într-o bună zi, ele îşi primesc răspunsul de la sine.

— Şi până atunci să rămână tabu? Subapreciaţi dorinţa de a cunoaşte a oamenilor. Nu ştiu pe nimeni care să fi devenit înţelept prin credinţă.

— În fond ce doriţi? Yamina este liberă.

— Nu e vorba numai de Yamina.

— Ştiu asta.

— Sunteţi dispus acum să vorbiţi despre dumneavoastră?

— În legătură cu mine nu există nimic de spus. Doar aţi înţeles lucrul acesta.

— Renunţasem să mai cercetez secretul dumneavoastră, Nabou. O slăbiciune pe care mi-am învins-o.

— Vreţi să vedeţi ce înfăţişare are vântul!

— Prin urmare, nu sunt în toate minţile, nu?

— În fiecare om se ascunde o porţie bună de nebunie. Unde încetează însă înţelepciunea şi unde începe nebunia? Oricât aţi întreba şi aţi cerceta, Pertenkamp, este de prisos. Urmaţi-vă drumul. Eu mi-l urmez pe al meu.

Pe neaşteptate îmi întinse mâna.

— Mă grăbesc. Nu suna prea ferm. Rămâneţi cu bine!

În momentul în care am părăsit casa. l-am întrebat pe Youssef:

— Nabou aşteaptă o vizită?

— Nu, monsieur. Se pregăteşte să plece.

— Unde?

La această întrebare Youssef nu putu sau nu dori să-mi răspundă. El închise foarte repede uşa după mine.

Am recapitulat convorbirea pe care tocmai o avusesem, într-adevăr, parcă îşi schimbase identitatea. Forţa de sugestie a personalităţii sale dispăruse. În loc de asta, renunţare, despărţire.

Speriat, m-am oprit brusc. Nu fusese vocea lui cea care mă strigase în singurătatea nopţii? Vocea aceasta istovită, răguşită, cu care îşi luase rămas bun de la mine, în urmă cu câteva minute?

Existau oare nişte fire invizibile între el, Yamina şi mine? Eram legaţi unul de altul într-un chip enigmatic, amestecaţi în întâmplări al căror sens se ascundea într-o întunecime adâncă?

Mi-am spus că plecarea lui Nabou, atât de neaşteptată şi de misterioasă, ar putea să facă lumină în această întunecime. Şi eram hotărât să aflu unde vrea să ajungă.

M-am grăbit spre locul în care aştepta graviplanul. De acolo, casa şi drumurile luminate puteau fi supravegheate cu uşurinţă.

Se scurgea ultima oră a zilei. Nabou ieşi din casă însoţit de Youssef. Nici un geamantan, nici o servietă? Era posibil ca bagajul să se fi aflat deja în maşină.

După un schimb de cuvinte, Nabou porni.

I-am cerut pilotului să urmărească maşina.

Automobilul o luă în sus, pe coasta muntelui, în direcţia autostrăzii, şi acolo o coti spre Beirut. Mi-am spus că Nabou nu putea să aibă de gând să întreprindă o călătorie prea lungă, în afară de cazul în care mergea la aeroport.

Într-un tempo rapid, el se apropie de oraş şi îl ocoli. Kaldeh, aeroportul. Pe lângă el. Urma şoseaua spre Damasc. Deci, totuşi, o călătorie cu maşina! Ciudat! Cine

mai întreprindea astăzi călătorii mai lungi cu propria lui maşină?

Luminile din Chtaura se apropiau de noi cu repeziciune. Fără să micşoreze viteza, automobilul se îndreptă în direcţia bifurcaţiei. Pe această şosea puţin folosită în timpul nopţii se afla Baalbekul. Dorea Nabou să ajungă acolo?

Eventualitatea de a fi observat de el era aici incomparabil mai mare decât pe porţiunile aglomerate de la marginea oraşului. De aceea i-am cerut pilotului să stingă luminile.

Graviplanul zbura ca un nor întunecat, fără zgomot şi la înălţime mică în urma automobilului.

Nerăbdător, încercam să-mi dau seama unde se putea sfârşi această călătorie. Poate că nu era vorba de Baalbek. Poate Homs sau Aleppo. Dar atunci i-ar fi venit mai aproape prin Tripoli, mi-am spus eu. Momentul plecării mă făcea să cred că dorea să ajungă la ţintă odată cu ivirea zorilor.

M-am întrebat dacă avea vreun sens să-l urmăresc. Mă lăsasem antrenat într-o aventură cu un început şi o desfăşurare în egală măsură îndoielnice. Făcea oare să-mi pierd toată noaptea pentru ca, în cele din urmă, să aterizez în vreun oraş oarecare unde el urma să poarte o discuţie lipsită de interes pentru mine? M-am decis ca cel târziu în Baalbek să renunţ la urmărire.

Orăşelul tocmai apăru în raza vederii. Ruinele templelor puteau fi clar desluşite în lumina Lunii.

Farurile maşinii continuau să înainteze fără zgomot pe panglica cenuşie a şoselei. Dispărură pentru o secundă sub un pod, apoi sclipiră din nou şi se stinseră brusc.

Maşina îşi încetini viteza, coti şi se opri pe un drum lateral.

Mi-am lipit faţa de geamul cabinei. Nabou îşi abandona automobilul în afara localităţii? Sau îl confundasem cu un alt vehicul? Nu, îi cunoşteam bine maşina.

Graviplanul ateriză. Împrejurimile îmi erau cunoscute în urma plimbărilor pe care le făcusem. Am ales drumul cel mai scurt spre locul în care se oprise automobilul.

De la o distanţă sigură, la adăpostul unui copac, am observat maşina. Toate luminile erau acum stinse. Totuşi, l-am putut recunoaşte pe Nabou fără nici o dificultate. Stătea nemişcat în faţa tabloului de comandă.

Presupunerea mea că aştepta pe cineva se dovedi a fi falsă. El coborî, nu se mai sinchisi de maşină şi plecă de lângă ea. O nouă surpriză. Nabou nu se îndreptă spre oraş, ci o porni pe drumul care ducea la ruine.

L-am urmărit de la o oarecare distanţă. M-a surprins faptul că nici măcar nu s-a întors sau n-a privit într-o parte. Mergea cu braţele atârnate în jos, cu capul uşor lăsat pe spate. Treptat, am micşorat distanţa dintre noi.

Dacă la început nu-mi dădeam seama ce urmărea — dintr-un motiv anumit putea să aleagă un drum care să ocolească oraşul — în curând era limpede că se îndrepta spre încăperea meiuană. Am mers de-a lungul părţii de nord-vest a vechii terase, acolo unde se aflau îmbucate uriaşele blocuri de piatră. Mă mai despărţeau de el doar câţiva paşi.

Nabou urmărea o potecă îngustă, folosită rar, care trecea prin faţa intrării încăperilor, şi se îndreptă spre o costişă plină de dărâmături, care se afla în spate. Părăsiserăm umbra zidurilor înalte. O mică întoarcere a capului şi m-ar fi descoperit. Dar se pare că nici nu-i trecea prin cap ideea că ar putea fi urmărit şi starea de somnambulism în care se afla îmi permitea să rămân foarte aproape în urma lui.

Mergeam din ce în ce mai greu. Mă căzneam să-mi ţin respiraţia gâfâitoare. În definitiv, unde vrea să ajungă?, mă întrebam eu supărat.

TRANSĂ

Mai întâi am perceput voci uşoare. Când am deschis ochii, mă aflam culcat în camera mea de la hotel. Se făcuse de mult ziuă. În jurul meu se aflau Yamina, Nadda şi un bărbat mai în vârstă, pe care nu-l cunoşteam. Mă simţeam istovit, dar nu bolnav. Am vrut să mă ridic dintr-un salt.

— Nu fiţi atât de agitat, monsieur, că altfel iar o să vă pierdeţi cunoştinţa, mă avertiză bărbatul.

Yamina spuse îngrijorată:

— Doctorul Mustafa are dreptate. Arăţi foarte istovit, Will. Ce-ai căutat la ruine, în timpul nopţii?

Cu capul sprijinit în mâini, stăteam ghemuit pe marginea patului. Îmi venea nespus de greu să-mi aduc aminte. Vedeam totul ca prin ceaţă.

— Probabil că m-a observat... şi pe urmă… pe urmă…

— Despre cine vorbeşti?

— Nabou... doi paşi înaintea mea. Ciudat, nu s-a întors.

— Nabou? Yamina se aplecă asupra mea. Ai spus Nabou?

— Da, Nabou a fost. Şi-a lăsat maşina pe drumul lateral. lângă pod. M-am luat după el. Până la colina de lângă ruine… asta e tot! O priveam pe Yamina neputincios.

Ce s-a mai întâmplat apoi... nu ştiu!

Nadda veni şi ea mai aproape.

— Monsieur, eu v-am găsit dimineaţa, în spatele ruinelor. Eraţi pe colină, ca şi mort. Era îngrozitor. V-am scuturat, v-am chemat, am ţipat — degeaba. Atunci am fugit la hotel, unde eraţi deja căutat. Doar plecaseţi seara în oraş...

Yamina o întrerupse pe fată, întrebându-l pe doctorul Mustafa:

— Putem risca?

Medicul dădu din cap.

— Vom pleca la Beirut, îmi explică Yamina. Pe Maktabi l-am înştiinţat deja.

Nadda nu se desprinse de lângă mine până ce nu mă văzu instalat în maşină.

— Vă mai întoarceţi, monsieur?, întrebă ea întristată. Şi ne făcu semn cu mâna cât timp se mai văzu maşina.

Când ne-am apropiat de podul autostrăzii, am rugat-o pe Yamina să oprească. I-am arătat drumul lateral unde îşi lăsase Nabou maşina.

Ea se uită la mine fără să fie convinsă.

— Eşti sigur că aici s-a întâmplat?

— Absolut sigur! Acolo este copacul de unde l-am observat.

Yamina examină amănunţit drumul.

— Solul e moale, nisipos. Aerul comprimat al unui automobil cu pernă de aer ar fi trebuit să lase nişte urme caracteristice. Şi aşa ceva nu se vede, Will.

— Între timp, probabil că vântul le-a şters, am răspuns eu supărat.

— Probabil.

Îmi dădea dreptate numai pentru a mă linişti.

— Dacă nu mă crezi, atunci spune-o!, am izbucnit eu. O să se lămurească până la urmă dacă mai sunt în toate minţile sau nu.

— Will, te rog! îi venea greu să-şi ţină lacrimile.

Până la Beirut nu am mai schimbat nici un cuvânt. Fiecare îşi urmărea gândurile sale.

Eram profund deprimat. încercam mereu să-mi readuc în memorie întâmplări din timpul nopţii. Nu reuşeam, oricât mi-aş fi dat silinţa.

La Academie am fost întâmpinaţi de Maktabi, de Klimos şi de Shelder. Klimos şi Cliff rămăseseră în planul al doilea,

observându-mă cu atenţie, în timp ce Maktabi se repezi la mine şi mă îmbrăţişă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?, exclamă el. Şi apoi, spre Shelder: Arată ca un cadavru!

— A depăşit momentul critic, spuse Yamina. Nu-i aşa, Will? Ea îmi luă mâna cu blândeţe.

— Da, da, am răspuns eu, doar pentru a spune ceva.

Mă simţeam mizerabil. Nu vroiam să văd pe nimeni, doar să dorm cât mai mult. Dar de aşa ceva nu putea fi deocamdată vorba. Toţi se uitau la mine şi aşteptau o explicaţie. Ce puteam să le spun?

Yamina îmi veni în ajutor.

— Will susţine că l-a întâlnit pe Nabou la ruine.

— Nabou? La ruine? Maktabi se uită la mine ca şi când nu ar fi auzit bine. Apoi mă împinse într-un fotoliu. Acum, povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat, Will.

I-am relatat tot ce reuşeam să-mi amintesc dintre întâmplările din cursul nopţii. Nu mai mult şi nici mai puţin decât îi spusesem deja Yaminei. Shelder stătea foarte aproape, în spatele meu. Probabil că se temea de un colaps.

— Dragă Will, începu Maktabi după ce mi-am încheiat povestirea, aruncându-i lui Shelder o privire. Te rog să nu mă înţelegi greşit. Nu pun nicidecum la îndoială temeinicia celor relatate de tine. Chiar şi apariţia lui Nabou în Baalbek, la ora aceea târzie, ar putea să-şi aibă motivele ei, deşi nu-mi pot da seama ce căuta tocmai la ruine. El făcu o scurtă pauză, apoi mă întrebă: Eşti absolut sigur că a fost Nabou?

— Abdul, am spus doar că l-am văzut ieşind din maşina lui!

— În lumina difuză a Lunii te poţi înşela, observă Klimos.

— Eu nu m-am înşelat. Nu l-am scăpat din ochi de la bun început.

— Dar ce te-a determinat să-l urmăreşti pe Nabou la Baalbek?

— Seara fusesem în Antelias. Acolo am aflat că intenţiona să plece într-o călătorie.

— Will i-a făcut lui Nabou o vizită la rugămintea mea, explică Yamina.

— Îi atrăsese atenţia faptul că încă din cursul după-amiezii Nabou se schimbase pe neaşteptate. Se temea că se îmbolnăvise şi m-a rugat de aceea să mă mai duc o dată să-l văd.

Maktabi făcu un gest de apărare cu mâna.

— Bine, bine!

— Mă gândesc că întâmplarea din timpul nopţii ar trebui privită în legătură cu comportarea neliniştitoare a lui Nabou, îl contrazise Yamina.

— Să nu tragem concluzii pripite! Maktabi se întoarse din nou spre mine. Nabou a mers deci până la colina cu dărâmături, în partea de nord a zonei templelor; tu pe urmele lui. Şi dintr-o dată ţi-ai pierdut cunoştinţa. Aşa ceva se poate întâmpla. Situaţia neobişnuită, tu erai agitat, poate prea obosit...

Maktabi se uită întrebător spre Shelder. Acesta ridică din umeri, făcând o mutră sceptică.

De m-ar lăsa odată în pace! mi-am spus eu şi am oftat adânc.

— Prea obosit? Da de unde! Mă îndoiesc că mi-am pierdut imediat cunoştinţa. A mai fost ceva. Ca un vis neliniştitor. Dar nu mai ştiu. Nu-mi mai pot aminti de nimic.

Mă cuprindea o stare de apatie. Tot ceea ce se afla în jurul meu aluneca la mare distanţă, oamenii, vocile.

— Nu cred într-o stare obişnuită de leşin, l-am auzit pe Shelder spunând. Avem probabil de a face cu o psihoză endogenă. Comportarea lui ciudată mi-a atras mai de mult

atenţia. Ar putea fi vorba de anumite deranjamente schizofrenice.

Maktabi întrebă:

— Presupui că este cu adevărat bolnav? Ar trebui să dăm un telefon în Antelias.

Klimos părăsi camera.

— Aş încerca un electroşoc, spuse Shelder. Apoi vom vedea dacă...

Am sărit în sus.

— Doar nu credeţi cu adevărat că sunt nebun?

El îmi puse mâna pe umăr.

— Fireşte că nu! Îţi mai aduci aminte de toate amănuntele călătoriei noastre?

— Desigur.

— Şi ale convorbirilor noastre?

— Bineînţeles.

— Şi de ultima mea vizită la Baalbek?

— Erai îngrijorat în legătură cu mine.

— Până aici se pare că memoria îţi funcţionează bine. Şi dintr-o dată, s-a întâmplat un lucru de care nu-ţi poţi aminti.

— Aşa e.

— Dar nu e obligatoriu să se fi întâmplat chiar aşa, Will! Fantezia, supraexcitată dintr-un motiv oarecare, ne poate da iluzia unei întâmplări pe care s-o considerăm absolut reală.

— Mai pot să deosebesc aparenţa de esenţă. Nu încerca să mă convingi de contrariu, Cliff!

Klimos se întoarse.

— Într-adevăr. Nabou este plecat de ieri seară.

— Unde?, întrebă Maktabi.

— Youssef nu ştie.

— S-a întâmplat de mai multe ori, murmură Maktabi.

Nimeni nu spuse nimic. Toţi mă priveau neputincioşi. Râsul meu dezlănţuit rupse tăcerea.

— Ei, doctore Shelder, fă-ţi datoria. Administrează-mi şocul vindecător, dacă eşti convins că asta ajută. Sunt gata.

Shelder mă conduse la clinica de psihiatrie a Academiei. Acolo am fost tratat cu cea mai mare grijă. Mai mulţi medici se ocupară de mine, îmi puseră o mulţime de întrebări, la care am răspuns răbdător. Nu aveam impresia că mă consideră bolnav mintal.

În cele din urmă am fost dus la un automat pentru diagnoze. Procedura aceasta se dovedi a fi cât se poate de monotonă şi de obositoare. Am adormit. E foarte probabil ca lucrul acesta să fi fost intenţionat.

Un fulger orbitor mă făcu să mă trezesc înspăimântat.

Mii de scântei se învolburau în faţa ochilor mei, căzând apoi ca o cascadă şi stingându-se. Eram prea istovit pentru a mai putea mişca vreun membru sau pentru a deschide ochii. Corpul îmi atârna greu ca plumbul, pe o saltea dură.

Pe cap simţeam o bandă metalică. Era caldă.

Când am ridicat pleoapele, am zărit o încăpere întunecată, circulară. În afara mea, nu mai părea să se afle şi altcineva înăuntru. Însă eram în mod cert supravegheat cu ajutorul unui ecran.

— Cum te simţi, Will?, se auzi vocea lui Shelder, din întuneric.

— Bine, am răspuns eu. Puţin slăbit, în rest însă, bine.

— Ştii unde te afli?

— Presupun că mai sunt în clinică.

— Într-adevăr. Şi cum ai ajuns aici?

— Păi tu m-ai cărat!

— Unde ai fost înainte de asta?

— În camera lui Maktabi.

— Şi mai înainte?

— În Baalbek.

— Când a fost asta?
— Astăzi de dimineaţă.
— Ai fost şi ieri în Baalbek?
— Fireşte. Şi înainte de asta în Sydney.
— În Sydney? Ce ai căutat acolo?
— Am fost din cauza Kapellei.
— Bine, bine. Ce ai făcut ieri seară?
— Am lucrat la institut şi mai târziu am ieşit să mă plimb.
— Unde?
— În apropierea autostrăzii.
— Ce căutai acolo?
— Nimic deosebit.
— Şi pe urmă?
— Brusc cineva mi-a strigat numele.
— Cine?

— Mi s-a părut că ar fi fost vocea lui Nabou. La asta m-am gândit însă abia în Antelias. Poate că n-a fost decât o iluzie. Nu am descoperit pe nimeni. După asta m-am întors la hotel.

— Povesteşte mai departe.

— Mă căutase Yamina. Am zburat la Beirut. Apoi la Nabou. Voia să plece într-o călătorie. M-am luat după el. Până la locul de dincolo de pod.

— Bine, el a oprit maşina şi tu te-ai luat după el.
— La o distanţă de câţiva paşi.
— Nu te-a observat.
— Cred că nu. Se deplasa ca un somnambul.

— Prin faţa ruinelor, până la colina dărâmăturilor. Aşa a fost?

— Da.

— Şi acum — fii atent! — el urcă colina. Vezi totul cât se poate de clar, Will. Cât se poate de clar!

M-am simţit ca şi cum mi-ar fi căzut nişte văluri de pe ochi.

— Da, acum văd... Ocoleşte costişa. Suntem din nou în umbră. La dreapta se află terasa. Nu pot recunoaşte drumul. Nici nu are importanţă... Ciudată toropeală! Mă târăsc înainte...

Deodată, simt sub picioare un pavaj neted. Podeaua se înclină. Întuneric deplin. Trebuie să fie un gang.

Unde e Nabou? Nu aud nimic. Sunt singur? Mai departe, mai departe! În faţă, o lumină care sclipeşte! Lumina vine, apoi descreşte. În faţa mea, umbra lui Nabou. De jos, un curent de aer rece. Mă ia cu frig. Miroase a ozon sau aşa ceva. Inima îmi bate, repede şi puternic.

În fine, sfârşitul gangului. O încăpere ca o sală. Cubică, cu pereţi netezi. Nicăieri nici o mobilă. Acum, o sferă care pluteşte! Un metru diametru. Dar fără un contur clar. Neverosimil! În ea, o masă cenuşiu-roşcată. Pulsează ca o inimă. Şi aburi fosforescenţi. Poate o minge de plasmă.

Nabou se îndreptă spre sferă. Solemn, fără zgomot. Dimensiunile încăperii se modifică. Se dilată, devine mai lungă. Mingea luminoasă este o poartă circulară, în depărtare... Nabou pătrunde prin ea. E deja departe, din ce în ce mai mic. Îl înfăşoară o ceaţă însorită. Silueta lui — întunecată, dreaptă — dispare...

Mă simt îndemnat să-l urmăresc. În lumea aceea liniştită, luminoasă, de dincolo... Câţiva paşi şovăielnici. Nu e nici o poartă. Doar sfera cu masa care pulsează. Pluteşte în faţa ochilor mei. O stare deosebită a materiei? O altă dimensiune?

Încerc să pipăi sfera. Înainte de a o atinge, din vârfurile degetelor îmi ţâşnesc mănunchiuri de scântei. Şi un clinchet fin. Ca şi când ar vibra o sticlă delicată. Sunetele se înalţă şi cad. O voce?

— Cine eşti?, întreb eu.

Cuvinte ajung până la urechile mele. Sau sunt gânduri străine?

Cineva spune:

— Sunt suma cunoştinţelor omeneşti.

— Şi Nabou?

— Un mijloc pentru realizarea scopului.

— Care scop?

— A înţelege gândirea umană.

— Doar nu te-ai născut din tine însăţi, în slujba cui te afli?

— În slujba unei instanţe superioare.

— Asta n-o pricep.

— Vei înţelege când vei ajunge acolo. Ai răbdare!

Vocea este departe şi totuşi aproape. O cunosc, dar nu ştiu de unde. Vreau să o mai aud o dată, întreb:

— Unde este Nabou?

— În trecut.

— De ce?

— Timpul său s-a scurs.

— E mort?

— El nu mai există.

— Dar de-abia l-am văzut trecând prin această poartă.

— Simţurile tale te înşeală, sunt imperfecte.

Încerc să ocolesc sfera. Nu reuşesc. Ea creşte din nou. Pulsează mai tare. Din ea ţâşnesc fulgere. Unul mă nimereşte. Mă prăbuşesc. Beznă...

Abia după ce am tăcut am devenit conştient de faptul că vorbisem eu însumi şi că nu visasem. Am simţit din nou salteaua dură sub mine şi banda metalică pe frunte.

Timp de mai multe secunde fu linişte. Apoi l-am auzit pe Shelder spunând:

— Aşa deci! Lacuna din memorie a fost eliminată.

— Da, ciudat, am murmurat eu. Voi uita din nou?

— Probabil că nu.

Lumina se aprinse, înţepându-mi dureros ochii. Nu mă simţeam bine. Am fost scos din sala în care mă aflam.

CERCETARE LA FAŢA LOCULUI

M-au dus într-un sanatoriu. Se afla în munţii Liban, la o altitudine de o mie de metri, înconjurat de păduri minunate de pini. Acolo am zăcut timp de o săptămână într-un somn hipnotic profund.

Când m-am trezit, mă simţeam ca nou născut. Am cerut să-l văd pe Shelder, pentru că nu aveam deloc chef să rămân prea mult timp inactiv.

Shelder îşi făcu apariţia abia după două zile. M-am repezit asupra lui întrebându-l dacă se întâmplase ceva nou.

— Nici urmă de Nabou!

— Şi ce spune despre asta Yamina?

— Este foarte reţinută, dar acceptă că totul putea fi aşa cum ai spus tu. Fireşte, nu este în stare să ofere nici o explicaţie. În rest, se interesează zilnic de starea în care te afli.

— Şi care e părerea ta, Cliff?

El îşi privi mâinile.

— În ultimele zile am meditat adeseori la această poveste. Will, poate că lucrurile stau totuşi aşa cum n-am vrut eu să recunosc, şi ceea ce prevedeam că vom întâmpină în viitor se află deja aici, printre noi. Un singur lucru nu înţeleg: de ce a dispărut şi unde? Aici, orice logică încetează.

— Crezi că întâmplarea mea este doar o invenţie?

Shelder îmi puse mâna pe braţ, împăciuitor.

— Ca medic, trebuie să pornesc de la starea sănătăţii tale, care nu este tocmai cea mai bună. Eşti obosit şi cu nervii la pământ. De aceea, va trebui să mai rămâi în sanatoriu.

— Dar e absurd!, am protestat eu vehement.

— Ai răbdare, Will, şi puţină încredere în mine.

Descurajat, am lăsat capul în jos.

— Ceilalţi gândesc la fel?

— Maktabi este foarte activ în această poveste. A cerut Academiei să întreprindă acţiuni pentru clarificarea întregii afaceri. Totuşi Academia a refuzat, pe motiv că nu ar fi de competenţa ei să se ocupe cu astfel de lucruri. I s-a recomandat să se adreseze organelor de siguranţă în legătură cu dispariţia lui Nabou.

— Ce rost are să amestecăm aici serviciul de siguranţă?

— Nici Abdul nu vrea asta. Se aşteaptă ca Nabou să-şi facă apariţia din clipă în clipă. Şi totuşi, nu ar vrea să aştepte inactiv. A găsit chiar câţiva colaboratori de la Institutul de fizică, dispuşi să verifice ca voluntari, la faţa locului, afirmaţiile tale. Printre ei se află şi Yamina. Iar eu am venit aici ca să te însoţesc pentru o zi la Baalbek.

La hotelul în care locuisem am fost întâmpinaţi de Abdul Maktabi.

— Cliff te-a informat deja. Hm, din păcate serviciul de siguranţă din Beirut a mirosit ceva. Naiba ştie cum. Un reprezentant al serviciului, doctorul Azzam, a apărut în calitate de observator. Dar nu-ţi face griji din pricina asta. N-o să fii deranjat. O simplă formalitate. Să mergem!

Ceilalţi se strânseseră într-o încăpere alăturată. Când ne-am făcut apariţia, am avut senzaţia că sunt un delicvent, care este confruntat cu locul crimei. Totuşi, am fost salutat cu prietenie, fără prejudecăţi.

— Ne cunoaştem, spuse doctorul Azzam, şi îmi făcu un semn cu ochiul. Apoi mă întrebă dacă am aflat abia în Antelias de intenţia lui Nabou de a pleca. Altceva nimic.

Yamina era rezervată. Lucrul acesta îmi convenea. Nu doream în nici un caz să fie şi ea amestecată în toată povestea asta. Trebuia să joace rolul unui expert în problemele legate de Baalbek şi să conducă cercetările.

În câteva cuvinte, le-am mulţumit celor prezenţi pentru solicitudinea lor. Apoi, Yamina se apropie de o hartă care prezenta zona ruinelor.

Ea îmi făcu semn să mă apropii.

— Will, arată-ne, te rog, drumul pe care l-ai parcurs în noaptea aceea, urmărindu-l pe Nabou.

Degetul meu alunecă pe hartă, de la panglica autostrăzii, până la colina cu dărâmături, aflată la nord de marea terasă.

— Până aici îmi amintesc toate amănuntele. Apoi, mi-am pierdut simţul de orientare.

Yamina stătea foarte aproape de mine. Mă privea ca pe un străin şi vorbea foarte profesional, aproape aspru:

— Ai nimerit într-un coridor care ducea în jos. Drept înainte?

— Aşa mi s-a părut.

— Înclinaţia era considerabilă?

— Nu.

— Cât a durat până ce ai ajuns în încăperea subterană?

— N-aş putea spune că aveam sentimentul timpului. Dar nu putea să fi durat prea mult.

— Şi acum, încăperea. Era mare, foarte înaltă?

— Totul era estompat, ireal. La un moment dat semăna cu o cameră de înălţime mijlocie, apoi părea că se pierde în adâncime.

— Acolo ai auzit vocea pe care o emitea sfera misterioasă, spuse Shelder.

— De unde provenea cu adevărat vocea, n-am putut stabili. O mai auzisem o dată în casa lui Nabou, dintr-un ciudat aparat de recepţie.

Pe buzele Yaminei tresări un zâmbet ascuns.

Maktabi făcu ochii mari.

— Will, până acum n-ai mai vorbit despre asta!

— Abia acum mi-am reamintit.

— Era aceeaşi voce pe care aţi auzit-o noaptea, în timp ce vă plimbaţi? vru să ştie Azzam. Părea să fie la curent cu toate cele petrecute.

— Nu.

— Deci mai multe voci?

Tonul său ironic mă supără. Aveam tocmai pe limbă un răspuns dur, dar m-am stăpânit, pentru că în situaţia în care mă aflam am considerat că este mai înţelept să fiu rezervat.

Cu o figură impasibilă, Yamina se întoarse din nou spre hartă.

— Colina pe care a amintit-o Will Pertenkamp s-a format abia la sfârşitul secolului trecut. Aici s-au prăbuşit rămăşiţele unor ziduri, cu ocazia unui cutremur. După cum ştiţi, cercetătorul Olden a descoperit dedesubt încăperile meiuane. Probabil că o alunecare de teren le astupase încă mai demult. Sala despre care este vorba s-ar putea afla undeva în apropiere. Nu ar fi exclus ca iniţial să fi alcătuit împreună cu încăperile o singură construcţie care avea mai multe căi de acces.

Ascultam surprins. Să fi existat vreo legătură între acei cosmonauţi şi Nabou? Imposibil, ideea era prea fantastică.

Doctorul Azzam luă încă o dată cuvântul.

— În apropiere de încăperile meiuane există mai multe cavităţi şi galerii, degajate şi utilizate încă din epoca romană. A respinge din principiu existenţa unor încăperi încă necunoscute, aflate în fundaţia terasei, ar fi absurd.

Dar chiar dacă Will Pertenkamp a descoperit încă o instalaţie a meiuanilor, în împrejurări care, până în acest moment, rămân neclare, după aprecierea mea nu rezultă de aici nici un motiv care să explice dispariţia lui Nabou Tebar. Azzam se uită în direcţia mea. E de presupus că în cazul lui Will Pertenkamp avem de a face cu nişte asociaţii provocate de o anumită excitaţie. Aşa după cum ştim din examinarea celor care au febră, în astfel de situaţii sunt cuplate în subconştient lucruri care nu au nici o legătură între ele.

Poate că în timp ce se plimba în această zonă el visa să smulgă un nou secret terasei înconjurate de mister. Pe de altă parte, îl preocupa neîncetat persoana neobişnuită a lui Nabou.

Un om sensibil, aşa cum evident este Pertenkamp, poate ajunge, datorită unei împrejurări neobişnuite — ca în cazul nostru — în situaţia de a pierde, ca să spunem aşa, terenul de sub picioare, aşa încât visul şi realitatea să se confunde. Relatările sale despre încăperea subterană ar putea fi aşadar, produsul unei fantezii supraexcitate, el fiind ferm convins de adevărul lor.

— Multe mulţumiri pentru indicaţie, ripostă Yamina ironic. În ce ne priveşte, vom şti să ne ferim de orice fel de asociaţii de idei înşelătoare. Pentru început, nu este vorba decât de a descoperi încăperile în discuţie. Dacă reuşim lucrul acesta atunci ne va fi mai uşor să ne dăm seama dacă există legături între datele concrete sau nu.

Azzam se strâmbă. Opoziţia Yaminei nu se potrivea cu planul lui. De aceea, el spuse, bombănind:

— Eu mă refeream la un anumit punct de vedere. Înţelegeţi, doctore Farah?

— Înţeleg, doctore Azzam!, răspunse Yamina, uitându-se la mine. În ochii ei citeam încurajare, încredere.

Nu mă gândeam să împărtăşesc neapărat optimismul Yaminei. Dacă nu se descoperea nici o dovadă care să-mi dea dreptate? Încrederea mea era zdruncinată. Am început să mă îndoiesc de propriile mele simţuri şi eram pe jumătate dispus să-i dau dreptate lui Azzam. Timorat, aşteptam desfăşurarea ulterioară a lucrurilor.

După ce Yamina pregătise terenul pe care trebuia să se desfăşoare acţiunea de căutare, ne-am îndreptat spre colina dărâmăturilor.

Era o zi însorită. Dinspre înălţimile munţilor adia un vânt răcoritor. Pe vârfuri sclipeau orbitor porţiuni de zăpadă, sub cerul albastru, strălucitor. A trebuit să mă gândesc la Antelias. Acolo se coceau din nou lămâii şi portocalii.

Yamina împărţi grupele de căutare. Activitatea de cercetare cu ajutorul sondelor era condusă de ea. Am rămas în apropierea ei. Totuşi, nu se sinchisea de mine.

Când am întrebat dacă aş putea s-o ajut, mă refuză surâzând.

— Va veni şi vremea ta.

Trecură mai multe ore.

Azzam veni spre mine.

— Se pare că nu vom avea succes.

Am ridicat din umeri. Îmi era indiferent ce credea despre mine. De Yamina îmi părea rău. Ea se afla cu grupele de cercetare, care se întorceau una după alta. Nici una nu avusese succes. Nicăieri nu fusese descoperit nici cel mai mic indiciu în legătură cu vreo încăpere subterană.

Totuşi, Yamina nu renunţă şi repartiză grupele în sectoare noi. Unul dintre bărbaţi privi în direcţia mea. Era o privire obosită, descurajată. Şi la ureche mi-au ajuns crâmpeie de cuvinte:

— Halucinaţii… ne ia drept proşti.

M-am întors şi am început să păşesc apăsat, fără nici un ţel, pe colină. Dintr-o dată, o umbră apăru lângă mine.

Am privit spre ea. Era Nadda. Fără să scoată un zgomot, desculţă, se ţinuse după mine.

— Ce vrei?, am întrebat-o eu, nu tocmai prietenos. N-am timp pentru tine.

— Aţi fost dedesubtul terasei, monsieur?

— De unde până unde?

— Aşa se spune.

Naivitatea ei îmi smulse un zâmbet.

— Da, am fost sub terasă. Dar nu mai ştiu cum am pătruns acolo.

Nadda îşi înclină capul, cochet, într-o parte.

— Poate ştiu eu, monsieur.

— Ce-ai spus?

— Nu vă supăraţi iar, monsieur!

Yamina veni spre noi.

— Dar aceasta este mica...

— Da, madame.

Privirea mea continua să fie aţintită asupra fetei.

— Yamina, ea cunoaşte probabil o cale de acces.

— E adevărat? întrebă Yamina sceptic.

Nadda aprobă cu entuziasm.

— Cred că da, madame.

— Atunci, condu-ne acolo.

— Cu plăcere, madame.

Fata o zbughi printre dărâmături. Abia ne puteam ţine după ea.

Nadda ne conduse într-un loc, în spatele colinei, acolo unde lipsea, în partea de sus a terasei, o placă mare.

Orificiul, adânc de aproximativ trei metri, forma o cavitate în care s-ar fi putut adăposti comod mai multe persoane.

— Asta e tot? am întrebat dezamăgit. Dar aici nu există nici un gang.

— O clipă, monsieur! Nadda luă în mână un băţ de lungimea braţului, şi îl introduse într-o crăpătură îngustă de pe peretele din fund al cavităţii. Acesta dispăru cu totul înăuntru.

Demonstraţia nu reuşi să ne impresioneze de loc. În multe puncte ale terasei se formaseră în decursul timpului mici spaţii între blocurile imense.

Nadda observă dezamăgirea noastră. Aşeză o piatră în deschizătură şi o împinse cu băţul înăuntru. Am auzi desluşit cum piatra a căzut în spatele peretelui de stâncă, rostogolindu-se în jos. Treptat, zgomotul se stinse.

— Ei? întrebă Nadda mândră, savurând uimirea noastră.

Fără să mai piardă o clipă, Yamina alergă să aducă grupele de cercetare.

Maktabi sosi şi el.

— Will, dacă ar fi cu adevărat ceva aici! Mă resemnasem deja.

În timp ce sondele erau instalate pe platou, eu am cercetat pereţii cavităţii. Erau masivi, alcătuiţi din calcar cioplit.

Am acordat o atenţie deosebită peretelui din spate.

Nu se deosebea cu nimic de restul suprafeţei interioare.

Maktabi se afla lângă mine şi dădea din cap.

— O intrare? Imposibil!

— Păcat! spuse îmbufnată Nadda, care nu se desprindea de lângă mine. Ce n-aş fi dat să mă uit măcar o clipă dincolo.

Apăru şi Yamina. Ne privea neputincioasă.

— Nimic! Sondele nu indică nicăieri spaţii goale.

— Dar piatra! S-a rostogolit pe un teren neted, am remarcat eu.

— E adevărat. Dacă am judeca după zgomotul produs, dincolo de perete ar trebui să fie o galerie.

— Atunci să spargem petecul ăsta de stâncă!, decise Maktabi.

— Să încercăm să-l topim, am propus eu. Structura e solidă. Nu se poate întâmpla nimic.

Yamina puse să se aducă un emiţător de radiaţii şi bombardă peretele cu el.

Ne retrăseserăm până la marginea cavităţii. Acolo, aşteptam efectul care trebuia să se facă simţit o dată eu schimbarea structurii rocilor. Lucrul acesta se întâmpla foarte repede, dar într-un mod neaşteptat. Peretele nu se descompuse, ci se umflă ca o perdea în bătaia vântului, fără să-şi piardă înfăţişarea.

Am rugat-o pe Yamina să întrerupă tirul şi m-am apropiat prevăzător de peretele care, în pofida aşteptărilor, nu era încins. Prudent, am pipăit în căutarea pietrei. Nu am întâmpinat nici o rezistentă. Visam? Am apucat cu ambele mâini. Ele dispărură în perete. Repede, le-am tras înapoi. Am mai încercat o dată. Acelaşi rezultat. Hotărât, am făcut un pas înainte. Nici urmă de piatră. În jurul meu, o ceaţă răcoroasă, fumurie, care îmi tăia respiraţia. Încă un pas.

În spatele meu am auzit strigătul Yaminei:

— Will! Unde eşti?

M-am retras. Maktabi, Yamina şi Nadda se uitau la mine. Yamina se repezi asupra mea, mă pipăi, ca şi când ar fi vrut să se convingă că sunt într-adevăr eu.

În ciuda apariţiei mele, nu m-am putut opri să nu râd.

I-am luat mâna şi am dus-o spre perete. Se scufundă în el, ca în apă.

— Simţi ceva, Yamina?

— Nimic, absolut nimic! Ce e asta?

— O stare a materiei care ne este necunoscută.

— Şi dincolo?

— Beznă. Sub picioare aveam o podea netedă, înclinată.

— Gangul!

— E posibil.

— De neconceput! spuse Maktabi. Căutăm cu cele mai bune instrumente tehnice, fără succes, şi fata asta… — el arătă spre Nadda — se descurcă aici mai bine decât ştiinţa!

Yamina continua să privească peretele.

— Dar sondele! De ce nu au funcţionat sondele?

Nişte umbre făcură să se întunece intrarea în peşteră. În faţa noastră se aflau Azzam şi Shelder.

— Aţi descoperit vreo urmă? întrebă Shelder, uitându-se curios de jur împrejur.

— Will este cel care a găsit, spuse Yamina.

Azzam îmi aruncă o privire ironică.

— Nu cumva aţi trecui ca o fantomă prin zidul acesta de câţiva metri grosime?

— Puteţi să credeţi sau nu, chiar aşa a fost, replică Yamina iritată. Şi acum voi face şi eu acelaşi lucru.

I-am împărtăşit lui Azzam secretul.

— Vedeţi, doctore, nu e nimic supranatural, ci doar mărturia unor cunoştinţe superioare, la care nu aveam încă acces.

— Şi asta a rezistat timp de milenii?

— Tot aşa ca şi încăperile meiuane.

— Terasa aceasta ne va mai da încă multă bătăi de cap. stabili Maktabi. Dar de ce stăm cu toţii aici? Sa mergem odată!

— Vrei să vii cu noi?, am întrebat-o pe Nadda.

— Non, non, non! Ea se apără disperată cu mâinile şi se dădu înapoi.

— Ia cu tine emiţătorul de radiaţii!, am sfătuit-o pe Yamina. Probabil că stânca nu va rămâne prea mult timp în starea aceasta.

Am traversat zidul. Fascicolele de lumină ale lanternelor noastre alunecau de-a lungul unor pereţi netezi. Un gang ne ducea undeva, în adânc.

— Ca şi cum toate astea s-ar fi format abia de curând, spuse Shelder.

— Vântul şi clima n-au putut să exercite aici nici un efect, explică Yamina. Se ţinea în apropierea mea şi la lumina lanternei am observat că se uita adesea la mine cu sfială.

— Nu te simţi bine? mă întrebă ea în cele din urmă. Aerul e apăsător, înăbuşitor. De mirare că poate fi respirat!

— Mi-a trecut, am spus eu. Poate că de vină a fost aerul.

Aveam într-adevăr senzaţia că sunt bolnav. Capul mă durea şi ochii îmi ardeau ca focul, aşa încât îi închideam mereu. Dar de vină nu era aerul şi nu îmi trecuse de fel. Istovitor, mă frământa gândul: ai mai fost o dată aici? Sau nu e decât un vis, o halucinaţie, o plăsmuire a spiritului tău bolnav? Ca un spin otrăvit, gândul acesta îmi stătea înfipt în creier.

Maktabi o luase înainte. Ne făcea semne cu lanterna. Ceilalţi grăbiră pasul. M-am târât după ei.

Apoi am ajuns într-o încăpere destul de mare. Aici domnea o beznă deplină, camera era absolut goală. Pereţii erau neteziţi ca în gang. Prezentau un model romboidal format din şănţuleţe fine, săpate în piatră.

— Aceasta este sala, Will?, întrebă Yamina.

Epuizat, respirând greu, m-am uitat de jur împrejur.

— ...Nu ştiu.

— Nu e nici o sferă luminoasă, stabili Azzam sec.

— Poate că a fost o reflecţie. Credeţi-mă... nu-mi pot aminti, am oftat eu.

— Will, ai vorbit de un coridor în pantă, spuse Yamina. Am găsit un astfel de coridor. De asemenea o sală. De unde ai fi ştiut toate astea dacă nu ai fi fost aici?

— Aşa e, am murmurat eu. Totuşi…

— Unde se afla sfera, când ai pătruns în sală?

— În faţa mea.

— Deci pe peretele opus.

— Da. în lumina magică pe care o emana, nu am văzut decât umbra lui Nabou.

Azzam îndreptă lanterna asupra mea timp de o secundă.

— Ce am realizat?

— Oricum, am descoperit nişte încăperi necunoscute, replică Yamina pe un ton aspru.

— Da, desigur, colegii din secţia de arheologie vor sări în sus de bucurie.

Abdul şi Yamina cercetară sala, ciocăniră pereţii, tavanul, podeaua. Fără nici un rezultat. Nu reuşeau să priceapă nici sensul romburilor, în măsura în care era permis să presupui că modelul reprezenta mai mult decât o pură decoraţie.

Stăteam fără să fac nimic. Privirea mea rătăcea de colo-colo. Nici un punct de sprijin, nici o amintire.

— Să încercăm cu emiţătoarele de radiaţii, propuse Maktabi.

Yamina puse aparatul în funcţiune. Raza trecu de la o suprafaţă la alta. Timp de o oră, aproape.

Oftând, Yamina lăsă în jos emiţătorul.

— Nu are nici un sens. Cum a fost, Will? Doar ai văzut lumina sferei încă de pe coridor.

— Da, încă de departe. Ca o stea care…

M-am clătinat şi m-am sprijinit de pereţi. Simţeam că sunt pe punctul de a-mi pierde cunoştinţa. Cercuri orbitoare îmi dansau în faţa ochilor.

Shelder sări în ajutorul meu. Yamina mă sprijini, palidă şi la capătul puterilor.

— Are nevoie de aer proaspăt. A fost prea mult pentru el.

Istovit, am făcui un semn că nu e nevoie.

— Nu e chiar aşa de rău!

— Să mergem! spuse Maktabi. După părerea mea, rezolvarea enigmei nici nu trebuie căutată aici, ci la intrarea galeriei. Ar trebui să încercăm cu alte mijloace.

Acuma, Academia se va ocupa, în sfârşit de această problemă.

CEL DE AL TREIZECILEA

Grămezi de nori albi ca zăpada pluteau deasupra vârfurilor munţilor. Visam privind la ei, căutam mereu în înfăţişarea lor bizară figuri şi forme noi. Şi în jurul meu domnea liniştea binefăcătoare a casei în care mă aflam de mai multe săptămâni.

Nici un zgomot, nici un cuvânt rostit cu voce tare nu-mi întrerupea starea de somnolenţă. Medici şi îngrijitori amabili veneau şi plecau tiptil, servoautomate îmi dereticau fără zgomot camera şi îmi aduceau mâncarea.

La început m-am apărat cu disperare împotriva acestei lumi. Apoi, monotonia zilelor îmi învinse rezistenţa. Totuşi, nu m-am predat. Îmi verificam memoria până în perioada copilăriei, rezolvam probleme de matematică, recitam

poezii. Aceste încercări îmi reuşiră pe deplin. Funcţionează! ar fi spus Oswin Hayl.

Din când în când mi se făceau vizite. De cele mai multe ori era Shelder. Dar de fiecare dată rămâneam la cuvinte evazive, la un gest de regret. De câte ori întrebam, primeam acelaşi răspuns: nici urmă de Nabou, nici un rezultat în Baalbek.

Sufeream şi mai rău când venea Yamina. Îmi dădea speranţe vagi, vorbea de răbdare. Dar avea o privire posomorâtă şi vocea îi tremura.

O chinuia vreo bănuială? Era acelaşi gând sumbru, care mă cuprindea şi pe mine în ceasurile liniştite?

Da, erau momente când mă îndoiam de mine însumi şi când mă simţeam ars de întrebarea neliniştitoare dacă nu cumva fusesem în stare să-l omor pe Nabou. Fără s-o ştiu!

Şi apoi, toţi mă înconjurau cu priviri întrebătoare: Maktabi, Shelder, Yamina, Azzam.

„— Unde a rămas Nabou Tebar, Will Pertenkamp? Nu-ţi credem povestea. N-o crezi nici tu! Nu, deci răspunde şi recunoaşte!

— Nu am nici o legătură cu dispariţia lui Nabou. Am fost martorul unei întâmplări inexplicabile. Asta e tot.

— Ceri multă înţelegere din partea noastră, dar nimic nu pledează în favoarea ta. Nici măcar dragostea pentru Yamina, căci ea este mobilul crimei!

— Cu ce drept sunt suspectat?

— Ascultă, Pertenkamp. Încă de pe navă ai arătat că eşti foarte agitat şi s-a ajuns la conflicte între voi doi.

— Am fost oare eu de vină?

— Nu te minţi singur! Îţi aminteşti de discuţia cu Hayl?

— Lucrările sale de cercetare mă interesau.

— Nu fără motiv! Prin el ai încercat să afli tot mai multe despre biomate. Până ce ţi-ai putut realiza o imagine dorită, care să poarte trăsăturile lui Nabou. Atunci ai văzut în fine

posibilitatea rezolvării conflictului tău. Nu ai întrebat tu oare dacă o fiinţă produsă artificial poate fi distrasă intenţionat?

— Cu toate acestea… nu am avut niciodată…

— A, nu, te amăgeşti cu gândul că biomatul nu e om ci doar un lucru!

— Dar el era un biomat!

— Oare? în seara aceea de ce ai plecat la Antelias?

— Pentru că a dorit-o Yamina.

— Te-a incitat ea?

— M-am dus de bună voie, de dragul ei. Şi în afara de asta...

— Ei?

— În afară de asta voiam să-l mai văd o dată pe omul care reuşise să supravieţuiască timpului.

— Nimeni nu supravieţuieşte timpul.

— Ray Fulton mi-e martor!

— Bătrânul acela? Totul nu e decât un pretext. Când ai aflat că Nabou va pleca într-o călătorie, ai crezut că s-a ivit prilejui.

— Ce motiv aş fi avut să-l omor?

— Nici n-ai vrut să-l omori, ai vrut doar să distrugi... un obiect. De aceea l-ai urmărit. În întunericul ruinelor l-ai lovit şi l-ai ascuns. Undeva.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— S-a petrecut într-o stare de rătăcire a minţilor. Eşti dement, Pertenkamp. Iremediabil dement!”

Insule înalte de nori albi alunecă până ce dispar în pâcla violetă a zărilor.

M-am retras de la fereastră. Nehotărât, stăteam în cameră. Privirea îmi căzu asupra ceasului. În curând, automatul trebuia să-mi aducă masa de seară. Apoi, un

îngrijitor urma să se uite înăuntru şi să-mi ureze noaptea bună. Şi pe urmă va mai trece încă o zi.

În difuzor se auzi vocea automatului de la recepţie. Mă întreba dacă pot vorbi cu madame Farah. Fireşte că puteam. Numai nişte motive neobişnuite puteau s-o determine pe Yamina să mă caute la o oră atât de târzie.

Presupunerea mea se adeveri. Dacă de obicei ea afişa un optimism în spatele căruia se ascundeau gânduri negre, de data aceasta figura ei trăda în egală măsură bucurie şi zăpăceală.

— Vreun rezultat la Baalbek? am întrebat-o eu nerăbdător.

— Nu, Will. Nu s-a avansat nici măcar cu un pas. Ea se aşeză ţinându-şi respiraţia şi mă privi pătrunzător. Dar eu!

— Tu? Cum aşa?

— Banda de magnetofon din Antelias! Am reuşit s-o descifrez. Nu, sensul textului încă nu, dar limba. Este... meiuana! Printr-o comparaţie cu descoperirile lui Olden, lucrul a fost clar dovedit.

Nu eram în stare să mai rostesc nici un cuvânt, Yamina îmi întinse mâna cu blândeţe.

— Rămâi liniştit, Will! Ştiu că e de neconceput. Dar numai o judecată calmă ne poate ajuta să avansăm. Încet, ea adăugă: Cum spunea mereu Nabou...

M-am aplecat spre ea. În ochii ei se vedeau lacrimi.

— Yamina!

Ea îşi întoarse faţa.

— Iartă-mă. Will. E prea mult. Nu mai pot. Când am descoperit asta, aş fi vrut să dispar, să fug. Am fost cuprinsă de o spaimă de nedescris. În definitiv, de ce? Doar, după toate aparenţele, era un om ca şi noi. Însă tocmai această aparenţă este atât de îngrozitoare. Atât de străină şi de neconceput! Şi apoi m-am gândit la tine, la

îndoielile tale, la lupta pe care ai dus-o cu ceea ce nu poate fi înţeles, la... înfrângerea ta.

Ce aş fi putut răspunde? Nu mi-a venit nimic în minte. Parcurgeam camera de la un capăt la celălalt.

În cele din urmă, pentru a sparge tăcerea apăsătoare, am întrebat-o:

— Cum de te-ai gândit tocmai la meiuană?

— Descoperirea de sub terasă, întâmplarea ta... Am încercat. De fapt, nu ţi-am spus încă totul. În timp ce studiam microfilmele meiuane mi-a atras atenţia un cuvânt care seamănă cu numele lui. Potrivit interpretării pe care a dat-o Olden acestei limbi străine, Tebar ar însemna „cel de al treizecilea”.

— Ce ar putea să însemne asta?

— Poate o coincidenţă.

— În cazul acesta nu cred în coincidenţe, Yamina. Ştii că mă ocup aici cu studiul istoriei Baalbekului. Medicii nu văd cu ochi buni lucrul acesta, dar trebuie să mă ocup cu ceva. De curând am primit material nou. Mi l-a procurat unul din îngrijitori, originar din Baalbek. O cronică veche. Multe lucruri confuze. Elemente de legendă, amestecate cu altele credibile din punct de vedere istoric.

În ea am găsit dovada că la începutul secolului al XIX-lea, un cercetător francez, pe nume Volney, s-a interesat de aceste ruine. Aş fi trecut peste asta, dacă în acest context nu ar fi fost pomenit un învăţat care a trăit la curtea emirului din Harfoukh şi care se numea Nabou El Wahed Trabar.

Asemănarea de nume mi-a atras numaidecât atenţia. Şi încă ceva: el ar fi fost, aşa scrie în cronică, un bărbat foarte înţelept, care a călătorit foarte mult şi care într-o bună zi a dispărut fără urmă!

Yamina scoase o cărticică din buzunar şi o răsfoi agitată.

— Un dicţionar al limbii meiuane, îmi explică ea.

Consiliul cercetării l-a alcătuit după moartea lui Olden, A fost cu siguranţă o operaţiune extrem de dificilă. Maşinile de tradus au lucrat luni în şir. Limba meiuană poate fi descifrată doar cu ajutorul vechii scrieri cuneiforme sumeriene.

Yamina găsi ceea ce căuta.

— Wahed Trabar. Cuvânt cu cuvânt asta ar însemna... Ochii i se măriră, faţa i se crispă.

— Yamina, vorbeşte odată! Ce înseamnă Wahed Trabar?

— Unu din treizeci. Deci, cel de al douăzeci şi nouălea!

— Când se spune că ar fi avut loc aterizarea meiuanilor pe Pământ?

— În urmă cu aproximativ şase mii de ani.

— Absurd, totul e absurd! Nu-mi pot imagina aşa ceva!

— Will, cred că va trebui s-o facem. Fă socoteala: Nabou El Wahed, cel de al douăzeci şi nouălea, a trăit în urmă cu două sute de ani. Nabou Tebar, cel de al treizecilea, în epoca noastră. Două sute înmulţit cu treizeci fac şase mii!

A durat o vreme până ce am realizat lucrul acesta incredibil şi până ce am reuşit să trag concluziile de aici.

— Yamina! Meiuanii trimit cu ajutorul unor nave cosmice automate, la anumite intervale de timp, cercetaşi pe Pământ, biomate care transmit unei centrale observaţiile lor! În felul acesta, ei sunt perfect informaţi în legătură cu viaţa şi cu evoluţia noastră.

— Pătrunderea unor corpuri spaţiale străine nu poate rămâne neobservată. Şi în afară de asta, de ce atâta mister? Puteau să vină chiar ei. Exact ca atunci.

— Pe atunci, Pământul nu era interesant pentru ei. Meiuanii au apărut în lumea noastră datorită planetei lor de origine. Deci o sarcină ştiinţifică foarte precisă i-a adus aici. Când au găsit însă pe Pământ viaţă superior organizată, au hotărât să nu întrerupă contactul. Omenirea avea de străbătut un drum lung. Era nevoie de mult timp până ce

stadiul dezvoltării sociale superioare să fie atins. Lucrul acesta îl ştiau. Şi de aceea au realizat o punte automatică.

Poate că la început explorarea se făcea pe această cale doar la fiecare o mie de ani. Abia mai târziu, când dezvoltarea noastră s-a accelerat, intervalul de timp a fost micşorat. Poate că există mai mulţi cercetaşi pe Pământ. Cine poate şti? Calculul nostru nu trebuie neapărat să fie corect. Asta nici nu este măcar lucrul hotărâtor. Cercetările sub terasă trebuiesc intensificate. Acolo ne vom apropia de rezolvarea enigmei. La început nu m-a crezut nimeni. Însă acum, lucrurile arată altfel.

— Eu am informat deja Consiliul Academiei în legătură cu cele constatate de mine.

— Să sperăm că se va lua cât mai repede o hotărâre. Ah, Yamina, de câte ori nu m-am îndoit de mine însumi! Acum m-am liniştit.

În noaptea aceea n-am putut dormi. Încă înainte de ivirea zorilor am început să-mi împachetez lucrurile. Nu mai era nici o îndoială că în următoarele ore mi se va da drumul din spital.

După micul dejun îşi făcu apariţia medicul şef.

— Ştiu despre ce este vorba, profesore! am jubilat eu.

— Ce înseamnă asta? mă întrebă el cu privirea aţintită pe geamantanele mele.

— Geamantanele? Am râs de întrebarea aceasta fără rost. Pot fi luate. Sunt gata. În jurul prânzului trebuie să fiu la Baalbek.

Profesorul îşi ridică ochelarii pe frunte şi veni mai aproape de mine.

— O mică recidivă, nu? Nu face nimic, scăpăm imediat de ea. Ochelarii căzură pe nas. Pentru azi, tratament cu duşuri reci!

În timp ce ieşea, le explică asistenţilor care îl însoţeau în ce constă terapia.

— Cam învechită, dar eficace. V-ar face bine şi vouă!

VĂ MAI ADUCEŢI AMINTE, NABOU?

Aşteptam în fiecare zi. În fine, am fost anunţat că urmează să primesc o vizită. Shelder şi Maktabi. Veselia exagerată cu care m-a salutat Abdul nu mi-a plăcut. Era artificială, pur şi simplu rău jucată.

— Arăţi excelent, Will! Strigă el. Aş vrea să-mi meargă şi mie tot aşa.

— Mulţumesc! am mormăit eu.

— Ce mai vrei? Îşi freca mâinile şi se uita pe fereastră. O privelişte admirabilă. Munţii, pădurile astea!

— La naiba, încetează o dată cu teatrul ăsta, Abdul! am explodat eu. Ce a întreprins Academia în legătură cu raportul Yaminei? Şi de ce continui să mă mai aflu în această... casă de nebuni?

Shelder şi Maktabi schimbară o privire.

Maktabi îşi încreţi fruntea şi îşi drese glasul.

— Da, Will, cu raportul acesta lucrurile stau cam aşa: chestiunea a provocat multă agitaţie, a ajuns până la Consiliul mondial al cercetării. Astăzi se întocmeşte un referat.

Nimeni nu contestă faptul că banda de magnetofon în discuţie conţine elemente de limbă meiuană.

— Dar este meiuana! Yamina a verificat lucrul acesta cu cea mai mare atenţie.

— Nimeni nu se îndoieşte. Asta nu dovedeşte însă faptul că ar exista vreo legătură între Nabou şi vreo centrală meiuană.

Am izbucnit într-un râs sonor.

Abdul nu-şi pierdu firea.

— În ultimul timp tocmai au fost recepţionate de către diferite institute anumite semnale radio, despre care se presupune că sunt în limba meiuană. Ele provin, puternic distorsionate, din regiunea stelei fixe Tau Ceti. Probabil că sunt retransmise printr-o reţea de relee cosmice, dintre care unul este defect. În momentul de faţă se fac eforturi pentru descifrarea semnalelor.

Ele pot fi recepţionate cu orice aparat ceva mai sensibil. Dacă înregistrarea noastră nu pare să fie pe deplin identică cu aceste emisiuni, lucrul se poate datora calităţii diferite a recepţiei.

— Cam asta ar fi, nu?, am spus eu ironic.

— Nu fac decât să-ţi aduc la cunoştinţă conţinutul referatului, spuse Maktabi. În al doilea rând, sensul numelor Wahed Trabar şi Tebar, din limba meiuană, nu este sigur.

Din cauza aceasta, el a fost respins de secţia de lingvistică a Consiliului mondial de cercetări.

— Ce n-aş da să pot vedea mutra lui Hayl la această revărsare de înţelepciune a înaltului for!

— În al treilea rând, cercetările din Baalbek urmează să fie suspendate. Descoperirea este apreciată. Dar nu există nici un motiv pentru a căuta mai departe.

— Bravo!

— Pe baza acestui referat, Yamina şi-a dat seama de eroarea ei şi şi-a retras raportul.

— Bun, atunci îmi retrag şi eu declaraţiile. Am visat, am fantazat, cum vreţi voi! Numai, lăsaţi-mă odată să ies de aici. Plin de mânie, m-am întors către Shelder. Cliff, nu sunt bolnav mintal! Indiferent de faptul dacă colegii tăi din sanatoriu cred sau nu lucrul acesta!

Shelder mă împinse cu blândeţe pe un scaun.

— Eşti nedrept faţă de mine şi faţă de Abdul. O să-ţi dai seama numaidecât de asta.

— Aşa? Te rog, nu-ţi face probleme! Pot să mai suport.

— Ar fi bine, Will! Shelder făcu o pauză, mă privi cu un ochi critic. Apoi, spuse, accentuând fiecare cuvânt: Nabou s-a întors din călătoria lui.

Ştirea aceasta mă lovi ca o măciucă.

— Imposibil! Privirea mea rătăcea de la unul la altul. Abdul, spune-mi că nu este adevărat!

— Se află cu adevărat în Antelias, replică Maktabi.

Am continuat să nu cred.

— Atunci vreau să-l văd, să-l văd numaidecât!

— Dacă nu ai încredere în noi, mă rog, putem să-l chemăm.

— Doresc să stau faţă în faţă cu el!

— Nu fi încăpăţânat, Will, mă rugă Shelder. L-am întrebat dacă a fost în Baalbek. A negat categoric lucrul acesta.

Afirmă că ar fi fost foarte departe. Mai mult nu am putut scoate de la el. Ştii doar cum e.

— Vreau să-l văd!

— Poate că este mai bine aşa, spuse Maktabi.

Shelder îşi muşcă buzele.

— Din partea mea...

Youssef ne salută rece.

— Nabou este acasă? întrebă Maktabi.

— Bineînţeles. Vă rog, messieurs!

Îmi venea să-l iau pe Youssef de guler şi să urlu la el să nu încerce să mă ducă de nas. Nu mai exista nici un Nabou Tebar. Apoi ne-am aflat din nou în încăperea cea mare de la parter. Glasvandul era deschis. Briza mării pătrundea în interior. Toate erau ca înainte.

Simţeam că abia mai pot suporta încordarea. Shelder trăgea în permanenţă cu coada ochiului la mine. Furios, i-am întors spatele.

La etajul de sus se trânti o uşă. Nişte paşi se apropiau de scară. Mi s-a oprit respiraţia, am înălţat capul. Cu paşi uşori Nabou cobora treaptă după treaptă.

Da, era Nabou! Suplu, puternic, elastic, aşa cum îl ştiam. Deasupra costumului negru, încheiat până la gât, capul ras la chelie şi faţa palidă.

Îmi întinse mâna. Mă străbătu un fior. Shelder se ţinea în apropierea mea.

— Yamina nu este aici? l-am întrebat eu pe Nabou. Ce greu îmi venea să vorbesc pe un ton neutru, de pălăvrăgeală!

— Nu, răspunse el. În ultimul timp vine rar la Antelias.

— Aţi fost plecat. Aţi avut treabă la Baalbek?

Privirea lui rămase îndreptată asupra mea, dar era goală, lipsită de expresie.

— La Baalbek... nu.

Aşa reacţiona el adesea la întrebări. Nu avea nici un sens să mai insist. De aceea mi-am schimbat tactica.

— Trebuie să-mi cer scuze faţă de dumneavoastră pentru vizita mea târzie de atunci.

— Cum aşa?

— Nu vă mai amintiţi?

El tăcu. Aşteptam încordat.

— Da, acum îmi amintesc. Vizita dumneavoastră a fost cam inoportună. Ce voiaţi în definitiv? Spuneaţi că... nu ai dreptul să ocoleşti întrebările.

Am bâiguit după un punct de sprijin.

— Să ne aşezăm, spuse Nabou calm.

Nu am mai luat parte la convorbirea care a urmat. Maktabi dezbătea cu Nabou planuri de viitor. Părea că uitase motivul adevărat al vizitei noastre. Nu-i păsa nici de Shelder, nici de mine.

Îl priveam neîntrerupt pe Nabou. Cu restul de logică pe care mi-l mai lăsase uimirea am realizat situaţia fără ieşire în care mă aflam. Şi nimeni nu-mi putea ajuta. Cel mult, medicii din sanatoriu!

Dintr-o dată, am observat un lucru care îmi atrase atenţia în cel mai înalt grad. Aproape că îmi venea să sar în sus.

Shelder, care observă schimbarea mea de dispoziţie, dar care, din punctul său de vedere, o interpretă greşit, mă întrebă speriat:

— Ce ai?

L-am respins cu un gest violent al mâinii şi i-am spus lui Nabou:

— Rana dumneavoastră s-a vindecat excelent.

El mă privi, ezită.

— Care rană?

— Păi da, pe Sindbad v-aţi rănit. La încheietura mâinii!

Nabou îşi privi rapid mâna stângă.

— Nimic.
— Nu, a fost la dreapta!
— Aşa? Nu mai ştiu.
— Rana era lipsită de importanţă, totuşi sângera puternic.
Shelder rămase stupefiat.
— Arătaţi-mi.
El palpă mâinile lui Nabou cu o mişcare rapidă, profesională. Pielea era nevătămată, nicăieri nici cea mai mică urmă a vreunei răni sau cicatrice.
Nabou primi cu indiferenţă constatarea negativă.
Am insistat să plecăm.
Abia părăsirăm casa şi i-am spus lui Shelder cu cea mai mare hotărâre:
— Nu este Nabou Tebar!
— Din cauza rănii?
— Cliff, l-ai consultat pe bord. Nu ţi-a atras atenţia rana?
— Nu-mi mai pot aminti.
— Însă cu ocazia ultimei mele vizite în Antelias am putut să observ încă o dată mica cicatrice!
Shelder ridică din umeri.
L-am implorat pe Maktabi:
— Abdul, tu poţi s-o confirmi. Avea la mână o rană care sângera.
— Îmi pare rău, Will. În cursul orelor critice petrecute pe marea de magmă aproape că nu l-am putut vedea. Ai fost singur cu el în punctul de comandă.
— Yamina trebuie să ştie! S-o întrebăm!
Imediat ce elicopterul nostru îşi luă zborul şi ne-am înălţat deasupra muntelui, Shelder stabili legătura video cu Yamina.
M-am înfundat în colţul cabinei. Îmi era imposibil să mă arăt acum în faţa ei. Ea însăşi suferea. Asta era evident.

Probabil că hotărârea Consiliului mondial o afectase puternic.

Shelder se aplecă înainte.

— Doar o întrebare, Yamina. Îţi este cumva cunoscut că Nabou s-ar fi rănit pe Sindbad?

Figura ei se încordă.

— De ce nu îl întrebi chiar pe el? S-a întâmplat ceva?

— Da şi nu, răspunse Shelder nerăbdător. Te rog, răspunde-mi!

— N-am observat nimic în legătură cu vreo rană.

O oboseală adâncă mă copleşi. Am închis ochii.

Câteva minute mai târziu eram din nou înconjurat de liniştea sanatoriului.

ÎNTORSĂTURA

Cred că eram bolnav cu adevărat, foarte bolnav. Trăiam într-o stare de apatie, m-am izolat de bună voie, am refuzat orice vizită.

Adesea stăteam înaintea mnemografului şi ascultam ceea ce înregistrasem. Gândurile şi amintirile se năruiau totuşi ca nisipul mişcător. Oamenii deveneau spectre, cuvintele lor, şoapte îndepărtate.

Uneori aveam momente în care memoria mea lucra cu o febrilitate dureroasă. Totul îmi devenea atât de actual, de parcă s-ar fi petrecut abia atunci. Rătăceam cu Yamina prin livezile de caişi din Baalbek, polemizam cu Oswin Hayl în legătură cu biocibernetica, îl urmăream pe Nabou până la graniţa luminoasă pe care doar el era în stare s-o depăşească. Asta dura câteva secunde, apoi simţeam că se face din nou linişte şi gol în mine.

Într-o noapte m-am trezit şi l-am văzut pe Nabou lângă patul meu. Mă privi gânditor şi spuse:

— „Te temi că ţi-ai pierdut minţile din cauza mea?

— Medicii se tem.

— Îşi vor da seama de eroarea lor.

— Cum oare? Reîntoarcerea ta le dă lor dreptate, nu mie.

— Nu m-am întors de loc din nou, pentru că nu am fost niciodată plecat.

— Aceasta este nebunia, contradicţia de nerezolvat de care sufăr. Vocea sferei luminoase a spus că ai exista în trecut.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Acuma minţi.

— Ştii tu oare, din propria ta experienţă, ce a fost, înainte de a ţi se trezi conştiinţa? Nu ai fi ştiut nici măcar că te-a hrănit mama ta, dacă nu ţi s-ar fi spus-o.

— Asta e adevărat.

— Vezi! Ţi-am spus doar, nu vei înţelege niciodată ceea ce se întâmpla cu mine şi în jurul meu.

— Îmi aduc aminte.

— Lucrurile s-au petrecut totuşi altfel. Dragostea ta pentru Yamina nu intra în planul meu. Nici pentru mine nu

există posibilitatea de a face anticipări absolute, de a profetiza.

— Vrei să spui prin asta că ţi-am recunoscut natura şi sensul existenţei?

— Te-ai apropiat de adevăr.

— Deci am dreptate: nu eşti om, ci o creaţie a unei alte lumi.

— Tot aşa aş putea şi eu susţine că tu provii de pe o altă stea. Presupunerile fără dovezi sunt simple fraze.

— Logica nu te părăseşte niciodată?

— Este sufletul meu.

— Un suflet trist, rece şi sărac! Am ştiut că îţi lipseşte ceea ce noi numim inimă, ceea ce pe noi ne face oameni.

— Ceea ce tu numeşti inimă nu îmi lipseşte. Dar înţeleg că este vorba de mai mult decât de impulsul care mă face să trăiesc.

— Şi ce se va întâmpla acum? Ne-am întâlnit pe o potecă îngustă şi nu putem trece unul pe lângă celălalt. Unul dintre noi trebuie să se dea la o parte.

— Cel puternic vei fi tu.

— Mă îndoiesc. Uită-te la mine, sunt la capătul puterilor!

— Fiecare respiraţie este un început nou. Dacă vrem lucrul acesta! Şi tu îl vrei, nu?”

Dialogul fantomatic luase sfârşit.

Am căzut în perne şi am avut senzaţia cà am depăşit o criză puternică.

În dimineaţa următoare, în toată casa domnea agitaţia.

Medici şi îngrijitori şuşoteau pe coridoare. Nimeni nu se mai interesa de pacienţi. Ordinea respectată altă dată cu atâta stricteţe era dată peste cap.

Întrebările pe care le puneam nu primeau nici un răspuns. Un zâmbet confuz, o ridicare a umerilor, asta era tot. Din când în când surprindeam cu coada ochiului câte o privire curioasă aţintită rapid asupra mea. Se făcea oare

vreo legătură între mine şi un anumit eveniment despre care nu ştiam nimic? Uimirea mea crescu în clipa în care medicul şef, împreună cu statul său major, îmi făcu o vizită la o oră neobişnuită.

— Cum a fost noaptea? Plăcută? El îşi ridică ochelarii pe frunte.

M-am ferit să suflu vreun cuvânt despre dialogul meu nocturn.

— Mulţumesc, a fost potrivită.

— Hm... sunt foarte mulţumit de dumneavoastră. Nu veţi mai fi prea mult timp oaspetele nostru.

— Ieri nu eraţi încă atât de optimist, profesore.

— Da, ieri! Apoi se adresă însoţitorilor. Din acest moment, regim normal.

Mirat, l-am întrebat:

— Pentru ce?

— Veţi avea nevoie de asta.

— Aţi stat de vorbă cu doctorul Shelder?

— Fireşte. Colegul Shelder vă va face o vizită în următoarele zile.

Rânjetul asistenţilor îmi stârni curiozitatea.

— Profesore, de fapt ce se întâmplă aici?

El se aşeză lângă mine.

— Sunteţi curios?

— Vă miră asta?, am mârâit eu. De ce nu mi se spune adevărul?

— Răbdare! Profesorul mă bătu pe umeri. Mai sunteţi încă pacient. Mâine vom mai vedea. Şi plecă.

M-am întrebat mult timp ce putuse să-l determine pe profesor să-şi schimbe părerea despre starea sănătăţii mele, în decurs de o zi. Trebuie să se fi întâmplat un lucru deosebit.

Pacienţii erau izolaţi. Orice ştire din exterior, care spunea ceva mai mult decât informaţiile meteorologice sau ceva în

genul acesta, le era oprită. Asta era una din legile de bază ale casei.

Folosind toate trucurile posibile, am încercat să obţin măcar un indiciu de la îngrijitori şi chiar de la automat. N-am reuşit.

Se scurse o săptămână. Zilele Începuseră să se desfăşoare după tipicul obişnuit. De fiecare dată când medicul şef venea la mine speram să aud de la el cuvântul izbăvitor. Am aşteptat zadarnic. Părea că uitase de mult aluzia pe care o făcuse.

Într-o zi, înainte de prânz, am constatat că servoautomatul meu opera prin cameră cu un zel neobişnuit, îmi curăţa hainele şi le împacheta.

— Ce înseamnă asta? am întrebat eu mirat.

— Împachetat geamantan.

— Încetează imediat cu această operaţiune! Dacă medicul şef va observa ce faci, voi fi iarăşi „tratat”. Îmi ajunge.

— Nu tratat. Eliberare.

— Nu vorbi prostii!

— Ba da, eliberare!

Sosi un îngrijitor.

— Scapă-mă de idiotul asta, i-am cerut eu. Are un defect. Trăncăneşte mereu despre eliberarea mea.

— Poate că are dreptate, monsieur, replică omul. Şeful vă roagă să poftiţi la el.

La medicul şef mă aşteptau Maktabi, Hayl şi Shelder.

— Parcă aţi forma o delegaţie, am constatat eu ironic.

— Asta şi e, spuse Maktabi. Avem sarcina de a vă transmite cele mai cordiale salutări din partea Consiliului mondial al cercetării şi a Academiei arabe.

Am văzut negru în faţa ochilor.

— Asta înseamnă că...

Shelder îmi strânse mâna.

— Da, Will. Poţi dispune din nou de tine, aşa cum vrei. Şi eu trebuie să-mi cer scuze, chiar dacă după felul în care arătau lucrurile atunci, nu puteam să trag altă concluzie decât că... Poţi oare să mă ierţi?

— Nu vă turnaţi prea multă cenuşă în cap, colega, spuse medicul-şef. Terapia noastră i-a făcut bine. Era cu nervii la pământ.

— Nu-mi vine să cred, am bâiguit eu. Dar ce s-a întâmplat? Cu câteva zile în urmă mi s-a părut suspect că...

Medicul şef râse.

— Şmechere! A fost o emisiune specială a postului mondial. M-am temut că o să va pierdeţi iarăşi busola dacă veţi afla ce s-a spus. Acum puteţi suporta noutatea.

— Pregăteşte-te să auzi ceva nemaipomenit, Will, spuse Maktabi. Deci, semnalele radio recepţionate de curând din cosmos şi pe care le-ai înregistrat în Antelias, erau semnale ale unui emiţător meiuan. Apoi a urmat emisiunea propriu-zisă. Răspunsul mult aşteptat la apelurile noastre. A trebuit să străbată peste unsprezece ani-lumină pentru a ajunge pe Pământ.

Prima surpriză: emisiunea s-a desfăşurat în limba arabă. Deşi este limba mea maternă, trebuie să recunosc că am fost surprins. Dar, aşa cum a ieşit de curând la iveală, exista un motiv pentru asta. Mai departe, s-a dovedit că meiuanii erau uimitor de bine informaţi în legătură cu stadiul nostru de dezvoltare.

Pentru a putea însă cunoaşte şi noi viaţa de pe îndepărtata planetă, am fost anunţaţi ca vor urma în curând emisiuni în imagini. Dacă recepţia va funcţiona la fel, asta este o altă problemă. În domeniul televiziunii cosmice în culori, nu suntem încă prea avansaţi, în orice caz, aceasta a fost a doua surpriză. Apoi însă...

— O clipă, te rog! Noutăţile mă copleşeau pur şi simplu. Spui că s-a transmis în arabă? Că erau perfect informaţi despre condiţiile terestre?

— Toţi îşi pun aceste întrebări, continuă Maktabi. Meiuanii au prevăzut asta. În locul unor lungi explicaţii ne-au dat un sfat. Şi aceasta s-a dovedit a fi cea de-a treia şi cea mai mare surpriză! Ţine-te bine, Will! Sfatul suna astfel: adresaţi-vă adaptorului nostru Nabou Molinar! Scurt pe doi!

— Nabou... adaptor! Am simţit că mă cuprinde ameţeala.

— Încet, prietene! Cine este acest Nabou Molinar? Alte amănunte lipseau. Trebuia să fie vorba de cineva care trăia ca om, printre oameni. Dar unde? În această privinţă, am fost în mod evident supraapreciaţi. Totuşi, numele şi utilizarea limbii arabe de către meiuani ofereau un indiciu. Dacă însă nu am fi obţinut de la tine şi de la Yamina anumite elemente de relaţie, ar fi trebuit să căutăm acul în carul cu fân.

— Ai plecat la Antelias?

— Fireşte. L-am întrebat pe Nabou, direct, ce legătură are cu numele de Molinar.

— Şi care a fost răspunsul lui?

— N-o să crezi. Ne-a spus că Molinar este chiar el.

— Cliff, cicatricea! N-ai vrut să crezi!

— La obiecţia mea că se numeşte Tebar, el susţinu că nu ştie nimic despre Tebar.

— Pe mine însă m-aţi trimis la... păi sigur! L-am privit cu reproş pe Shelder.

— Nici un om cu mintea întreagă — iartă-mă! — nu ar fi presupus că două persoane care seamănă între ele în toate privinţele, nu sunt identice, spuse el.

— Cu prima ocazie, lucrul acesta ar fi trebuit să devină limpede, datorită numelui, am ripostat eu.

Hayl mă contrazise.

— Dar de ce? Oricine are dreptul să-şi schimbe numele şi îşi poate spune cum vrea. Dacă Nabou ne-ar fi declarat într-o bună zi că nu se mai numeşte Tebar, ci Molinar, nici măcar nu am fi clipit. El ne-a spus însă că nu îl cunoaşte pe Tebar şi, în ceea ce mă priveşte, îl cred.

Consternat de adevărul cu care eram brusc confruntat, l-am întrebat pe Maktabi:

— Ce a spus când a aflat că meiuanii ne-au împărtăşit secretul?

— Ne-a explicat indiferent că se va pune la dispoziţia Consiliului mondial al cercetării. Probabil că avea o indicaţie pentru cazul acesta. La alte întrebări nu ne-a mai răspuns.

— Nimic în legătură cu terasa?

— Nici o silabă. Pare că nu ştie nimic în legătură cu provenienţa sa. Nici natura sa adevărată nu îi este cunoscută. Investigaţiile de sub terasă au fost imediat reluate. Până acum fără nici un succes. Cu siguranţă însă că vom descoperi acolo o centrală din care ies de milenii creaturi biomatice.

— Îmi închipui cam cum trebuie să arate, spuse Hayl.

Eu am sărit în sus furios.

— Acum îţi este totul clar. Ai putea să-ţi închipui şi ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă apelul de pe Meiu nu ar fi ajuns la noi?

— Linişteşte-te! Serviciul de siguranţă şi Consiliul cercetării ar fi aflat până la urmă că acest Nabou nu este cel vechi.

— Cumva, cândva! Ce să spun, ai haz, Oswin! Aşa de uşor nu se lăsa el demascat. Cum te-ai apropiat prea mult de el, se apără prin sugestie. Eu a trebuit s-o constat pe propria mea piele.

— Nabou este o creaţie a unor fiinţe extraterestre. Probabil că meiuanii sunt imuni la astfel de influenţe. Şi de

acum înainte, nu mai are nevoie să se folosească pe Pământ de acest mijloc de apărare.

Shelder rămase pierdut în gânduri. Mâinile sale înguste tresăreau nervos.

— Biomate... murmură el. începutul sfârşitului!

— Absurd! Asta e măreţ. Un simulacru perfect, acomodare absolută la mediul înconjurător! Nu e nici o problemă — Hayl îşi schimonosi gura — dacă suntem stăpâni pe ei. Eu îmi imaginez astfel lucrul acesta: un automat central complex, cu o capacitate uriaşă, după opinia mea un supercreier, dezvoltă, după un program de bază unic, la anumite intervale, biomate care rămân pe tot timpul „vieţii” lor în legătură cu centrala, căreia îi transmit informaţii. La rândul ei, centrala este în legătură cu Meiu, probabil prin intermediul unor staţii-releu aflate în afara sistemului nostru solar.

În felul acesta se obţine o informaţie continuă în legătură cu evenimentele terestre. Meiuanii au putut urmări, fără să intervină direct, fazele evoluţiei noastre, până ce am ajuns în stadiul care să ne permită să stabilim noi înşine un contact cosmic.

— Lucrul acesta ar mai fi putut dura mult timp, spuse medicul şef. Eventual, chiar mai mult decât este asigurată capacitatea de funcţionare a acestei centrale.

— Nu cred asta. Aici este vorba de un calcul al probabilităţilor. În definitiv, ce mai contează câteva milenii în plus sau în minus. Eu presupun cu nişte radionuclizi cu o perioada foarte lungă de înjumătăţire asigură capacitatea de funcţionare.

— De unde îşi procură însă automatul central materialul pentru producţia sa?

— Cu siguranţă că de fiecare dată de la penultimul biomat. În natură nu se pierde nici o cuantă. De ce ar fi altfel în cazul acesta?

— E de presupus că de fiecare dată nu a existat decât un singur biomat, spuse Maktabi.
— Asta ajunge pentru a recolta informaţii.
— Dar dacă biomatul acesta iese pe neaşteptate din funcţiune? Poate în urma unui accident. Gândiţi-vă la Sindbad. Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi avut ghinion?
— Asta e o chestiune de siguranţă a automatelor. Biomatul este dotat cu aptitudini care asigură pe deplin conservarea sa. Ne-am dat seama de asta la bordul navei. Dacă s-ar ajunge totuşi la un accident, atunci ar intra în joc succesorul.
— Şi atunci am avea o întrerupere, asta e clar. De cel puţin douăzeci şi cinci de ani, după părerea mea. Dar ce importanţă are asta? În acest interval de timp lumea n-o să fie dată peste cap.
— Apreciezi deci durata dezvoltării ca fiind de douăzeci şi cinci de ani?
— Poate ceva mai mult. Dar face, nu? Lucrul esenţial este încărcarea acumulatorului de informaţii. Cunoştinţele pe care le-a acumulat în memorie predecesorul, sunt transferate asupra succesorului. Fireşte, cu această ocazie ceea ce este nefolositor este şters. Chiar de-a lungul existenţei sale de două sute de ani lucrul acesta se întâmpla de mai multe ori, pentru că altfel un creier nu ar fi în stare să înmagazineze tot ceea ce cunoaşte într-un interval de timp atât de lung.
— Lacunele de memorie ale lui Nabou!
— În această privinţă, biomatele ne sunt mult superioare nouă, oamenilor. Noi păstrăm în cap, de-a lungul întregii vieţi, cele mai ridicole amănunte, care nu ne mai sunt de nici un folos. Vechi amintiri!
Shelder observă visător:

— Cine ar fi însă de acord să se despartă de mulţimea amintirilor mici şi neimportante? Tocmai ele indică retrospectiv amploarea personalităţii noastre.

— Biomatul nu este om şi nici nu are personalitate. El trăieşte doar conform cu scopul pentru care a fost creat, în orice caz, cu ocazia „schimbului”, el va prelua de la predecesorul său toate informaţiile din ultimul timp, pentru ca în felul acesta să fie realizată o continuitate perfectă.

I-am dat dreptate lui Hayl.

— Tocmai asta m-a intrigat la Nabou atunci când l-am pus la încercare.

— Asta trebuie interpretat ca o măsură necesară pentru siguranţa centralei, explică Hayl. Secretul întregului sistem trebuia să rămână intact, ceea ce s-a şi întâmplat până ce tu, Will, ai început să devii bănuitor.

— Cel mai mult mi-a atras atenţia comportarea lui Nabou faţă de Yamina. De aici a început totul.

— El a simţit şi a reacţionat imediat. Yamina îi era indispensabilă pentru ceea ce avea de realizat. În ea nu a văzut decât un om de contact cu mediul înconjurător, nimic mai mult; dar tocmai de aceea nu a vrut să renunţe la ea.

— Nu ar fi fost mai util pentru misiunea lui să trăiască pe Pământ ca un observator liniştit, în loc să ia mereu parte activ la problemele noastre?, întreba Shelder.

— Nu, pentru o fiinţă cu o inteligenţă atât de dezvoltată, activitatea este o necesitate.

Un îngrijitor îi transmise lui Maktabi o comunicare.

— Yamina te aşteaptă în Baalbek, Will, spuse Maktabi. A trimis un avion după tine.

SARCOFAGUL

Yamina îmi ieşi în întâmpinare. Ne-am dat mâna. Cuvintele erau de prisos. Arăta istovită, dar ochii îi străluceau.

— Să mergem, Will.

— Unde?

— Spre terasă.

Am ales mica potecă de lângă zidul vestic. Aurite de soarele care apunea, ruinele templelor se conturau în aerul de munte liniştit şi limpede ca sticla.

— Se mai lucrează sub terasă?, am întrebat eu.

— Astăzi nu.

— Nu se vede nici un om.

— Este o zonă închisă! Interzisă celor neautorizaţi. Ea zâmbi. Dar tu cred că eşti autorizat.

În faţa încăperilor meiuane se opri.

M-am mirat.

— Ai descoperit ceva aici?

Nu îmi răspunse şi mă trase mai departe. Păşea încet, aproape solemn.

Am traversat prima încăpere. Deasupra capului se întindeau vălurile violete ale amurgului. M-am gândit la seara aceea în care venisem pentru prima dată aici. Cu Yamina. Trebuie să fi fost aceeaşi oră.

— Îţi mai aminteşti, Yamina?

— Da, Will. Atunci...

În faţa noastră se înălţa peretele cu cercurile luminoase: la dreapta, orbitele planetare ale sistemului nostru solar, la stânga, sistemul solar al planetei Meiu. Nu mă mai îndoiam. Mâini străine au înălţat pe Pământ acest ciudat monument.

M-am oprit.

— Mai e ceva?

— Vino!

Am traversat peretele pe care se aflau cercurile, ca şi cum am fi trecut printr-o perdea. Şi ne-am trezit în sala cu modele rombice.

Încăperea era luminată de o lampă. Peste tot se vedeau răspândite aparate. Pe podea se răsuceau ca nişte şerpi cabluri care se pierdeau într-un coridor.

Surprins, m-am uitat de jur-împrejur, m-am mai apropiat o dată de peretele prin care venisem.

— Aceasta este intrarea propriu-zisă spre centrală, spuse Yamina. Deoarece a fost mult timp astupată, s-a folosit gangul dinspre colină.

— Romburile!

— Da, ele ascund tot secretul. Seamănă cu nişte faţete şi sub influenţa unei radiaţii cu o anumită frecvenţă provoacă efectul de descompunere. După un principiu asemănător, dar în sens invers, celelalte încăperi, în afara camerelor cunoscute, sunt ecranate, aşa încât sondele noastre nu le-au putut înregistra!

— Maktabi nu mi-a spus decât că lucrările vor fi din nou reluate.

— Nici eu nu am descoperit decât abia astăzi lucrul acesta. Şi tu trebuia să fii primul care s-o afle.

Yamina cuplă curentul. Încăperea se umplu de un zumzet intens. Tonul se ridică până ce se pierdu într-un sunet înalt de sirenă.

Din direcţia romburilor de pe peretele care se afla faţă în faţă cu gangul se împrăştia o strălucire stinsă. În spate se distingeau nişte contururi nucleare.

Yamina îmi făcu semn cu mâna.

Şi peretele acesta putea fi traversat.

O a doua sală de dimensiuni considerabile!

O lumină verde spălăcită făcea să poată fi recunoscute toate detaliile. O învălmăşeală de tuburi, conducte, recipienţi, aparate şi alte instalaţii. Ceea ce se vedea nu

făcea o impresie prea ciudată. Totul semăna cu un laborator de chimie, încremenit dintr-o dată.

Am dat cu piciorul peste nişte cioburi. Erau fragmentele unui balon confecţionat dintr-un material transparent. N-am îndrăznit să le ating. Zăceau împrejurul unei mese gri-roşcate, care pulsa abia vizibil.

— Moare, şopti Yamina, continuă să moară!

Pentru a se sustrage priveliştii apăsătoare, se întoarse repede spre latura stângă a sălii. Acolo se afla o altă încăpere, umplută cu dulapuri de metal.

— Instalaţii de transmisie! îmi explică ea. Totul e fără viaţă.

— Radiaţii periculoase?, am întrebat eu îngrijorat.

— Nicăieri.

— Ai fost până la capătul sălii?

Ea clătină din cap. Privirea îi rătăcea speriată de colo-colo.

Am cuprins-o cu braţul. Am trecut pe lângă misterioasele instalaţii.

— Ce va spune Oswin Hayl când va vedea toate astea? M-am speriat. Exista oare în spatele nostru un ecou stins? Se auzea ca o şoaptă.

Partea din spate a vastei încăperi cuprindea un soclu neted. Pe el se odihnea un dulap mare, lunguieţ. Mănunchiuri de cabluri şi de ţevi pătrundeau în interior.

Când am ajuns în dreptul lui am încremenit.

Era un sarcofag de sticlă, umplut cu un gaz lăptos, în interior se distingea un contur. O figură omenească. O faţă palidă cu trăsături regulate. Ochii larg deschişi priveau pierduţi în depărtare.

— Nabou! Yamina se clătină.

Am părăsit sala în vârful picioarelor.

După ce peretele cu cercuri luminoase a rămas în spatele nostru, Yamina mă întrebă:

— Ştii ce înseamnă numele Molinar?

— Cel de al treizeci şi unu-lea, presupun.

Ea nu răspunse. Abia după un timp spuse:

— E de neînţeles de ce a fost distrus totul.

— Şi-a îndeplinit misiunea. Biomatele au întins puntea peste spaţii şi au realizat contactul dintre două lumi.

— Cu toate astea distrugerea e de neînţeles.

— Poate că străinilor le lipseşte încrederea în omenire. Ar fi de mirare? Ei ne cunosc istoria. Gândeşte-te numai la ceea ce a trebuit sa vadă doar Nabou în cei două sute de ani ai vieţii sale pe Pământ! A făcut o dată aluzie la asta, atunci când am vorbit despre dragoste, despre credinţă şi despre nobleţea sufletească.

— Asta a trecut de mult, Will.

— Demult? Timpul este relativ.

Ea rămase pe loc şi mă privi în ochi.

— Oare Nabou ne-a judecat şi pe noi rău?

— Gelos n-a fost.

— Ar fi avut vreun motiv, *mon ami*?

Ne apropiam de hotel. Casa era puternic luminată şi ferestrele erau deschise. Vântul purta spre noi cuvinte rostite cu emoţie. Ele veneau dintr-un difuzor. Meiu continua să emită.

CUPRINS

Fantastic Club

Lei 7